

Gheorghe Văduva

DINCOLO DE ZID

Versuri

Societatea Scriitorilor Militari

DE ACELAȘI AUTOR

(lucrări literare)

1. *Între două toamne*, roman, Editura Militară, București, 1980
2. *Trepte*, roman, Editura Militară, București, 1985
3. *Nukul și via*, roman, Editura Militară, București, 1987
4. *Poarta zorilor*, roman, Editura Militară, București, 1990
5. *Muntele iernii*, roman, Editura Militară, București, 1990
6. *Orb în lumină*, roman, Editura Militară, București, 1995
7. *Rugăciune pentru un străin*, roman, Editura Militară, București, 2000
8. *Viscoliri*, roman, Editura CTEA, București, 2005
9. *Porțile umbrei*, roman, Editura CTEA, 2008
10. *Ultimul amurg*, eseu, București, 2015,
<http://gheorghevaduva.ro/Proza/Ultimul%20amurg.pdf>
11. *Se caută un Sisif*, editoriale, București, 2016,
<http://gheorghevaduva.ro/Proza/Sisif.pdf>
12. *Ancore pe nori*, roman, Societatea Scriitorilor Militari, București, 2021
13. *Zidire de fum*, versuri, Societatea Scriitorilor Militari, București, 2004
14. *Amurguri pe rug*, versuri, Societatea Scriitorilor Militari, București, 2010
15. *Sufletul ochilor*, versuri, Societatea Scriitorilor Militari, București, 2011
16. *Ancore pe gând*, versuri, Societatea Scriitorilor Militari, București, 2013
17. *Ochii toamnei*, versuri, Societatea Scriitorilor Militari, București, 2015,
<http://gheorghevaduva.ro/Versuri/Ochii%20toamnei.pdf>
18. *Colțul meu de frig*, versuri, Societatea Scriitorilor Militari, București, 2017,
<http://gheorghevaduva.ro/Versuri/Coltul%20meu%20de%20frig.pdf>
19. *Unde unde n-are unde*, versuri, Editura Detectiv literar, București 2018
20. *Atotfăcut din lucruri nefăcute*, versuri, Societatea Scriitorilor Militari, 2019
21. *Esențe virusate*, versuri, Societatea Scriitorilor Militari, București, 2020
22. *Cuvinte pe cuvânt*, versuri, Societatea Scriitorilor Militari, București, 2021

GHEORGHE VĂDUVA

DINCOLO DE ZID

Versuri

Societatea Scriitorilor Militari
București, 2022

Coperta: Gheorghe Văduva

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

VĂDUVA, GHEORGHE

Dincolo de zid - Gheorghe Văduva - București : Societatea Scriitorilor Militari, 2022

ISBN 978-973-8941-97-7

821.135.1-1

ARIPI SEDENTARE

*Se risipește vântu-n patru vânturi
și cad pe gând găsirile pierdute,
în fiecare vrut, sunt vrute și nevrute,
dar gândul stă mereu pe-un stol de gânduri.*

*În fiecare-i tot un fiecare,
un Eu nu se permută-n alte Euri,
eseul n-are conturi în eseuri,
iar somnul nu se duce la culcare.*

*Ai totdeauna viața ta cu tine,
dar casa de acasă nu te lasă,
nici când o uiți, nici când de ea nu-ți pasă
nici când n-ai rațiune și rușine.*

*Acasă nu există-n altă casă,
o casă-i totdeauna singulară,
nu se transferă-n alta, similară,
doar ea înseamnă pentru om acasă.*

*Acasă-i, pe pământ, identitate,
un loc împrejmuit cu fințare,
baricadat cu aripi sedentare,
garant pentru cuvântul Libertate.*

*Nu poți fi liber dacă n-ai o casă,
acasă nu ești rob într-o cetate,
ești doar în drept la dreapta ta dreptate
în care și durerea e frumoasă.*

*Chiar dacă lumea-n curtea ei se zbate,
și omul cu alt om se războiește,
acasă-i locul ce te-adăpostește
de vântul lumii care-n tine bate.*

*Acasă ești în gând și în idee,
în oful tău pe care-l porți cu tine,
mereu pe val, într-un ocean de bine
și-n văzul tău din ochii de femeie.*

*Ești tot acasă, când nu ești acasă,
ci în alt loc, în visuri, în uitare,
în îndoieli, necazuri și-întristare
în clipele de dor sau de angoasă.*

*Ești însă om și nu îți uiți izvorul,
iar casa ta din tine nu te lasă,
te face să te simți mereu acasă,
când te cuprind iubirile și dorul.*

*Acasă-i noțiunea salvatoare,
și zbor frumos cu aripi sedentare.*

București, 07 februarie 2021

DUALITATEA UNICULUI

*În viața asta, moare viața prejudecăților din noi
și nu-înțelegem de ce unul înseamnă totdeauna doi.*

*E drept că, peste tot, întregul, ca să conteze, -i bipolar,
el nu e singular în sine, e doar un dublu exemplar.*

*De-o parte, își exprimă sensul din patrimoniul ancestral,
iar în cealaltă, contrasensul dintr-un proces bilateral.*

*Întregul este în mișcare, chiar și atunci când stă pe loc,
încătușat de tot ce-înseamnă pământ și apă, aer, foc.*

*În echilibru acrobatic, cu josu-n sus, cu susu-n jos,
întregu-i câinele de pază la gândul lui cu chip de os.*

*E și mascul ce-și cere dreptul la genul proxim femeiesc,
din care își extrag esența cei care cred că mai trăiesc.*

*Dar, peste toate, cerul lumii are nevoie și de-o Ea,
căci Soarele e doar lumina din calitatea lui de stea.*

*Iar steaua-i parte femeiască și poartă-n ea un făt de foc,
ce va fi mâine un luceafăr sau un bastard fără noroc.*

*Un vagabond sub cerul liber sau un damnat la foc nestins,
pe care nimeni, niciodată, nu-l va vedea decât aprins.*

*De-aceea-întregu-i ce se vede dintr-un văzut compus din doi,
ce pare-așa când se-învârtește în văzul lumii și în noi.*

*Dar una este ce se vede și alta ce e de văzut,
din văzul văzului ce pare mereu un viitor trecut.*

*În Unul se adună totul, iubire dulce și venin,
prea-plinul din cuvântul vorbei și vorba goală din prea-plin.*

*Iar echilibrul se-învârtește, ca un taifun, ca un prâsnel,
în care nu contează unul, ci doar partajele din el.*

*Când unic este Universul, iar miezul lui e infinit,
cum să concepi că armonia nu-i un concept predefinit?!*

*Și chiar de-ar fi realitate, e greu să crezi în tot ce crezi,
când nici un văz nu-i la vedere și nu-înțelegi ce poți să vezi.*

*Purtăm și-n veacul cibernetic un peste tot de nicăieri,
iar unicatul nostru sadic ne tot împarte-n azi și-n ieri.*

*Oricât de plin ar fi Cuvântul de vorbe ce plutesc în vânt,
el va rămâne totdeauna un foc ce vine din Pământ.*

București, 14 februarie 2021

ROBIA-N LIBERTATEA SA

*În tagma vremuirilor trecute,
ne-am dus prea mult cu verbul, câteodată,
când încă mai credeam în altădată
și-n făceri totdeauna nefăcute.*

*Pluteam mereu pe unde vream cu vântul
în mai nimic și-n infinitul mare,
eram mereu cu gândul la plecare,
având, la orizont, nemărginit, pământul.*

*Știam ce am știut dintotdeauna
că nu contează erele trecute,
nici clipele frumoase petrecute,
nici valul spart când a trecut furtuna.*

*Copiii își trăiesc ca ei prezentul,
iar tinerii-și visează viitorul,
adulții și-au uitat de mult izvorul
și cei bătrâni își văruiesc trecutul.*

*În orice clipă-i o eternitate,
un infinit închis într-o monadă
și un nevăz ce și-ar dori să vadă,
în spațiul gol, un văz de plinătate.*

*Iar erele-s valori sedimentate
în lumi civilizate și-n cultură
și-n ce-a rămas din marea lor uzură
din oameni și din vremuri resetate.*

*Și nu știu dacă timpul ne mai rabdă,
când nimicim statui și monumente,
principii, teorii și argumente
și îngropăm ogoarele sub brazdă.*

*Războiul erei noastre-i contra-ere,
continuu, ca o roată milenară,
pe post de libertate mortuară,
nefință în fințarea care piere.*

*La urma urmei, moartea-i sensul vieții,
tot ce trăiește, pân-la urmă, moare,
nimic nu poate fi etern sub soare,
iar noaptea-i născătoarea dimineții.*

*Și totuși marea noastră calitate
rămâne tot robia-n libertate.*

București, 17 februarie 2021

NIMIC DIN CE APARE NU ESTE CUM PARE

*În era de aur, dispar aurarii
și cântă din frunza uscată scaieții,
se-ascund, după umbră, pe lună sticleții
și intră în scenă, smeriți, cărturarii.*

*De-a dreptul e dreptul ce-și caută dreptul,
dreptatea-i zăvorul ce bate la ușă,
când focul se stinge, lumina-i cenușă,
măsura-i cămașa ce-îmbracă-înțeleptul.*

*Amurgul se joacă, pe apă, cu focul,
dar apei nu-i arde, pe seară, de joacă,
îi place să facă ce-ar vrea să nu facă,
s-aprindă lumina, să-și afle norocul.*

*Adoarme adâncul pe-un capăt de scară,
înaltul coboară tăcut în consoane
și bate pe umăr vreo două pitoane
în goluri alpine rămase pe-afară.*

*E multă tăcere în vorba limbută,
difongii pun ochii pe-o nouă vocală,
e iarnă-n Sahară și albu-i de smoală,
iar piua se zbate în apa tăcută.*

*Un nor se zburlește, prin ceață, la sine,
ar vrea să ajungă o pată din soare,
dar soarele-i astăzi puțin la răcoare,
și șansele sale sunt, practic, puține.*

*Un pește visează în cosmos să zboare,
oceanu-i prea simplu, iar apa-i puțină,
cu valuri tembele și multă rutină,
și-ar vrea să ajungă, în zbor, la izvoare.*

*Nimic din ce-apare nu este cum pare,
ce-i mare-i minuscul, iar micul e mare.*

București, 19 februarie 2021

APE ZBURĂTOARE

*Cad pe gânduri norii, când nu bate vântul,
ceru-i prea departe, marea nu-i primește,
apa se scufundă, aerul plutește,
ca un stol de umbre ce-a-înghițit pământul.*

*Nici n-o iau la vale, nici în cer nu suie,
ard, smeriți în sine, foc în hibernare,
viața lor înseamnă valuri zburătoare,
liniște-n furtună, ape prinse-n cuie.*

*Uneori, vreun munte, care-ar vrea să zboare,
-i face para-pantă sus, în pisc, pe-o piatră,
alteori, un câine, furios, îi latră,
că umbresc lumina dintre el și soare.*

*Par niște cohorte dintr-un fapt arhaic,
scuturi ale Terrei, avangărzi bizare,
sau spioni ai mării-n razele solare
și sutană sfântă pe un preot laic.*

*Poartă, fiecare, un blazon oceanic,
scoate-n zborul apei, din plămânul Terrei,
aripi migratoare-n cerul atmosferei,
îngeri care zboară un păcat satanic.*

*Își preschimbă forma, una câte una,
haosul ascunde totul la vedere,
zborul dens al apei pare-o adiere,
care prevestește, în secret, furtuna.*

*Cerul ce se vede este invizibil,
vortexul din sine-înseamnă ființare,
ființa din lume nu-i nemuritoare,
iar sublimu-n ape poate fi penibil.*

*Viață complicată între cer și mare,
zbor cu aripi frânte, ape zburătoare...*

București, 10 martie 2021

GÂND DE OCEAN

*Coboară noaptea dinspre ziuă,
când soarele la somn se duce,
și, -n amintirile-i uituce,
oceanul bate apa-n piuă.*

*E șansa lui să vegeteze,
sub draperiile-i nocturne,
când stelele se duc la urne,
cu Steaua Zilei să voteze.*

*Poate mai pune de-o furtună,
în cârdășie cu pământul,
când se zburlește-n barbă vântul
și latră câinele la lună...*

*Ce-i pasă lui de rânduială
și de corăbii scufundate,
când mii de valuri, revoltate,
îi cer într-una socoteală?!*

*E mult prea hău și mult prea soare,
în armoniile cu valuri,
în libertatea dintre maluri
și-n crezul lumi-încrezătoare...*

*Dar toate trec, cum trece dorul,
când un alt dor îi fură locul,
când un alt foc îi stinge focul
și apele își vor izvorul...*

*E-o înfruntare pentru viață,
oceanul luptă cu pământul,
pădurile se bat cu vântul,
și ce-i în dos, cu ce-i în față...*

*Prin nori, oceanu-și convertește
săratu-n ape nesărate,
care pătrund, necenzurate,
adânc, în crustă, pe hoțește.*

*O fi, din nou, vreo stratagemă,
Dospită sus, în galaxie,
prin care Soarele să fie
reformulat în altă schemă?!*

*Dar, fără Soare, nu se poate
s-ajungă apa-n nori de ploaie,
nici să pui focul la bătaie,
să meargă totul ca pe roate...*

*Căci roțile sunt pentru drumuri,
de par rotunde sau pătrate,
independente sau cuplate
la car, căruțe sau la... fumuri...*

*Dar să ne-întoarcem la izvoare,
acolo unde norii-s apă,
iar rădăcinile se-adapă
la energiile solare.*

*Oceanul tace și privește,
ca un strateg în bătălie,
când știința a uitat să știe
de ce Pământul se-învârtește...*

*Dar viața noastră încă-i vie
și nu se lasă virusată,
nici prin cuvinte aruncată
pe rugul ei din veșnicie.*

*Și totuși, Terra se-adapă
la focul ei cu chip de apă.*

București, 13 martie 2021

RULETĂ ROMÂNEASCĂ

*Eram bolnav de-o vorbă blestemată,
cu decibeli care-mi țipau în tâmples,
și nu știam ce poate să se-întâmples,
cum se-întâmplă-n viață câteodată.*

*Un gând, se zgribulea în prag de seară,
în ochi, se zvârcolea o vijelie
dintr-un efect de liniște pustie,
închisă c-un zăvor pe dinafară.*

*Un înfinit se prăbușea în clipă,
scânteie pe o piatră răpitoare,
înmărmurită-n ultima strigare,
ca pasărea lovită-într-o aripă*

*Un viscol de viori turna în mine
un val imens de plumb și disperare,
ghețar cuprins de foc și-înfrigurare,
stârnit de ce-., au șoptit două vecine”.*

*O voce survola vreo trei octave,
ajunsă într-un pisc de metastază,
în ochii ei, vedeam un film de groază
și-n groaza ei, deșerturi și epave...*

*...El va pleca cu alta-n altă casă.
ea se va stinge singură-n poveste,
căci, fără el, nu moare, nu trăiește,
iar viața ei, în viață, n-o mai lasă.*

*De soarta ei, nici ea nu s-o-ndura,
coșmarul se sfârșește chiar acum,
aici, acasă,-n margine de drum,
când ea, de un salcâm s-o spânzura.*

*Căci viața n-o mai lasă să trăiască,
decide o ruletă românească.*

București, 19 martie 2021

https://www.youtube.com/watch?v=_Omd2gtlF9Y

FOCUL MEU

*N-am nimic, când doresc totul,
când am totul, n-am nimic,
când sunt simplu, mă complic
și cu jar îmi stâmpăr focul.*

*Focul meu, din miez de tine,
foc de ochiul tău aprins
și rămas, de-atunci, nestins,
tot mai arde-n ochi la mine.*

*Foc pe rug de-o veșnicie,
nici din cer, nici din pământ,
foc cu flăcări de cuvânt,
care vede-n timp ce scrie.*

*Foc ce nu e la vedere,
dar eu tot mereu îl văd,
face-n ochii mei prăpăd,
și în lacrimă putere.*

*Focul meu nu-i silnicie,
dar, prin el, mă simt frustrat,
ca un soare emigrat
într-o altă galaxie.*

*N-are aripi, nici picioare,
însă zboară la punct fix,
ca o inimă de pix
din ideea călătoare.*

*El e partea-mi sedentară,
Eul meu cu ochi de vânt
și umilul meu cuvânt,
gând de iarnă-n crez de vară.*

*Focul ăsta-l pătimesc
și când mor și când trăiesc.*

București, 29 martie 2021

OMUL RĂU

*Stă într-un colț, cu ghearele-ascuțite,
în orice bine-și pune gândul rău,
puterea lui e-n fapt veninul său
din verbe cu esențe otrăvite.*

*Îl doare orice fel de bucurie
și suferă când altu-i fericit,
îi place mult un suflet chinuit
și tot cei rău mai rău ar vrea să fie.*

*Îl deranjează totdeauna râsul,
își injectează-n vene vitriol,
surâsul și-l rânjește cu nămol,
și, în tăcerea lui, vorbește plânsul.*

*Curaju-i contrasens la lașitate,
ciclonul de venin e elizeu,
vulcanu-i antidot la Dumnezeu,
iar tot ce-i bun, la el, e răutate.*

*E-un asasin brutal de-înțelepciune,
și morții-i gratulează c-un cusur,
în răul lui, e tot ce-i rău în jur,
ce-i valoros, la el, e stricăciune.*

*Atâtea mătrăgune-n el se-adună,
în omul rău, sunt mii de oameni răi,
în valea rea se strâng atâtea văi
și urlă-n libertate pe furtună.*

*Sunt oameni răi, c-așa sunt ei din fire,
așa au fost de soartă concepuți,
și oameni de ce-i rău contrafăcuți,
care-au ajuns la ură, din ... iubire.*

*Slujesc și ei, în felul lor, cetatea,
și răul din iubire-l ocrotesc,
dar cel mai mult pe lume ei iubesc
invidia, minciuna, răutatea.*

*A fi om rău, se pare, -i o virtute,
din care niciodată n-au pierit
ideea de-întuneric însořit
și vocea din tăcerile limbute.*

*Prostia-i câteodată răutate,
în orice om cu minte-i și un prost,
care-a-învățat prostia pe de rost
și-o vinde-n târg, la preț de bunătate.*

*O cumpără prostimea cumpărată,
cu ultimul bănuț din teșcherea,
cu gândul că vreodată s-ar putea
să vândă-înțelepciune plagiată.*

*În veacul nostru, lumea-i cu măsură,
când binele e rău, mai-răul e bravură.*

București, 11 aprilie 2021

MARELE PUSTIU

*Nimic din ce-am dorit nu-mi mai doresc,
ce n-am iubit, nu-i timpul să iubesc,
ce-am pățimit, mai pot să pățimesc
și ce-am uitat, nu vreau să-mi amintesc.*

*Nu-i vremea de făcut ce n-am făcut,
ce nu cunosc, nici ieri n-am cunoscut,
nu am ce niciodată n-am avut,
din toate, numai timpul a trecut.*

*Eram atunci exact ce sunt și-acum:
un pom uscat pe-o margine de drum,
un gând ce-a prefăcut un foc în scrum,
un scrum ce-a devenit în gând parfum.*

*Din toate, a rămas un colț de cer,
luceferii din noi s-au stins în ger,
tăcerile-n secrete și-n mister
și libertatea-n ochi de temnicer.*

*Și, totuși, eu mai sunt același eu,
planton, în schimbul doi, la eul meu,
prieten foarte bun la dat de greu,
pe care l-am știut, așa, mereu,*

*Dar tot mai văd ceva din ce vedeam,
când, uneori, prin ochii ei priveam,
și-n vocea lor de-atunci înțelegeam
că-n viața ei, cu viața mea, treceam.*

*Îmi amintesc mereu un cer senin,
în care am zărit un ochi divin,
din elixirul stropului de vin,
ce se-îmbăta c-o frunză de pelin.*

*Dar nu mai e nimic din tot ce-a fost
am învățat uitarea pe de rost,
mi-am construit din ea un adăpost,
ariergardă-n post și-n avanpost.*

*Și nu mai știu dacă mai știu să-mi fiu
un strop din mine-n marele pustiu.*

București, 13 aprilie 2021

SUNT EUL TĂU DIN TINE ȘI TU EȘTI EUL MEU

*Eu te-am iubit iubire, ca soarele pământul,
ca visul izbândirea, ca lacrima privirea,
ca timpul devenirea, ca viața fericirea,
ca dorul legământul, ca vorbele cuvântul.*

*Am fost mereu cu tine, oriunde te-a dus timpul,
și ți-am păstrat parfumul, închis cu flori în mine,
în fiecare floare, te recunosc pe tine,
idee ce nu-și schimbă, în viață, anotimpul.*

*La fel ești tu în mine: un gând din depărtare,
un verde-crud în verbe, în frunze și pe ramuri,
un ochii care-înflorește, văzut prin două geamuri,
un miez de certitudini, un mod de căutare.*

*Nu suntem totdeauna ce-n vorbă ni se pare,
ea, poate, știe multe, căci vorba-i iscusită,
și când e-n libertate și când e priponită,
ci doar un întuneric, când soarele răsare.*

*Dar chiar de-i întuneric, în tine văd lumină,
lumina ce trăiește-n fiecare floare,
în zorii înserării și, noaptea, pe răcoare,
când seva trece-n ramuri și frunzele-n tulpină.*

*Eu te-am iubit, iubire, idee absolută,
rebelă la slogane și certă la-îndoială,
mereu un tu din mine, cenzura mea loială,
găsită în tăcerea ce-a fost cândva limbută.*

*Te simt mereu în mine, fantomă temerară,
esență furtunoasă din gând și din idee,
războinicul din creier, în inimă, femeie,
frumoasă nostalgie, eternă primăvară.*

*Ai fost și ești în mine, cu tine sunt mereu,
sunt eul tău din tine și tu ești eul meu.*

București, 14 aprilie 2021

VORBA VORBEI

*Ajung din nou de unde am plecat
și plec pe jos de unde am ajuns,
descopăr clipa-n care m-am ascuns
și-mi amintesc ce nu e de uitat.*

*Mi-aduc în gând ce în alt gând s-a dus,
aștept secunda care n-a venit,
am să ajung cu ea în infinit
și am să-mi spun ce-atâția ani mi-am spus...*

*E prea târziu, ca să mai plec la drum,
și prea devreme ca să nu mai plec,
oricum, în viața asta, toate trec
și orice foc devine fum și scrum.*

*De-aceea-n verbe mă aprind și ard,
în fapte tac, în vorbe nu vorbesc,
pe cerul nopții-n noapte mă trezesc,
și-n curtea casei mă ascund de gard.*

*De vreau să plec, decid ca să rămân,
iar de rămân, mi-e tare dor să plec,
cuvintele din mine tac și trec
iar data următoare o amân.*

*În fiecare zi, de vorbe mă golesc,
mă simt mai bine-n eul dezosat,
e ca și cum, în el m-am tot uitat
cu ochiu-n care ochiul mi-l privesc.*

*Dar, câteodată, când vorbesc, ascult
și când ascult, de vorbe mă-îndoiesc,
de vorbele ce-n vorba lor vorbesc
de-un timp de vorbe ce-a trecut demult.*

*Dar știu ce niciodată n-am știut
și n-am știut nimic din ce-am aflat,
când vorbele în vorbe s-au schimbat
și alte vorbe-n vorbe au trecut.*

*Dar vorbele nu-s totul pe pământ,
când nu vorbesc, mereu se ofilesc,
iar când vorbesc prin vorbe se-înnoiesc
și-aduc fiori în viață și-n Cuvânt.*

*În lumea lor trăiesc demult și eu
ce n-am trăit și ce-am trăit mereu.*

București, 20 martie 2021

DIN INFINITA TIMPULUI UITARE

*Nu face vântul lumii să vibreze,
când bate toaca-n Sfânta Catedrală
și morții-n viață din mormânt se scoală,
pe sfinții rânduiei să-i viseze.*

*Ei, morții, totdeauna, au de toate,
de verbe niciodată n-au nevoie,
nevolnicii le fac mereu pe voie,
iar voia lor e-n gol eternitate.*

*La morți, nu se vorbește, ci se tace,
tăcerea-n veci e ultima strigare,
prin trecerea, etern netrecătoare,
din facerea ce niciodată nu se face.*

*Și nici un verb la verbe nu mai latră,
căci și lătratul-i vorbă colțuroasă
întru-un vacarm cu față pătrătoasă,
cartiruit pe crucile de piatră.*

*În infinit, finitul nu contează,
toți finitiștii-s umbre estompate
din nopțile cu zile complicate,
la care nicio vorbă nu visează.*

*Acolo, în înalta scufundare,
ajunge totdeauna cel ce zboară
și suie scufundatul, când coboară,
în dedesubtul vorbei zburătoare.*

*Dar morții nu mai au identitate,
ci doar câte un nume scris pe-o cruce,
o amintire ce-n alt timp se duce
în acel vid numit eternitate.*

*Eternitatea nu-i, în noi, durată,
și nu-i nici rânduiala următoare,
eternitatea nu e trecătoare,
ci gol ce nu se umple niciodată.*

*Iar moartea-i doar esența viitoare
din infinita timpului uitare.*

București, 29 martie 2021

DINCOLO DE ZID

*Din infinitul colmatat în vid,
mi-am definit ideea mea de zid
și-n zidul dintr-un zid neterminat,
o lume de zidiri am ridicat.*

*Dar, tot zidind un zid, din zi în zi,
am deturnat cuvântul a zidi,
iar zidul dintre ziduri s-a-întărit
în contrafortul marelui zidit...*

*L-am dărâmat și l-am zidit mereu,
în zidul ăsta m-am zidit și eu,
reper de bază-n ceea ce nu știu,
un zid de libertate-într-un pustiu.*

*Pustiul însuși s-a zidit în zid,
ca noaptea albă-n ochii ce se-închid...,
Așa a fost mereu, de la-început,
și niciodată zidul n-a căzut.*

*Am ridicat, din piatră și oțel,
un zid să văd ce-i dincolo de el,
dar, până astăzi, încă n-am aflat
de ce-am zidit un zid din ce-am uitat.*

*Sunt ziduri construite din pământ,
sunt ziduri și zidiri din mori de vânt,
mai sunt și ziduri din cuvinte seci
și ziduri denumite loc de veci.*

*Tot omul a-învățat să facă zid,
din flori, din fum, din verbe, chiar din vid,
și, la nevoie, mai ales din el,
la frontiera dintre vis și țel.*

*Sunt infinite moduri de-a zidi
de-a apăra, de-a lua, de-a îngrădi,
de-a pune visul de planton la zid,
când porțile amurgului se-închid.*

*În strălucirea marilor zidiri,
s-au năruit atâtea amăgiri,
dar totdeauna zidul a visat
să fie libertate-într-un palat.*

*Există miliarde de zidiri
în lanț de libertăți și fericiri,
dar niciodată zidul nu va sta
la zidul libertății-n casa sa...*

*...Zidire între ploaie și potop,
o alta între hoț și interlop,
a treia între actual și fost,
a patra, între ticălos și prost.,,*

*Prostia nu-i ca musca la arat,
iar ticălosul nu-i arierat,
e doar o corcitură de mutant,
dospit dintr-un pantof de elefant...*

*Atunci când amintirile se duc,
iar gândul nu mai știe că-i uituc
și porțile zidirii se închid,
rămâne totul dincolo de zid.*

*Un zid de viață-într-un pustiu de dor,
un dor zidit într-un parfum de zbor.*

București, 15 aprilie 2021

DINCOLO DE EU, DINCOACE DE TU...

*Bat la poartă nopțile din mine,
ceasul rău s-a cuibărit pe-afară,
visul s-a pierdut în călimară,
văzul s-a văzut în ochi la tine.*

*Eul tău s-a supărat pe mine,
eul meu clocește-n altă viață,
seara s-a trezit de dimineață,
răul s-a decis să facă bine.*

*Dracul și-a schimbat identitatea,
sfinții au ieșit din calendare,
noaptea-și pune ochelari de soare,
golu-și dezvelește nuditatea.*

*Târătorii s-au decis să zboare,
zboru-i, astăzi, marea plinătate,
zboară melcii-n coarne dezosate
și oceanu-n valuri zburătoare.*

*Noaptea-îmbracă rochia-i de seară
râde-n barbă spiritul de turmă,
plânsu-și plânge râsul de pe urmă,
lauda-i o vorbă de ocară.*

*Generalul, astăzi, ține calul,
calul cibernetic se droghează,
biții amintirilor nechează
și oceanul își scufundă valul.*

*Valu-i totdeauna bun la toate
prostu-i monument de-înțelepciune,
idiotul știe, dar nu spune,
iar puterea face ce nu poate.*

*Rătăciții vor prelua controlul,
fraierii vor protesta în piață,
viețile vor face moarte-n viață,
iar pământul va-înghiți nămolul.*

*Un „da” nu-înseamnă totdeauna „nu”,
un „nu” nu-înseamnă totdeauna „da”,
alteritatea nu-i esența ta,
unicitatea nu-i esența mea,
ci doar un vortex ce va exista
dincolo de eu, dincoace de tu.*

București, 02 aprilie 2021

CINCI CANINI

*Aruncă vorbe la punct fix,
în înțelesuri cu efect,
ironic, sadic și infect,
din ochi, din gură sau din pix.*

*Înfige colțul, pân-la os,
în toți cei care-i sunt în văz
ca-n ochii calului ovăz,
c-așa e omul colțuros.*

*Ca un păianjen hămesit,
întinde pânze peste tot,
în stil ascuns, de mafiot,
din care nimeni n-a ieșit.*

*Prin verbul lui anti-cuvânt,
ascunde-un dinte de venin,
în falca-i hădă, de cretin,
ce pune cerul la pământ.*

*Satisfăcut, ca un gunoi,
zâmbește vorbelor ce-i vin,
din arsenalul lui cretin,
și umple timpul cu noroi*

*Îi simți mușcatul colțuros,
adânc, malefic și murdar,
preaplin de gol, ca un dosar
dintr-un proces întors pe dos.*

*Se face noapte când nu crezi,
iar ochii lui, din ochi de corb,
de șarpe veninos și orb,
te încolțesc în tot ce vezi.*

*De vrei să-i razi puțin din colți,
cu polizorul de dentist,
printr-un excurs de pamfletist,
vei constata că n-ai să poți.*

*În gura lui de glod și spini,
se află-n zgardă cinci canini.*

București, 12 aprilie 2021

ZILE GRELE...

*Un milion de gânduri foarte rele
îmi dau de furcă tocmai când mi-e bine,
se infiltrează, seara, -n somn la mine
și-mi fac din noapte-n minte zile grele.*

*Sunt gânduri care n-au identitate,
și gânduri ce-au ajuns în miezul Terrei,
în iad, în rai, la mâna infosferei,
care-au slușit concepte și păcate.*

*Sunt gânduri exilate pe orbite,
în galaxii uitate sau rebele,
și nu știu de mai pot să dau de ele,
sau să le las așa, neîngrădite.*

*De multă vreme-mi strigă: Libertate!,
nu reușesc să le mai țin în mine,
când unul pleacă, altul nu mai vine,
și niciodată nu-s acasă toate.*

*E clar că și-au luat nasul la purtare,
e vremea libertății absolute,
în care mor gândirile trecute
și cele noi-s la alții de vânzare.*

*Le bat mereu la cap, de-atâta vreme,
în fiecare noapte, pân-la ziuă,
când roua ierbii bate apa-n piuă
și greierii nocturni compun poeme.*

*Nu sunt în stare să găsească teme,
să onoreze-n sine căutarea,
s-aducă lângă ele depărarea,
să scoată îndoiala din dileme.*

*S-au învățat s-aștepte mură-n gură,
ca prostul care cară-n traistă satul,
ca somnul care-adoarme-n leagăn patul
ca hoțul care-și fură tot ce fură.*

*Nu dau un ban pe gândurile mele,
sunt prea bătrâne și hodorogite,
uzate, desuete, ruginite,
dar, mai ales, viclene, oarbe, rele.*

*Le-aș consemna o lună în cazarmă,
le-aș pedepsi de mii de ori să scrie,
pe-o coală marginală de hârtie,
de ce, când dorm, nu reușesc s-adoarmă.*

*Le-aș pedepsi pe alt tărâm să zboare,
cu aripi de lăcustă vaccinată,
pe-un fi de iarbă rece și uscată,
din trecerea oprită-n trecătoare.*

*Dar n-am ce face, omu-i pom de gânduri,
un gând robește totdeauna omul,
așa cum fructul prăpădește pomul
și apele storc vлага din pământuri.*

*E-atât de greu s-o scoți la cap cu ele...,
un gând, în noapte, -ți face zile grele.*

București, 07 aprilie 2021

BOGAT ȘI DEZOSAT

*Iar a-început să bată câmpii traistă-goală,
uscat și marginalizat ca o lăcustă,
ce poartă pantaloni cu șliț în loc de fustă
și buzunare cu fermoar pe moft de poală.*

*N-ar mai vrea să fie patron de sărăcie,
de-acum, e mult prea greu și treaba-i complicată,
mai sunt și alte vânturi care vor să bată,
iar traistă-goală să mimeze bogăție.*

*De-aceea, jos, la dracu, și-a depus mandatul,
e cel mai oportun să iasă din drăcie,
să-și pună patru flori din flori la pălărie
și, în sfârșit, să-și ia în seamă doctoratul.*

*Să stea și el, așa, pe tron, măcar o vară,
să facă plajă-într-un șezlong titrat, la mare,
să-și lase traista goală la umplut cu soare
să guste-un vânticel născut din flori, pe-afară.*

*În sens de măritiş, ar vrea o-însurătoare
și-o nuntă cu diftongi, să i se ducă vestea,
Austrul și-a-încheiat definitiv povestea,
și se tratează doar cu ceai de sunătoare.*

*Să-i sune toată ziua-n noapte sunătoarea,
iar somnul să-și ia nasul sacru la purtare,
să-l ducă-n văzul vremii, seara, la plimbare,
iar el s-audă-n piatra de pe coastă marea...*

*Austrul nu mai este-n sine traistă goală,
din Occident ne bate-un vânt de bogăție,
cu care se hrănește marea sărăcie
când somnul rațiunii-n mori de vânt se scoală.*

*Și chiar de nu mai face, seara, -înviorare,
adoarme iar în geana lui de dimineață,
când noaptea face ochi în modul ei de viață
și ziua-i de planton la noaptea următoare...*

*Dar ce ne-am face dacă n-ar mai bate vântul
și n-ar mai fi pe lume strop de traistă-goală?!
Cred c-am sufla, eolian și tâmp, în poală,
și-n norii osteniți, am scufunda pământul.*

*Am condamna un vânt la sedentaritate,
limbuți, ca vocea vorbeii zilelor de mâine
din nopțile când cerul latră ca un câine,
și am semăna, la fel ca el, pustietate...*

*Austrul nu mai bate, traista-i tot mai goală,
e mult prea dezosată și vremea nu-l mai scoală.*

București, 20 aprilie 2021

DREPT FLEXIONAR...

*Dacă ți-ai aprins pădurea, ai pădure de tăciuni,
diamante de culoare și vlăstari din mortăciuni.*

*Ai coșmaruri de tot râsul, noaptea, când visezi, în somn,
mămuțoi cu măști de înger și strigoi cu chip de domn.*

*Dacă ți-ai tăiat pădurea, ai butuci cu rădăcini,
de ți-ai cultivat prostia, ai copaci fără tulpini.*

*Dacă nu te duce capul, -ți pui picioarele în cap,
capu-n carul din loitre, boii-n jugul din proțap.*

*Dacă-ți pui pe moațe mintea, ai un moț cârlionțat,
care-n somnul rațiunii te visează împărat.*

*Iar de-ți cauți măreție într-un crez cu gând bolnav,
s-ar putea să devii rege în fotoliul tău de sclav.*

*Câteodată, rostuirea-învață rostul pe de rost,
și cultivă în dreptate, dreptul strâmb și omul prost*

*Crivățul demult visează să devină stâlp de cer,
iar molusca jubilează când se vede pumn de fier.*

*Fiecare-și negă rostul fiindcă-ar vrea unul mai nou,
boul vrea să fie vacă, vaca-n patul unui bou.*

*Vântul vrea să fie moară, morile să fie vânt,
Terra chiar se vede soare, soarele ar vrea pământ.*

*Visul cere izbândire, iar izbânda, drept la vis,
ce-i închis vrea libertate, ce e liber se vrea-închis.*

*Lumea asta e ca dracu, dar se crede Dumnezeu,
poartă-n ea pe necuratul, ca blestem și ca trofeu.*

*La vedere, pare-un înger ce trăiește din zburat,
dincolo de ce se vede, este-un nimeni resetat.*

*E-o lumină ce-înnegrește și un negru luminos,
interfață fără față și un dos întors pe dos.*

*Din nimic se face totul, dar nimicu-i tot nimic,
de e foc în sloi de gheață sau ocean într-un ibric.*

*Tot ce mișcă are dreptul la tot dreptul, ne-îngrădit,
musca-și apără cu trompa dreptul ei la bâzâit.*

*Gândul nu mai are spațiu, vrea să fie înfinit,
înfinitul își reclamă dreptul lui la diferit.*

*Nu mai sunt, în drepturi, drepturi, toate s-au epuizat,
iar dreptatea libertății în alt timp a emigrat.*

*Vorbele se iau la harță pe vreun verb neisprăvit,
care neagă în instanță dreptul vorbei la vorbit.*

*Toată lumea, astăzi, cere dreptul sacru la cerut,
toți avuții la avere, vânzătorii, la vândut.*

*Dreptul lumii la dreptate, drept ca drept al tuturor,
cere drept la judecarea unui drept judecător...*

*Toate-acestea sunt amurguri dintr-un timp ce n-a trecut,
unde văzul nu-i vedere și făcutu-i prost făcut.*

*Visurile sunt ca sensul, care doarme-într-un hamac,
și nu poate să priceapă că hamacu-i neam de sac.*

*Sau un sac cu sacii-n traistă dintr-un vis amăgitor,
unde traista-i cerșetoare și cerșitul vis de zbor.*

*Se cultivă, azi, în lume, dreptul dreptului la vis,
unde totul e posibil, unde iadu-i paradis.*

București, 22 aprilie 2021

MIREASA UNUI LEMNOFAG

*Mă urc, iubito, -n ultimul copac,
din care cred c-am coborât cândva,
poate-o mai fi, bătrân, pe undeva,
uitat de-un lemnofag austriac.*

*Mă voi găsi în căutarea lui,
chiar dacă niciodată n-am uitat,
crenguța de pe care am zburat,
la vremea când eram al nimănui.*

*Și, totuși, mă știam, pe-atunci, al meu
eram un eu și tu erai o ea,
în libertatea care mai trăia
așa cum o lăsase Dumnezeu.*

*Credeam, iubito, c-am rămas al tău,
cu barba-mi sură, visuri și opinci
și c-un laptop de șaisprezece inci,
de care m-am legat atât de rău.*

*Dar, din păcate, și tu ai plecat,
să duci cafeaua unui lemn de fag,
acasă, la lemnarul lemnofag,
cu care-n oful tău te-ai cununat.*

*Povestea ta-i un vaiet de copac,
și tragedia unui sens uitat,
pe care o secure l-a tăiat,
c-un braț de lemnofag austriac.*

*E vaietul copacilor ce mor
prin lemnul dintr-o coadă de topor.*

București 23 aprilie 2021

PĂMÂNTUIREA APEI

*Terra-i o idee, totuși, rociferă,
foarte diferită între cele patru,
pare, la vedere, un alt fel de teatru,
iar ce-i în adâncuri nu e biosferă.*

*Toate par pe invers: văzu-i nevedere,
marea-i uscăciune, uscăciunea-i mare,
ziua-i noapte albă, noaptea-i zi cu soare
liniștea-i furtună, tunetu-i tăcere.*

*Apa, pe planetă, nu-i a patra stare,
este doar o forță, complet diferită,
dintr-o altă zare, pe pământ venită,
strict planificată, sau... întâmplătoare.*

*Intră-n fiecare, vine de departe,
plină cu de toate, ca fluid sau gheață,
ea-i aducătoare, pe pământ, de viață,
dar comanda-i vine dintr-o altă parte.*

*Este diferită, are greutate,
când o ia la vale, pare viitură,
o oprește însă zidul de centură,
apoi o respinge, cu seninătate.*

*Nu e atmosferă, nici torent de piatră,
e ca un pomelnic de cuvinte-n fraze,
un fel de gâlceavă între două oaze,
care, printre dune, se bârfesc și latră.*

*Apa hărțuiește și pătrunde solul,
asta-i misiunea apei infiltrate:
să prefacă roca-n ape calcinate
și, în plinătate, să planteze golul.*

*Terra încă poate să-și conducă jocul,
să-și panseze rana, să-și călească piatra,
să-și înghită scoarța, apărându-și vatra
ocrotindu-și magma, oblojindu-și focul.*

*Cândva, poate, Terra era suverană,
fier în stare pură, piatră austeră,
inimă ce arde, fără atmosferă,
clocot în adâncuri și balsam pe-o rană.*

*Încă-și mai păstrează stilul ei de viață
c-un foc în adâncuri, arma ei cerească,
în război cu apa, apa s-o-îngrădească
ca să nu devină un ocean de gheață.*

*Dar și apa-i hâdă, chiar de strălucește,
vrea să stingă focul care încă-i rege,
și să întroneze noua apei lege
pentru că, în apă, altfel se trăiește.*

*Apa-încăunează un alt mod de viață,
ea atacă-într-una tot ce nu e apă,
zboară sus, cu norii, în adâncuri sapă,
mișcă-n vânturi valul, polii-i sunt de gheață...*

*Terra, nu prin apă, ci prin foc, trăiește
luptă-n apărare, tare, fiindcă-i stâncă,
apărarea-i fixă, largă și adâncă,
deși-i face jocul, totuși, o-îngrădește.*

*Se revoltă valul, marea-i la-închisoare,
apa-i e captivă, n-are cum să scape,
n-are avioane, nici hârleț să sape,
nici în jos să curgă, nici spre cer să zboare.*

*Terra rociferă doar la foc se-adapă,
focu-i tot ce astăzi pentru ea contează,
deși e de piatră, încă mai pulsează
și-și menține-n magmă scutul anti-apă.*

*Apa de pe Terra pare-a-i fi străină,
focul n-o suportă, piatra n-o păstrează,
sus o cară norii care-o desantează,
ea sfărâmă piatra, ruginește fierul.*

*Este persistentă, nudă, prețioasă,
întreține ploaia, viața și pământul,
generează seva, umezește vântul...,
s-a lipit de Terra și se simte-acasă.*

*Nu e optimistă, este doar albastră,
chiar de nu-i de piatră, -i temelia noastră.*

Turnu Severin, 29aprilie 2021

DESTINUL APEI

*Arunc în foc oceanul planetar
și-l las să se prefacă-n cârciumar;
o fi venit cândva, de unde a fost,
accidental sau, poate, fără rost.*

*L-o fi trimis la noi vreun pompier
să stingă focul dintr-un ochi de cer,
sau poate-o fi un simplu migrator
c-un gând ascuns și arma la picior.*

*E greu de spus ce pot să fac cu el,
aș vrea să-l pun în locul meu nițel,
să stingă un incendiu virtual
și să dea foc palatului regal.*

*Apoi să facă un tunel spre cer
și-un stâlp de lemn la Porțile de Fier,
să pună-n faptă ultimul cuvânt,
să fie numai apă pe pământ.*

*Și când o fi să fie totul lac,
să ardă-n valuri ultimul copac,
iar apa rea să o prefacă-n vin,
în cinstea împăratului-rechin.*

*Să-înoate toată viața în alcool,
să nu mai fie-n veci paharul gol.*

București, 09 mai 2021

ÎN VIAȚA ASTA, N-AI SĂ VEZI CE CREZI

*Încalț un dinte c-un papuc de casă,
și calc cu el tot oful în picioare,
sunt rău, ca un copoi la vânătoare,
și otrăvit ca vorba păcătoasă.*

*Am măturat cu ploi de taină vântul,
am ascultat ecoul de departe,
am exilat cuvântu-n altă carte
și-am refăcut, din seva lui, pământul.*

*În verbe, am montat o nouă viață,
la viață am trezit eternitatea,
am sechestrat în drepturi libertatea
și dreptului i-am dat o nouă față.*

*Fac șapte pași dințați pe-o curmătură,
un câine ostenit, la timp, mai latră,
mă înarmez c-un substantiv de piatră
și mă întorc la ultima măsură.*

*Îmi amintesc vocala următoare,
placată lexical de trei consoane,
într-un cuadrat plasat între coloane,
ca o idee ce-a uitat să zboare.*

*Și mă postez în nume și prenume,
în golul prea sătul de goliciune,
în focul ce mai arde-într-un tăciune
ca omul singur în atâta lume.*

*Mă-închid în casa mea rămasă-acasă
și las pridvorul de planton la vise,
escaladez pietroiul din culise,
și de grădina lumii nu-mi mai pasă.*

*Acolo, -n ea, cresc gânduri și cuvinte,
concepte și idei sofisticate
și-atât de multe lucruri complicate,
că nicio minte nu le ține minte.*

*Îmi pun pe jar credința mea credulă,
o-învăț să pună certul la-îndoială,
în orice plin, contează partea goală
și-n orice echilibru, suma nulă.*

*În viața asta, n-ai să vezi ce crezi,
și nici ce crezi de-atâția ani că vezi.*

București, 17 mai 2021

DREPT NEDREPT

*În viziunea unui drept de piață,
contează târguielile de-o zi
și-n fiecare minte umblăreață,
se instalează verbul „a urzi”*

*Vânzarea însăși este de vânzare,
urzesc în văzul lumii precupeții,
în fiecare minte, -n piața mare,
se vinde la tarabă prețul vieții.*

*O voce minunată de soprană
răsună cinci secunde pe ecrane,
sonor la o reclamă suverană,
cu doi cârnați mutanți și trei copane.*

*Esența lumii cumpără și vinde,
vânzarea-cumpărarea-s o valoare,
o flacăra ce-n beznă se aprinde,
și strălucește-n ochiul orb la soare.*

*E-un ideal să fii dator la viață,
dar orice viață-n sine-i datorie,
reglată de valorile de piață,
și achitată-n marea veșnicie.*

*Se tot invocă șansa la de toate,
în patrimoniul vieții și-al iubirii,
dar mai ales la piața cu palate,
unde domnește dreptul fericirii.*

*Dar piața n-are-n sine-înțelepciune,
de când se știe, -i care contra care,
negocierea-înseamnă-înșelăciune,
învinge tot, când este cea mai tare.*

*Când multu-i mult, audiența scade
și bate toaca-n marea vorbărie,
cuvântu-n verbiaj sonor decade,
iar mintea se transferă în prostie.*

*Se pun pe rol potlogării bizare,
în care cînstea-i doar o impostură,
iar viclenia n-are măsurare,
căci depășește-n târg orice măsură.*

*Perechea ei în toate-i iscusința
din asul camuflat în ce se-arată,
în care, totdeauna, elocința
e prima simplitate complicată.*

*Și-n adevăr e loc de-înșelăciune,
se știe că-înșelarea este-o artă,
atunci când nu se face ce se spune
și când dosești un drum real pe-o hartă.*

*În văzul lumii, lumea n-are față,
și nu-i nici vreo copertă de revistă,
iar libertatea nu-i concept de piață,
căci piață-n libertate nu există.*

*Nici libertatea n-are vreo putere,
cum nici puterea n-are libertate,
iar libertatea-i doar ce omul cere,
când este cetățean, de la cetate.*

*Dar dreptul, când e drept, ar vrea să știe
de ce-i nedrept un drept la veșnicie.*

București, 28 mai 2021

DE-O FI AȘA, AȘA A FOST SĂ FIE

*De când există lume și păcate,
mizeria-i cu mâinile curate.*

*Tot ce-i curat, mereu se murdărește,
iar ce-i vlăstar cândva se veștejește.*

*Puștoaica dintr-un bobocel de fată
în toamnă-i doar o babă degradată.*

*Din ochii ei a mai rămas privirea,
din care nu țâșnește fericirea.*

*Zâmbește doar visarea frumuseții,
rămasă pe ogorul tinereții.*

*Clipește și povara din iubire,
purtată într-un strop de nemurire...*

*De moarte tot ce-i viu se înspăimântă,
și cei ca noi, și cei ce nu cuvântă.*

*Dar viața-n orice timp e trecătoare,
tot ce se naște, pân-la urmă, moare.*

*Finalul nu-i o nouă dimineață,
ci doar o veșnicie fără viață.*

*Nașterea și moartea-s arbitrare,
un fel de certitudini la-întâmplare.*

*Părinții nasc copii, c-așa se cere,
dar nașterea și viața nu-s avere.*

*Sunt doar o trudă fără încetare,
căci omul e ființă truditoare.*

*E drept că sensul vieții-i viețuirea,
dar omul urmărește fericirea.*

*De-o va ajunge, poate, n-o să știe,
dar, orice-ar fi, așa a fost să fie.*

*De multe ori, când îți mai faci bilanțul,
constați că, din cafea, te-alegi cu zațul.*

*E-complicat să ții în tine drumul,
Când, dintr-un foc, ți-a mai rămas doar fumul.*

București, 31 mai 2021

NULITATE-ÎNTORTOCHEATĂ

*Pe cerul infinit al libertății,
sunt mii și mii de vorbe care zboară,
dar nicio libertate nu măsoară
efectul sacrosant al nulității.*

*În vorbe, libertatea-i infinită,
orice cuvânt e-îndreptățit să zboare,
în versuri, libertatea-i la strâmtoare,
căci versul cere slova potrivită.*

*La muncă, vorbăria-i traistă goală,
tot omul, când muncește, nu vorbește
și, când vorbește, sigur, nu muncește,
ci trăncănește ca fasolea-n oală.*

*Cărările-n cuvinte -s complicate,
ca haosul din capete pătrate,
ce modelează dreptul la dreptate
în spații lineare-întortocheate.*

*Dar niciun spațiu nu-i în drept să fie
un tot sau un nimic fără hotare,
un univers din infinitul mare,
sau un efect produs de-o jonglerie.*

*Nici libertatea nu-i vreo existență
neprogramată-n timpul care-i cere
să fie totdeauna la vedere,
ca sumă nulă, fapt real, esență.*

*Dar viața însăși este îngrădită,
de naștere, trăire și de moarte,
de-aproape și de marele departe
și chiar de perspectiva-i nesfârșită.*

*De vreme ce există-n lume ură,
identitate, dragoste și lege
politică, războaie și nelege,
există-n toate astea și măsură.*

*Mereu e-o libertate-n tot și-n toate,
în certitudini, visuri și-n confuzii,
în planuri, în proiecte și-n iluzii,
da-n lume nu există libertate.*

*În libertatea noastră complicată,
există-o nulitate-întortocheată*

București, 03 iunie 2021

PRIN IDEALUL IREAL

*La libertatea fără creier visează orice papagal,
iar idealul libertății e-un nor de fum pe-un moft de val.*

*La libertatea necesară aspiră omul înțelept,
căci libertatea-i doar măsură în existența unui drept.*

*Ești liber să te plimbi pe verbe într-un eseu delimitat,
în care nu contează pașii, ci doar efectul rezultat.*

*Ești liber să îți faci o casă cu turnulețe și castani,
dacă te lasă stăpânirea și ai în pungă munți de bani.*

*Ai libertatea fără margini să faci ce încă n-ai făcut,
să te închini când dai de dracu, să te ridici când n-ai căzut.*

*Să navighezi peste oceane, să te-înfrunzești de ești copac,
să te-îndoiești de cele sfinte sau să adormi într-un hamac.*

*Ai libertate-n lumea asta să te gândești la tot ce poți,
pe intervalul fără margini dintre savanți și idioți.*

*Căci libertatea-i doar o vorbă între prieteni și dușmani,
făcută să mențină drumul printre-înțelepți și mocoșani.*

*Și totuși lumea libertății e-un țarc enorm de libertăți,
facturi cu termene precise într-un imens sistem de plăți.*

*În libertatea fără mărgini nu poate fi nici un absent,
căci infinitul libertății e-un haos interdependent.*

*Nimicul se transformă-n totul, iar totul tinde spre nimic,
prostia stă-în jilț de rege, iar măreția într-un clic.*

*Măreț e doar cel slut la minte, normalul nu trăiește-n cer
și nu-și propune să devină nici împărat, nici temnicer.*

*În temniță trăiește gândul îndoctrinat de negândism,
un zdrențăros la patru ace, un altruist din egoism.*

*Dar gândul e cum este zborul, legat de cer și de pământ,
spre cer, se crede-n libertate, pe sol, o aripă de vânt.*

*E greu să ai pe lumea asta, un drum deschis spre infinit,
când chiar și-n siglă infinitul e-un opt culcat și mărginit.*

*Când nu mai știe cum s-o-întoarcă, se-înveșmântează-n absolut,
acolo unde nu există nici ce n-a fost, nici ce-a trecut.*

*Dar Absolutul nu-i conceptul universal de Dumnezeu,
ci doar fațeta dependentă a libertății din eseu.*

*De-aceea, astăzi, libertatea e un concept complet banal,
ce-și plimbă creierii în hățuri prin idealul ireal.*

București, 02 iulie 2021

CONTRA-VAL

*Nu sunt pe val în nicio-împrejurare,
căci valul meu demult e-întors pe dos,
ca un prelat cu suflet păcătos,
sau ca o piață rea, netrecătoare.*

*Nu-mi place valul și nu cred în valuri,
deși tot omul își așteaptă valul,
aș prefera, cu siguranță, malul
și nu duplicitatea dintre maluri.*

*Chiar dacă eu sunt un produs al apei
și bate-n mine-o inimă fluidă,
aș prefera o ancoră solidă
și-n loc de truda apei, coada sapei.*

*Deși sunt apă șaptezeci la sută,
iar viața-mi este-n fond umiditate,
mă arondez la piatra din cetate
când apa și uscatul sunt în luptă.*

*Război de hărțuire și teroare,
planeta-i ca o navă în derivă,
iar apa-i mai tot timpu-n ofensivă,
spre focul din adâncul prins de soare.*

*Manevra apei-i multi-circulară,
se-înălță-n nori, lovește la-înălțime,
dar magma o oprește-n adâncime,
și-o scoate grabnic din pământ afară...*

*...Din lupta asta se nutrește viața,
iar eu provin din cazna ei cu sine,
efect trimis de ea în of, la mine,
ca noaptea ce implică dimineața...*

*...Dar eu, acum, nu caut altă cale,
și nici vreo genială făcătură
dintr-o întâmplătoare impostură,
ci doar tăcerea apelor domoale.*

*Tăcerea lor, cu mine consonantă,
ar fi monada mea vindecătoare,
și, poate, m-aș întoarce la izvoare,
într-o clepsidră ultra-elegantă.*

*Dar valu-i val, și nu un colț de stâncă,
soldat al apei care-n noi vuieste,
când muntele în legea lui dospește
o rezonanță rece și adâncă.*

*Când apa spală generoasă piatra,
în pori și în fisuri se infiltrează
și o sfărâmă când o penetrează
ca, în nisip, să îi transforme vatra.*

*De-aceea, valu-i un Sisif de apă,
în care piatra, când e seacă, crapă.*

București, 04 iulie 2021

ÎNDOIALĂ CU ZVÂC AȘEZAT

*Noaptele mele sunt zile cu soare,
zilele mele sunt nopți de culoare.*

*Vorbele mele sunt pete curate,
visele mele sunt flori mutilate.*

*Poarta din lanțuri e-o za fără cheie,
cheia din mine e-un ochi de idee.*

*Un ochi ce-n alt ochi pe sine se vede,
un sine ce-n sine văzul nu-l crede.*

*Credința e-un drog cu efect așezat,
cu verbe dresate și drum nivelat.*

*Credința înseamnă să crezi și atât
și totul apare frumos din urât.*

*Credința, în fapt, e un altfel de vis,
ce face-n sinapse, din iad, paradis.*

*Un dat fără dată, un crez absolut,
speranță eternă, prezent și trecut.*

*În curtea credinței, e loc pentru toți,
elevi și profesori, lichele și hoți.*

*Acolo, departe, în nopți, undeva,
tot omul așteaptă un strop de ceva.*

*Ce poate-o da Domnul, ce crezi că ai vrea,
de-ai zodie bună, sau zodie rea.*

*De crezi în credință, vei fi răsplătit,
de Eul din tine, de-un vis izbândit.*

*De-aceea se spune că ești cum trăiești,
în crez, foarte sigur, de uiți cine-ți ești.*

*Credința, ca drog, e un mod de a fi,
când văzul înseamnă atât: a privi.*

*Un văz la vedere, un ochi bucuros,
un câine în zgardă, când vede un os.*

*Credința te scoate din ce te-îndoiești,
de știi dinainte ce vezi când privești.*

*Dar crez nu înseamnă să fii un credul,
ci țel profilactic mereu nesătul.*

*De-aceea, în viață, atât cât trăiești,
credința-i utilă, doar când te-îndoiești.*

București, 18 iulie 2021

FATA PE DOS

*Cad stelele nopții în sus,
și susu-și ia sensul din jos,
sunt toate întoarse pe dos
și soarele urcă-n apus.*

*Ajunge plecarea pe drum
și drumul rămâne pe loc,
se pune oceanul pe foc
și cerul pe stâlpii de fum.*

*Amurgul se spală pe dinți,
la ziuă, luminile dorm,
nimicul se vede enorm
și tremură nimbul pe sfinți.*

*O vorbă se bate în piept,
și-a luat o licență în verb,
informul pozează superb
și prostu-i pe post de-înțelept.*

*Secundele bat în timpan,
în creier ard ghețuri din nord,
tribordul se crede babord
și prova, patron de ocean.*

*Finitul se vrea infinit,
precisul e tot imprecis,
infernul-i în el paradis
și viul, un mort ne-împlinit.*

*Un eu este eu și atât,
în noi nu există vreun eu,
odată vrea chip de mereu
și porcul, licență pe râț.*

*Secundele trec când nu vor,
pătrund într-un fapt nepătruns,
în care un văz s-a ascuns
de ochiul orbit de-un vizor.*

*Ce vezi nu-i mereu ce-ai văzut,
esența-i un lucru ascuns,
ce ține de-un văz nepătruns
din sus-ul ce-n jos n-a căzut.*

*Ascunsu-i mereu arătos,
ca fața văzută pe dos.*

București, 25 iulie 2021

DIMINEȚI BĂTRÂNE

*Amiezile sunt dimineți trecute
ce-aduc, pe rug, în fiecare casă,
virtuți de urâtenie frumoasă,
în căutarea florilor pierdute.*

*Se-aprind, de ziua nopții, lampioane
și serile rămân cu ochii-n soare,
în viața asta, vorba-i trecătoare
și, totuși, vor fi iarăși amazoane.*

*Frumoasele cu capă și cu spadă
vor năvăli în era bărbătească,
să-învețe iar bărbații să iubească
și orbii din lumină să se vadă.*

*Si-or prea vedea, cum vede moartea viața,
un avorton dintr-o cutie neagră,
un cromozom cu urme de viagră,
și-o noapte care-și uită dimineața.*

*Iar ele vor fi iarăși infernale,
vor pune toți bărbații-n lanțuri grele,
pe pietrele de moară dintre ele,
să prindă rădăcini matriarhale.*

*Și-n nemuriri târzii și pivotante,
se vor scălda cu fraierii în zgardă,
și-i vor lăsa, cu focul lor, să ardă,
în iadul pătimirilor galante.*

*Își vor planta, pe sâni lor, izvoare
și va renaște spiritul de cușcă,
castel de amazoane cu vipușcă,
când mușcătura nemușcată doare.*

*Vom înțelege de ce moartea-i moartă,
când sângele din tâmple bate-n oase,
în valuri de războinice frumoase,
ce-aduc alterității altă soartă.*

*Și-n ronțăit de dimineți bătrâne,
cu ochelari văzuți la patru ace,
ne-om satura privirile opace
cu glonțul din războaiele cadâne.*

*E ultimul balsam de pus pe-o rană:
să mori pe-un rug aprins de-o amazoană...*

București, 03 august 2021

PRIN OCHII MEI, ÎN OCHI TĂI PRIVESC

*Mă uit, prin ochii mei, în ochi la tine,
și-n ochi tăi, din ochi senini de fată,
văd doar acum ce n-am văzut vreodată,
în niciun ochi și nici în ochi la mine.*

*Adâncuri, altădată-întunecate,
erupte din străfunduri de oceane,
ca văzul în lentile de ochi,
le văd aici, când le vedeam departe.*

*În ochii tăi spălați cu diamante,
ca dimineața-n mugurit de rouă,
m-am învelit c-o strălucire nouă,
din liniștea privirilor galante.*

*Și-n nesfârșirea clipelor privite
în ochii tăi senini ca o idee,
ce izvorăsc din suflet de femeie,
revăd, mereu, amurguri infinite*

*S-au stins în valuri mările opace
și-întunecimea s-a umplut de soare,
s-aud viori pe-un gând din depărtare
și vocea din privire, totuși, tace.*

*Și, iarăși, ochii tăi sunt prea departe,
ca un ecou din zarea revederii,
din partea nevăzută a vederii,
de care ochiul nopții ne desparte.*

*Prin ochii mei, în ochii tăi privesc
dar din ce văd nimic nu mai găsesc.*

București, 04 august 2021

CLIPA IDEII

*Idee ce mă cauți când sunt plecat de-acasă
și-mi lași în plic la poartă un dor de căutare,
așteaptă-mă la umbra unui foton din soare,
să-mi iau din nou lumină din clipa ta frumoasă...*

*În ochii tăi ca gândul, m-am rătăcit odată,
pluteam tăcut pe-o umbră ce semăna cu tine,
te căutam pe-o frunză care-a căzut în mine,
în negăsirea clipei, de nimeni, niciodată.*

*Demult, într-o-înserare, te-am tresărit cu gândul,
înmugureai pe-o creangă dintr-un copac al nopții,
vedeam atunci în tine o șansă-n fața sorții,
când soarele apune și-n viață bate vântul.*

*Era prea întuneric pe-o pată de lumină,
tu te uitai la mine și îmi țineai de șase,
când îmi furam căciula din verbe arătoase
și așteptam clipirea din ochii tăi să vină.*

*Când înnoptezi cu mine, răsari ca dimineața,
bătând senin din aripi, prin lacrima ce plânge,
când focul plin al nopții în zori de zi se stinge,
și, în eternul clipei, se resetează viața.*

*Ești amplă și senină, fragilă și tenace,
porți flori de diamante pe zări inteligente,
aprinzi în mine lampa luminilor absente
și stingi întunecimea din noaptea-n care zace.*

*Ești eul meu din tine, ce-n eul tău așteaptă
ideea ta din mine, frumoasă și-înțeleaptă.*

București, 05 august 2021

INTELIGENȚA PROSTIEI

*Prostie ce-ți ții creierii departe,
ar fi mai bine să ți-i știi pe-aproape,
de greaua ta povară să te scape
și-n alte universuri să te poarte.*

*Normal că n-ai să-ți tulburi chintesența,
dar poți să-ți coși trei neuroni pe fustă,
vreo doi de cobră, unul de mangustă,
prin care să-ți afirmi inteligența.*

*Să porți venin, când verbul îți lipsește,
să fii mangustă, când te bați c-o cobră,
să-ți amintești de lege, când porți robă
să te urăști, când lumea te iubește.*

*Prin neuroni, să te plantezi pe lună,
cu fusta-n băț și nu cu vreo rachetă
din cele ce fac valuri pe planetă,
s-auzi de-acolo vocea ta cum sună.*

*Să te mândrești că ești cosmonaută,
să-ți porți inteligența printre stele,
s-ajungi cu bine dincolo de ele,
din creștet până-n tălpi contrafăcută.*

*Vei fi o aparență temerară,
un unicat în marea-ți veșnicie,
ce va aduce-o voce de prostie
la rangul de valoare planetară.*

*Să fii mereu cu toți ai tăi acasă,
pe gânduri, în cuvinte și-n călcâie,
ca toată neștiința să te știe
eternă, genială și mănoasă.*

*S-apari în văzul lumii, transformată,
precum o curtezană-n fată mare,
sau un apus în răsărit de soare,
când totdeauna-înseamnă niciodată.*

*Să fii mereu, cum ești dintotdeauna,
intelență de prostie pură,
în care nu există vreo măsură,
ci doar o calitate, numai una...*

*Și, totuși, pe pământ avem de toate,
prostie de sorginte masculină,
sorginte de esență feminină,
dar mai ales ce poți, dar nu se poate.*

*Intelența-i creier și trufie,
prostia-i, cum se știe, doar prostie.*

București, 07 august 2021

VĂZUL VĂZULUI...

*Mă uit în ochii mei și nu-mi văd văzul,
nici gândul care n-are frontiere,
nici pașaport fonic la vedere,
ci doar samaru-n care-și duce crezul.*

*Samarul lui e-n ochii mei amnarul,
reflecție de gheață pentru gânduri
și vortex de idei printre rânduri,
din care se hrănește port-samarul.*

*Din nevăzut nu poți să faci vedere,
nici din vederi vedenii nevăzute,
se văd în noi prefaceri nefăcute
și nu avem în ochi nicio putere.*

*Și totuși văzul vede-n alte văzuri
ce-și pune-n gând sau ce ar vrea să vadă,
să știe, să ghicească sau să creadă,
dar crezul nu se află-n alte crezuri.*

*Am căutat, în văz și în vedere,
un văz profund și-un crez în fiecare,
în fapt sau în idei văzătoare
și-n uragan văzut ca adiere.*

*Dar n-am găsit nici urmă de vedere,
căci tot ce-i văz nu vine, nici nu pleacă,
nu știe să rămână, nici să treacă,
ci doar să-și vadă văzul în tăcere.*

*Toți ochii văd nu-n sine, ci afară,
vederi ce-s pentru văz din văz făcute,
din noutăți sau faceri cunoscute
dar mai ales din ce-i pe dinafară.*

*În fiecare văz e o măsură,
căci văzul este numai cât se vede,
chiar dacă ce-ai văzut nu-i ce se crede
ci doar cuvânt văzut, prin ochi, de gură.*

*Sunt văz, în văzul vremii, la vedere,
un văz de care nici nu cred că-mi pasă,
căci noaptea minții peste tot se lasă,
pe verbe, pe privire, pe tăcere.*

*De-aceea, pe-întuneric, văd retina
foton de zi în plină acțiune,
sau neuron văzut de rațiune,
când se aprinde-n miez de văz lumina.*

*Dar rațiunea nu e la vedere.
iar văzul meu din neuroni nu piere.*

București, 09 august 2021

OCHIUL GÂNDULUI

*Un ochi pe gânduri gândul și-l privește,
prin universul unde se visează
un hipersonic care decolează
cu-înțelepciunea celui ce gândește.*

*Un ochi din gând, cu gândul lui, se leagă
de-o clipă dintr-o altfel de retină
a gândului ce caută-n rutină,
un văz, în legea lui, să-l înțeleagă*

*Căci gândul vede, cu vederi abstracte,
în lucruri, în simboluri și în minte,
ardori, semnificații și cuvinte,
proiecte, speculații, artefacte.*

*Și toate se combină-n fiecare
nelinear, total, însingurate,
văzute, nevăzute sau uitate,
eterne, răscolite, trecătoare...*

*Un ochi de gând în gândul lui pătrunde
și-n sine ființează, când privește,
în noțiuni și-n ficțiuni trăiește
și-n nevăzut cu văzul se-ascunde.*

*Îngheață câteodată -n plină vară
și-n iarnă, la zăpadă, se-încălzește,
ucide prin căldură ce iubește
și-și pierde frunza-n miez de primăvară.*

*Un gând trăiește liber în gândire,
gândirea n-are-n univers hotare,
nici legi, nici tribunal, nici închisoare
chiar dacă gând înseamnă-înlănțuire.*

*Un fel de cârcotaș în misiune,
cu risc de libertate-n căutare,
cu lanțuri de condiții la picioare,
ce caută-n prostie rațiune.*

*Și, mai ales, o lume ce-o să treacă,
cum trece amintirea în uitare,
cum trece alungarea în chemare
și amintirea-n gândul care pleacă.*

*Dar orice gând, prin ochiul său, privește
un ochi de gând, ce-n gândul său pândește.*

București, 16 august 2021

ACELAȘI FOC, ACELAȘI FUM...

*Recalc pe urma pașilor de ieri,
e mult de-atunci, dar parcă ar fi azi,
e greu să te ridici atunci când cazi,
și nu-ți mai afli locul nicăieri.*

*Și chiar de știi cumva că mai ești
în spațiul fără timp din vremea ta,
rămas de-atunci, cumva, pe undeva,
e clar că nu ești, ci coești.*

*Exiști, adică, în tandem c-un gând,
care privește-n viața ta de orb,
precum un ochi de mort în ochi de corb,
sau un cuvânt în ce ți-a spus tăcând.*

*Tăcerea nu-i de aur, când vorbești,
și, nici când taci, nu e de diamant,
e doar baros la un cuvânt brizant,
dintr-un război pe care-l plănuiești.*

*Războiul tău de verbe contra ta,
pe drumuri care, azi, s-au scufundat,
odată cu tărâmul inundat
de timpul ce-a trecut prin vremea sa.*

*Și n-ai decât să faci ce-ai mai făcut,
când nu știai ce trebuie să faci,
să iei un bou de coarne sau să taci,
așa cum toată viața ai tăcut.*

*În aurul tăcerii ai crezut,
tăcerea fiind cuvântul ne-vorbit,
din strălucirea care te-a orbit
chiar dacă-n văzul ei nu te-ai văzut.*

*E mult de-atunci, dar parcă-ar fi acum,
același sentiment, același loc,
aceleași ape și același foc,
același univers, același fum...*

*Dar fumul, ca un fum, s-a risipit
iar eu, în focul meu, m-am regăsit.*

București, 28 august 2021

CONTRACT CU VÂNTUL

*Închei contract cu vântul, parșiva mea idee,
să vii când poți la mine, să-mi îngrozești cărarea,
s-aduci, în zbor, prin casă, din vrie, disperarea,
privită prin oroarea din ochii de femeie.*

*Să lași lumina stinsă pe cerul plin cu verbe,
s-aud cum bate-n geamuri nocturna-mi poezie,
salvată de-o eroare din marea erezie
și aruncată-n graiul tenebrelor superbe.*

*Să-mi scoți din gândul sacru, c-un bisturiu, gândirea,
să smulgi din ea sintagme și vise nevisate,
să faci din libertate o poartă de cetate,
și-într-un ocean de ură să-înmormântezi iubirea.*

*Să declanșezi în mine atacuri sataniste,
în fapt, în gând și-n verbe, în proză și-n poeme,
în vise, -n certitudini, în dubii, în dileme,
în ego, -n alter-ego și-n lacrimi altruiste.*

*În verb, să-mi pui leșie și zeamă de cucută,
în loc de luminițe, să-mi fulgeri uragane,
s-arunci pe rug cuvântul și sus, pe tron, maidane,
s-aduci în noaptea minții tăcerea ta limbută.*

*Să îmi transformi coșmarul în ultima dorință
de zbor în profunzime, c-un avion de gheață,
când soarele apune-n halat de dimineață
și marea sa putere ajunge neputință.*

*Să faci din mine sacul ce n-are gând de moară,
și valțu-n care moara mai bate apa-n piuă,
prin noaptea ce visează la somnu-i dinspre ziuă,
când stelele dau colțul și soarele-i pe-afară.*

*Sunt un hamal în sine, sortit așa să fie,
îmi car mereu căratul, oriunde-mi cere vântul,
mă înfrățesc cu dracul ca să-mi păstrez pământul,
chiar dacă-mi trece viața la altul pe moșie.*

*Mă mai gândesc la mine ca la un fost odată,
plecat acum cu gândul în vremea pustiită,
în care bate vântul a viață chinuită
și care nu ajunge la capăt niciodată.*

*Dar capătul se află în lumea infinită,
la care nu se-ajunge c-o viață priponită.*

București, 29 august 2021

PALATE DIN GUNOI

*Totdeauna tagma asta a avut un ideal,
de prin zona expirată din eșecul genial,
s-a însuflețit pe sine, printr-un suflet răsuflat,
și-a ajuns să urce moftul din gunoaie la palat.*

*Și-astfel geniul mediocru s-a văzut din nou pe cal,
guraliv ca o flașnetă dintr-un ev medieval.
s-a-împopoțonat cu verbe adunate din vecini,
cu zăpăc de lucruri sfinte și cu aer de cretini.*

*Inșii ciripesc engleza cu același ton servil,
moștenit din alte vremuri de bătărănism subtil;
sclavii Europei, astăzi, sunt la fel cu cei de ieri,
îi găsești în jug, la alții, peste tot și nicăieri.*

*Cei rămași, aici, în vogă sunt mai toți handicapați,
n-au nici mamă, n-au nici tată, nici bunici, surori sau frați,
sunt ca omul comestibil, ca țăranul fără rost,
ca răcanul fără armă, care-a adormit în post.*

*Nici blestemul nu-i atinge, sunt imuni, hulpavi, uituci,
și-au pus creierii pe moațe și gâttelejul pe butuci,
poate-l taie vreo secure să hrănească vreun coiot
din cei care latră noaptea -n București și peste tot.*

*Sunt mai hoți ca adormiții din românii deșteptați,
care cred în noaptea minții și în doctori plagiați,
aurul din munții noștri a ajuns pe avatar,
nimeni nu-l mai ia în seamă, făcătura-i în zadar.*

*Alte vremuri ne frământă, alți stăpâni avem acum,
bravul nostru focu sacru a ajuns un nor de fum;
ne-am înmormântat în farse, în minciuni, în datorii,
în cavoul Europei unde cei muriți sunt vii.*

*Bate clopotul în dungă în guvern și-n guvernanți,
dar ei cred că sunt urale, voturi multe și votanți;
nu contează ce există, niciodată n-a contat,
nici ce scrie-n legea țării, nici ce țara a votat.*

*Este important nimicul luat pe post de poate-tot,
ce dărmă uragane și-are rât în loc de bot,
face pipi pe școală și se spală c-o manea,
ca să uite-învățătura-n care vorba mai credea.*

*Nimeni nu citește-o carte, nici vreo știre din ziar,
brava gloată sesizează că citirea-i în zadar;
când un șobolan de carte spune lumii ce-a citit,
incultura națiunii îl declară necioplit.*

*Se simt prost ajunșii vremii, deranjați de cărturari,
când aveau nevoie mare de yesmeni și de circari;
și-au croit o nouă cale de a genera minuni,
cu gogoși și baliverne denumite -nțelepciuni.*

*Azi, au mai rămas din toate nostalgii și mai nimic,
plus arzimi cu fetișcane ce dansează din buric,
nuri și fese dolofane pe suport de silicon,
ce-aduc iarăși interesul din picioare la balcon.*

*Bărbi, bărbuțe, barbișoane, gene lungi și bot rățos,
minifuste cu fundițe, ochi proscriși și preț bănos,
melodii anti-timpane și timpane pentru surzi
este tot ce-n țara asta poți să vezi și să auzi.*

*Voi, acei ce aveți clasă-n clasa-n care sunteți voi,
Duceți mai departe crezul de palate din gunoi.*

București, 02 septembrie 2021.

HIPER-HOȚ

*Bătea un hiper-vânt cu verbe-n poartă
și poarta se plângea la voia sorții,
cam cum o face viața-n fața morții,
când nu mai are-n traistă altă soartă.*

*Dar poarta nu ceda, c-așa e poarta,
să fie-n post, de strajă bătăturii,
ca buzele de gardă-n cerul gurii,
când gura intră în război cu cearta.*

*Sunt, peste tot, tot felul de războaie,
de bani, de idealuri, de cuvinte,
de piață, de maidane, de morminte,
în oameni, în idei și-n mușuroaie.*

*C-așa e-n viața asta păcătoasă,
războaiele sunt ultima măsură,
tot hoțul își ia pâinea de la gură
și fură încă una mai bănoasă.*

*Cu două pâini și-o nouă făcătură,
își caută la alte porți dreptatea
și trece-n patrimoniul său cetatea,
ca bastion la el în bătătură.*

*Și, totuși, nu-i nimic prea nou sub soare,
războaiele sunt peste tot războaie,
iar lupii se îmbracă-n piei de oaie
când soarele îi bagă la răcoare.*

*Dar hiper-vântu-n poartă tot mai bate,
c-un hiper-hoț troian contra-cetate.*

București, 03 septembrie 2021

FLOARE IDEALĂ

*Mă uit la tine, fată rară, și te admir cum înflorești,
în fiecare zi ești alta, în cum exiști, în cum privești,
în ochii tăi nu-i doar lumină, e soarele din Univers,
care devine-n tine floare și-n viața mea se face vers.*

*Mă uit la tine și văd arta, în ce-are ea frumos și pur;
când cerul este plin de stele și noaptea face ziuă-n jur,
când dimineața te primește ca pe-o petală-n floarea sa,
când soarele-ți sărută fruntea și visu-ți dă pe cer o stea.*

*Găsesc în tine puritatea, minune-a lumii-n ochii tăi,
petalele din flori de vise ce cresc pe dealuri și prin văi,
neliniștea din uragane la care uneori privești,
nu cu-însălmântarea lumii, ci din priviri s-o domolești.*

*Mă uit la tine, floare-a vieții, și-n sinea mea-înfloresc și eu,
căci tu ești înflorirea lumii, cum a lăsat-o Dumnezeu,
și nu cutez să-ți murmur umbra, pentru că soarele-l umbrești.
cu umbra lui nu te acoperi, ci-n străluciri te-învești.*

*Când stai pe-o pajiște de lume, smerită ca un vis din zori,
apari în ochii mei ca floarea aflată-acolo, între flori,
și nu-îndrăznesc să-ți caut ochii care se află-n ochii mei,
tu ești în sine-ți bucuria care-înflorește-n ochi la ei.*

*Ești intangibilă ca visul și ca esența din idei,
cu ochii tăi de căprioară, femeie pură-între femei,
minune cu parfum de floare, clipită rară dintr-un vis,
care dispare-n toiul lumii, când ochii-n soare i-ai deschis.*

*Dar eu te văd acolo, albă, pe-o uitătură de hamac,
când soarele nu mai răsare și toate gândurile tac.*

București, 04 septembrie 2021

PLOAIA SEACĂ

*Mă uit la tine, când m-apucă dorul,
și nu te văd, că am orbit demult,
dar încă pot să cred că te ascult,
cum își ascultă ploaia-n noapte norul.*

*Mă scurg pe văi, cum se strecoară ceața,
sunt cel mai cenușiu de pe pământ,
ca sensul vorbăriei din cuvânt,
când picură, prin moartea lumii, viața.*

*Deși trăiesc povara libertății
închisă-n milioane de cetăți,
ce-înseamnă tot atâtea libertăți,
aș prefera teroarea judecății.*

*Mi-e teamă să nu tulbur disperarea,
din verbul care încă n-a vorbit,
de ziua nopții-n care a murit,
cuprinsă de iluzii, înserarea...*

*Te-am semănat cu ochii într-o zare,
ca-n noaptea mea cu dor să te privesc,
când stelele de seară se-îmbulzesc
și-mi luminează pașii pe cărare.*

*Aș duce-n miezul nopții bucuria,
la care n-am vreo șansă să ajung;
iluzia duratei mi-o alung,
acolo unde-începe veșnicia.*

*Plecarea-i, în iluzii, libertate,
sau trecere eternă-n absolut
a celui ce în totul a văzut
nimicul devenit imensitate...*

*Și totuși, aș privi, prin gând, la tine,
ca să te văd cu ochii-mi care-au fost,
când îți știam privirea pe de rost
și m-ascundeam de văzul ei în mine.*

*Nu m-afundam în bucuria mea,
și nici în vreo idee de prisos,
era prea mult și, poate, prea frumos,
ci m-ascundeam ca să te pot vedea.*

*De-atunci aștept să vină clipa noastră,
a ta și-a mea, a timpului trecut,
pe care totdeauna l-am crezut
o ploaie care bate în fereastră.*

*Dar norul de demult s-a scuturat
și ploaia din fereastră a secat.*

București, 8 septembrie 2021

POVARĂ ȘI LABIRINT

*Nimic din ce-a fost bun nu mai există,
tot bunul și tot răul-s trecătoare,
tot ce trăiește-n lumea asta moare,
căci moartea și eternul coexistă.*

*Trăirea-i un efect de complicare,
un mod de-a evada din simplitate,
ca răul condamnat la bunătate,
așa cum se întâmplă-n fiecare.*

*Angoasa, demnitatea și căința,
sau sensul unic, numai înainte,
banalități pe post de lucruri sfinte,
certifică-îndoiala și credința.*

*Din labirintul ăsta n-ai ieșire,
ești un captiv damnat la libertate,
alteritate-n strâmta ei cetate,
ca ura-încarcerată în iubire.*

*Te tot privești prin văzuri nevăzute,
pe-un palid orizont de așteptare,
ca miezul nopții-n răsărit de soare
dar nu le vezi prin pleoapele-ți căzute.*

*Sau le zărești cu totu-n altă parte,
în raiul diabolic dintre ere
cu certitudini seci și efemere
prin care-un eu cu altul se împarte.*

*N-ai ce să-ți faci, nu ești stăpân pe tine,
și nici vasal la vreun pierdut de turmă,
sau avanpost lăsat de mult în urmă
de-un sine ce-a ieșit demult din sine.*

*Dar lumea asta-i mult prea complicată,
războaiele sunt garanții de pace,
nimicul este-o voce care tace,
când totu-i doar iluzie uitată.*

*Iar viața noastră-i marea ei povară;
în timp ce noi o ducem, ea ne cară.*

În tren spre Severin, 17 septembrie 2021

PUSTIIRI...

*În viziunile de azi,
îmi simt privirile de ieri,
ce-și poartă verbele-n tăceri.
prin ochii tăi tăcuți și calzi,*

*Tu taci mereu de când te știu,
când ai de spus ce nu s-a spus
la vremea timpului apus,
când în cuvânt era pustiu.*

*Iar eu de mine m-am golit,
ca un cocean flămând și gol,
ce-și pierde frunzele-n nămol
și-adâncu-n vântul pustiit.*

*Acum, când altfel te privesc,
într-o idee ce-a-înflorit,
pe-un colț de vreme ruginit,
cu tine iar mă primenesc.*

*Și-încep să caut ce-am pierdut,
în ce-am găsit în nevăzut,
când văzul vremii a trecut
și ce-i de preț a fost vândut.*

*Din toate visele de-atunci,
au mai rămas neizbândiri
de care, uneori, te miri,
ca de-o privire ce-o arunci.*

*Și vezi ce crezi că poți să vezi,
când dai secvențele-înapoi,
și umpli golul dintre doi
c-un pom crescut între livezi.*

*Te-ascunzi și tu pe-un firicel
din iarba dorului de drum,
crescută-n dărele de fum,
din focul vocilor din el.*

*Și taci în hărmălaia lui,
cum tace vocea nimănui.*

București, 28 septembrie 2021

VERBE-N VORBELE DE LEMN

*Musca țețe poposește
pe chelia unui nor;
iar cuvântul se trezește
într-un vers fără picior.*

*Toate țiglele-s pe casă,
când sunt puse de-un țiglar
și când casa e acasă,
nu la altu-n buzunar.*

*Melcii se lipsesc de coarne
și se-închid în legea lor;
vinul cere să se toarne
în pahar fără picior.*

*Îți mănâncă sănătatea,
ca microbii nesătui
și-ți golesc luciditatea
poftele nepuse-n cui.*

*Nu-ți rămâne decât versul
capturat în vreun poem
ce comprimă universul
într-un suflet de boem.*

*Și doar tu, umilul mare,
ești mereu așa cum ești,
ca o vorbă trecătoare,
și când crești și când descrești.*

*Vorbele se duc la vale,
fiindcă valea-i casa lor,
tu rămâi cu ale tale,
ca pustiul roditor.*

*Îi faci placului plăcere
și-n pustiul lui rodești,
prin mormanul de tăcere,
doar atunci când nu vorbești.*

*Verbe-n vorbele de lemn,
demnitate în nedemn.*

București, 01 octombrie 2021

UNIVERS DE FUM

*Îmi amintesc de tine, iubita mea din vis,
ca semn că niciodată iubirea nu s-a stins,
iar focul sacru ce-a crescut atunci prin ea
mai picură și azi scânteii în viața mea.*

*Le strâng pe-un cer de noapte și-mi fac din ele dor,
cobor la tine-n murmur și-n zori mă pierd în zbor,
aprind din nou lumina și caut ce-am pierdut,
când viitorul vine și viața mi-a trecut.*

*Dar, câteodată, seara, mă regăsesc în noi,
prin magica privire ce vede înapoi,
când tu și eu, pe valuri, eram același val
și-n scufundarea lumii, ne regăseam la mal.*

*La mal mai sunt și astăzi, de-un alt vapor salvat,
când s-a oprit furtuna și visul s-a-înecat.
dar farul mai clipește din ochii lui de far,
prin noaptea dintre vremuri uitată-n calendar.*

*Îmi amintesc de mine, mai sunt cu tine-acum,
când tot ce-a fost odată e-un univers de fum.*

București, 01 octombrie 2021

COASTA VORBEI

*Bate toba-n coasta vorbei, toboșaru-i pițigoi,
generalii-s salamandre și pușcașii suntem noi.*

*Noi, acei ce n-avem clasă, în postura de slugoi,
facem parte dintr-o turmă, pentru lupi, nu pentru oi.*

*Azi, se pupă poala popii, mâine vă popiți și voi,
popii, astăzi, sunt elita în altar și-n bărbi la noi.*

*Bărbile sunt ca podoaba unui suflet temerar,
care mută Everestul în oceanul planetar.*

*Ca să facă din el punte peste tot ce-i gol în noi,
și să care-n golul nostru tot ce mai există-n voi.*

*Tot ce-i rău damnat la bine și tot binele amar
încă scapără scânteia dintr-un suflet de amnar.*

*Chiar de vorba-i desuetă, iar amnarul suntem noi,
cremenea trăiește-n munte, iar scânteile sunt ploi.*

*Ploi ce-aprind metamorfoza unui foc produs de vânt,
care cad pe spuza lumii, ca tăcerea pe cuvânt.*

*Toate spusele din lume se spuzesc în noi și tac,
n-au nimica să ne spună și, de spun, nimic nu fac.*

*Căci nimicul nu-i nici spusă, nu-i nici fapt, nu e nici zid,
e doar vorba din tăcere, când tăcerile ucid.*

*De aceea, trece vremea și se duce tot mai sus,
toate spusele sunt spuse, totul însă nu s-a spus...*

*Vorbele se iau la harță, geloziile-s iubiri,
suie vremea-n coasta vorbei, vorbele sunt amintiri.*

*Ne legăm sortiți de soartă, soarta noastră este-n gol,
ne prefacem vorbe goale, vorbele se fac nămol.*

*Dar vorbirea e esența de pe coasta lui Adam
și din strălucirea Evei, când în ochii ei priveam.*

*Toate Evele-s ca una-n fiecare ochi frumos,
care vede coasta lumii și pe față și pe dos.*

*Căci dosirea este noaptea protejată de-un cuvânt,
care face legătura dintre stele și pământ.*

*Iar lumina dinspre ziuă face doar ce crede ea,
căci iubirea-i egoistă: luminează doar o stea.*

București, 01 octombrie 2021

SUPORTUL LIBERTĂȚII

*Ne-am pus secretul la păstrare, ca să trăim în libertate,
cu nouă lacăte pe suflet și sentimente alterate.*

*Din dreptul sfânt la libertate, avem imensa datorie,
de-a ne impune libertatea ca dependență și sclavie.*

*Ne suntem, toți, legați cu lanțuri de noi, de voi, de fiecare,
înlănțuirea-i chintesența din permanența trecătoare.*

*Și chiar de totu-i ca o apă care se duce și revine,
e greu să înțelegi ideea de libertate-n țarc la tine.*

*Căci libertate-înseamnă-n lume o permanentă legiuire,
în ce faci tu, la tine-acasă, în văzul lumii și-n iubire.*

*Există legi în tot și-n toate, și când privești, și când gândești,
și când te dai de ceasul morții, o vorbă bună să primești.*

*Și când, la miting, strigi, ca prostul, că vrei, acum, eliberare,
și când te bulucești la verbe și calci gramatica-n picioare.*

*Și când te sature de-o iubită și vrei să-i dai, discret, papucii,
și când te urci pe gardul curții și scarpini creștetul ulucii.*

*Și când, sătul de jefuire, îți vine să te cumințești,
și când ajungi pe vârful Omu să afle vântul cum gândești.*

*Și când te-închizi în paranteze și spui cuvântului: Destul!
și când te saturi de dileme și uiți ce-înseamnă nesătul.*

*Și când ajungi un coate-goale, dar crezi că ești un om bogat,
și când visezi la sănătate, dar uiți că ești un virusat.*

*Și când te crezi stăpânul lumii, deși ești doar un marțafoi,
și când visezi un jilț de rege, chiar dacă ești un biet gunoi.*

*De fapt, în lume nu există nimic din ce n-a existat,
doar tu mai crezi că viitorul este-un trecut neterminat.*

*Și-n toate astea, dai cu parul, când vrei de par să te ferești,
căci paru-înseamnă libertate în lumea-n care, azi, trăiești.*

*Ești liber dacă ai putere, deși puterea nu-i ce crezi,
e doar o altă îngrădire în ce gândești și în ce vezi.*

*Dar și vederea-i dependentă de ochi, de soare și de gând,
și, mai ales, de văzul vorbei, când mor cuvintele, tăcând.*

*În văz ne pierdem fiecare, deși în ochii lui privim
și când ne naștem, la-întâmplare, și când e timpul să murim.*

*Căci moartea-înseamnă libertate, când peste toate ai trecut
și-ai devenit eternitate, văzut etern în nevăzut.*

*Doar moartea-i singura instanță cu drept la viața ta de-apoi,
în care nu există lege, ci doar eternul vid din noi.*

București, 02 octombrie 2021

VĂZUL UNUI VIS

Luanei,

*Copilă frumoasă ce stai în hamac,
e multă tăcere când verbele tac
și multă lumină când ochii se-închid,
iar stelele nopții prin ei se aprind.*

*În văzul din suflet, e-un vis nevisat,
de care cu ochii de el te-ai legat
și știi că, la ziuă, prin el înflorești,
când văzul din tine în tine-l privești.*

*Și-acolo-n petale te vezi cum visezi,
când gândul luminii-n lumină îl vezi
și simți cum, sub pleoape, dansează sclipiri,
ce curg diamante la tine-n priviri.*

*E atâta lumină în tot ce-ai visat,
că însăși visarea în văz s-a schimbat.*

București, 02 octombrie 2021

NOTA DE SUBSOL

*Îngrămădire de cuvinte ce vin de undeva de sus,
rescrise într-o altă cheie de spuse spuse în alt spus.*

*Extensie re-ordonată de simbolistică-n simbol,
ce umple pagina de carte cu simfonia unui gol.*

*Orchestra dintr-o altă fosă, ce cântă-n gama ei de jos,
subtilitate endogenă din necesarul ei frumos.*

*Sau poate doar o altă față de tobogan cu mult sclipici,
ce ține capul în picioare, când cazi mereu, când te ridici.*

*Poveste scrisă cu aldine în adevărul din adânc,
ce pune șaua pe căpăstru și călărețul pe oblânc.*

*Subsolul nu e gunoierul, ci o cămară cu comori,
pe care nu o ieși în seamă, decât atunci când te cobori.*

*Acolo poți să scrii cu fonturi împachetate-n forme seci,
unde arzimile din pagini se domolesc prin verbe reci.*

*La hanul ăsta se adapă cei ce citesc și cei ce scriu,
așa cum face călătorul când vede-o oază-într-un pustiu.*

*Și chiar de oaza nu-i ca crângul, ci doar ca peticul de vis,
îți e de-ajuns o fereastrăică ce-n toiul nopții s-a deschis.*

*Prin fanta asta, vezi mai multe, te vezi și tu, ca el, prin el
în viziunea căutării, prin diferiți, suntem la fel.*

*Și chiar de-n truda căutării, efortul nostru-i diferit,
suntem aceiași totdeauna, în scris, în gânduri, în citit.*

*Subsolul este-o alveolă prin care poți să mai respiri,
când ai nevoie, ca de aer, de-un nou extras din amintiri.*

*Atunci când scrii, sau cauți sensul în tot ce scrii și-n ce citești,
ai vrea să vezi, chiar și prin gratii, ce-ai căutat și ce găsești.*

*Căci textul paginii se-întoarce mereu la locul cunoscut,
cum se întoarce albatrosul la țărml unde s-a născut.*

*E drept și demn că albatrosul se-întoarce-n locul său iubit,
când vine vremea să primească permis de zbor în infinit.*

*Dar noi trăim în libertatea unei iluzii dintr-un vis,
în care porțile-închisorii în viața vorbei s-au deschis.*

*Și chiar de poarta presupune întotdeauna un zăvor,
în scris, în verbe și în vise, există un permis de zbor.*

*De zbor de zi, de zbor de noapte, de zbor în pagini și-n subsol,
în plinățăile iubirii, în rațiune și-n simbol.*

*Idee altfel exprimată, ca un efect colateral,
ce poate fi teleportată într-o notiță de final.*

București, 04 octombrie 2021

ORBUL DIN VĂZ

*Revăd, în văz, dorințele de văz,
ca-n ochi de cal, grăunța de ovăz;
în ochii mei, de mine nu m-ascund
și-n văzul lor, cu ochii-închiși m-afund.*

*Întotdeauna, ochii fac ce vor,
prin ei, prin noi, prin strălucirea lor,
se întâlnesc nu doar ca privitori,
ci, foarte des, ca văz de trădători.*

*Ei spun mereu ce-n spuse e secret,
căci inima-i un loc cu văz discret,
senină, furtunoasă sau pe rug,
închisă cu un lacăt ignifug.*

*În văzul vremii, vremile clipesc,
când amintiri uitare-n ochi privesc,
așa cum ne priveau când adormeam,
și-n visele de-atunci ne regăseam.*

*Dar văzul vremii n-are cuib de corb,
iar soarele nu-și face ochi de orb
și-atâtea vremuri vin din alte vremi,
precum o teamă, când de ea te temi.*

*În orice ochi, oricât ar fi de triști,
găsești măcar un semn că-n ei există,
iar ei îți dau un clic că te-au văzut,
chiar dacă-n văzul lumii i-ai pierdut.*

*Dar de temi de ochi, e-îngrozitor,
vei fi un orb în strălucirea lor.*

București, 07 octombrie 2021

COMPLICARE SIMPLIFICATĂ

*Din gradul tău de complicare,
ce-și află rostul în nimic,
rezultă marea concentrare
de trei cafele-într-un ibric.*

*De fapt, acolo este totul,
cum e caimacul din cafea,
la care nasul pune botul
și scoate fum din narghilea.*

*Acolo, -n zvârcolirea ceștii,
oceanul bate din picior,
când își trimite-n luptă peștii,
prin apa lui și-n legea lor.*

*Da-n asta, tu nu vezi izbânda,
nu vezi nici cer, nici stele verzi,
ci doar speranța că dobânda
se va-însuti prin tot ce pierzi.*

*În vremea asta cu de toate,
cu toată lumea pe butuci,
tu vei putea ce nu se poate
în mintea marilor uituci.*

*Vei arunca în vis năvodul,
pe-un ochi din văzul de ocean,
și îți vei face singur nodul
la o cravată de curtean.*

*Vei lăcrima cu ochi de pește,
când curge vinul în pahar
și bate toaca creștinește
pe trepiedul tău din bar.*

*Căci viața asta n-are viață
și nici vreun sens recunoscut,
ci doar un ac, un ghem și-o ață,
ce duc oceanul la păscut.*

*De gradul tău de complicare,
depinde tot ce vrei să faci,
când pleci cu verbul la plimbare
prin ce vorbești, atunci când taci.*

*Tăcerea ta-i un of limbut,
din viața unui verb tăcut.*

București, 08 octombrie 2021

IUBIRE DE ȚÂNȚAR

*Pe-un colț de dig, pe-o margine de far,
își ancorează zborul un țânțar;
e mort de somn și foarte necăjit,
că țânțăroaica, azi, l-a părăsit.*

*Ea s-a decis să facă iarăși pui,
iar el, în roi, să-și pună pofta-n cui,
că nu se știe alta de-o mai fi,
în viață-i, înainte de-a muri.*

*C-așa-i, în țânțărime, soarta sa,
mascul de roi ce ia ce i-o cădea;
dar clipa asta de zburat în doi,
o va purta și-n viața de apoi.*

*Iar ea, consoarta lui de-un click de ceas,
când au zburat același cap-compas,
va fi, etern, o clipă-n viața lui,
chiar dacă ea-i soția nimănui.*

*Acolo, sus, în roi, au fost pe jar,
trăindu-și fericirea de țânțar,
un El și-o Ea, în zbor spre infinit,
în care doar o clipă s-au iubit.*

*Dar clipa-n el e-un Everest lucid,
un rost în viața lui de culicid;
se va-îmbăta c-o doză de nectar;
din floarea înflorită-n ochi de far...*

*Iar ea va înțepa un biet biped,
un om de rând, sau chiar un patruped,
să ia un strop de sânge hrănitor;
ca să-și producă ouă-n legea lor.*

*Să le lanseze apoi într-un lac,
să le clocească apele-n hamac,
s-apară astfel puii de țânțar;
să-i vadă tatăl lor prin ochi de far.*

*Apoi, când ciclu-acesta s-o sfârși,
și mama lor; departe, va muri.*

București, 10 octombrie 2021

STEAUA MEA CU FUSTĂ

*Încerc să-mi amintesc ce-înseamnă să cred în steaua mea uitucă,
pe care-o văd, pe cerul sorșii, ca pe un vis, ca pe-o nălucă.*

*Mă rog la ea, când nu mi-e bine, și-o iau la rost, când mă simt rău,
în ea-i ideea mea de mine, în mine-i doar ecoul său.*

*Mă mai privesc și-n alte stele, mai de pe-aici și mai de-aproape,
și caut să le pun la muncă, o groapă-n mintea mea să sape.*

*S-o echipiez cu telescoape, să văd departe, unde-i bine,
și, din vederea mea de noapte, să fac armură pentru mine.*

*S-o văd acolo, sus, în ceruri, o floare-a nopții, printre stele,
clipind, cu foșnet de petale, luminilor aprinse-n ele...*

*Dar acest punct din cerul lumii e mult prea sus și prea departe;
oricât aș vrea să-mi fie-aproape, de el, o viață mă desparte.*

*Și-n viața asta păcătoasă, ce face totul cum vrea ea,
sunt Dumnezeu, la mine-acasă, și-mi vântur îngerii-într-o stea.*

*Dar stele-s mii de miliarde, privirea mea e mult prea-îngustă,
de-aceea, -n lumea asta mare, mă-întorc la steaua mea cu fustă.*

București, 11 octombrie 2021

SUPORTURI ÎN CĂUTAREA UNUI SENS...

*La steaua nopții se închină și îngeri orbi și păcătoși,
căci noaptea-i ziua lor cea bună, când nu există ochi frumoși.*

*Încerc să stabilesc repere în nopțile cu văz blocat,
dar, sus, pe cer, sunt mii de stele și-s tare greu de numărat.*

*Nu-i nicio stea precum lumina, pe care-o vezi în dublu sens:
ca pe-o idee orbitoare, ca pe o fărâmă din imens.*

*Și nu mai pun pe gânduri gândul, e mult prea mult și prea riscant,
e mai comod să-ți iei un greier ca secretar și consultant.*

*Îți cântă noaptea din elitre și ziua doarme-n paradis,
readucându-ți, cu-înserarea, ideea nopților de vis.*

*Și-adormi, acolo, ca un pește ce-și lasă sufletu-n năvod,
când trece-n zbor un hipersonic și-i face la cravată nod.*

*Căci nodu-n opt, în viața asta, -i ca o răscruce pentru vânt,
care vibrează-n ochiul nopții, precum fonemele-n cuvânt.*

*Deci, greierul ce-ți cântă-n strună e tocmai bun de secretar,
se duce noaptea la cântare și ziua-ți face un grătar.*

*Pe seama ta, se-împăunează, în contul lui, mai pune-un ban,
și-n noaptea minții-ți cântă somnul dintr-o vioară de cocean.*

*Întotdeauna e cu cântec o noapte fără ochi de somn,
iar cel mânjit de ochii zilei, în noaptea minții, pare domn.*

*Prin fiecare ochi de noapte, privește un semnificant,
prin care clipa de-întuneric devine soare practicant.*

*Un soare care nu se-îndură s-arunce noaptea la gunoi,
o ține-o zi la întuneric și o trimite înapoi.*

*Lumina nu-i ne-întunecime, e mult mai mult decât atât,
e masca pusă pe de toate: pe om, pe noapte, pe urât.*

*Semnificația-i izvorul ce-și pune creierii pe foc,
ca să-și distrugă temelia și-apoi să-și pună alta-n loc.*

*Să-și facă umbre la vedere și-n ochi să-și vâre un parmac,
de care să-și aducă-aminte, când toate gândurile tac.*

*Și, în tăcerea nesfârșită, să se trezească-un somn profund,
să pună țiglele pe casă, în cuib pătrat și-n romb rotund.*

*S-aprindă focu-n sloi de gheață și-n ochi de sloi să toarne jar,
cu demnitate-n umilință și umilință-n demnitar.*

*Căci demnitară-i porcăria în țara unde porcu-i domn,
și-o porcărie e domnia în noaptea minții fără somn.*

București, 12 octombrie 2021

ESEU RECTIFICAT

*Trei barmani să iau la harță pe ideea lor de baruri,
noaptea hoților de vise e prea plină de coșmaruri.*

*Capra nu-și mănâncă varza, dacă are-n ea cucută,
nici ideea de cucută n-are treabă c-o cornută.*

*Dar, în viața asta oarbă, cu postaci și impostură,
nu există-n drept vreo lege, nici vreun drept, nici vreo măsură.*

*Ce e strâmb se-îndreptățește, îndoiala vrea-îndreptare,
neputințele dau totul pe-un amurg ce nu răsare.*

*Nici puterea nu-i mai brează, când e vorba de putere,
ea nu poate să renunțe, nici când vrea și nici când cere.*

*Nu există la vedere, n-are nume și prenume,
nu acceptă niciodată, doar dictează și impune.*

*Iar ideea sărăntoacă n-are foc, dar suflă-n foale,
nu se dă la alegații, nici nu-și sparge-n feastă oale.*

*Vegetează-n scăfârlie și visează pădurețe,
nu se uită în oglindă, dar se vede-o frumusețe.*

*Frumusețea este astăzi o idee chinuită,
chirurgită-n bot de rață și cu tender rostuită.*

*Când te uiți la ea, vezi moartea de-altă moarte înviată,
sau o mumă a pădurii, reciclată și fardată.*

*Și o iei la sănătoasa, ca să scapi de nălucire,
îți faci cruce sfântă-n barbă și visezi la bărbuire.*

*Astăzi, bărbile-s la modă, barba-i ultima strigare,
timpul însuși are barbă, și-n cuvânt și-n buzunare.*

*Umblă noaptea, ca năucul, prin sintagme interzise,
mărginește miezul nopții, pune lacăte pe vise.*

*Face tot ce-l taie capul, capul lui e dictatorul,
și când are ochi de lapte, și când și-a scrântit piciorul.*

*Visul nu se mai visează, gândul nu se mai gândește,
timpul nu se mai măsoară, ura nu se mai iubește.*

*Noaptea nu-și mai face somnul în hamacul ei de ziuă,
verbul nu mai stă pe gânduri, piua-și bate apa-n piuă.*

*Dar nici piua nu visează, astăzi, la modernizare,
apele s-au dus pe apă, maiul este la casare.*

*Peisajul desenează flori de gheață pentru soare,
soarele e dus cu pluta pe-o idee-înfloritoare.*

*Niște fluturii fără aripi zboară-n vortex, la vedere,
să aducă-n vâzul lumii dreptul vorbeii la tăcere.*

*Oamenii, în cor, scandează voia lor la-îndatorare,
datoria e esența, -îndatorarea-i o onoare.*

*Toate verbele din lume sunt la bănci îndatorate,
băncile-s pe veci regine, de putere-înscăunate.*

*Niciun verb nu verbuiește dacă n-are creditare,
nicio vorbă nu vorbește, dacă n-are-asigurare.*

*În aceste vremuri grele, viețuirea nu-i ușoară,
mai ușoară-i pietruirea din pietroaiile de moară.*

*Libertățile-s ca rândul care n-are-n sine rânduri,
ci doar sensuri sugerate de un gând robit de gânduri.*

București, 13 octombrie 2021

VĂZ ÎN VĂZUL VREMII

*Mai suntem în aceeași barcă, dar încă nu ne-am scufundat,
chiar dacă îngerul albastru, în cerul gurii, s-a-înecat;
va fi salvat de veșnicie într-un alt cont, pe-un alt vapor,
la care oamenii visează și se trezesc din somnul lor.*

*Din somnul meu de noapte albă, aș vrea să mă trezesc și eu,
ca să mă văd în ochii lumii, cu ochii ei și văzul meu,
îndepărtat de depărtare și-apropiat de steaua mea,
cometă încă zburdătoare pe ceru-n care va cădea.*

*În barca noastră purtătoare, cu trei vâslași și-un navetist,
îmi pun nădejdea vindecării de altruismu-mi egoist,
l-am obținut printr-o idee dintr-un verset cu sens limbut,
în care spusa-n cele spuse s-a speriat și a tăcut.*

*Și am rămas doar eu cu mine, într-un tandem sofisticat,
în care sensul rostuirii s-a speriat și a clacat;
și-n haosul creat de lege, o lege nouă s-a ivit,
legiferând legiferarea dintr-un legal nelegiuit.*

*Pentru că legea nu-i ideea din gând, din viață și din fapt,
ci doar ecoul unor verbe din spațiul dreptului inapt;
cam peste tot se face voia impusă lumii de-un tâlhar,
ce fură-n lege, la vedere, un adevăr curat murdar.*

*Nicio mulțime nu-și dă seama de ce-i nedrept și nu e drept,
nici când e ziuă-n plină noapte, nici când e noapte pe nedrept;
de-aceea-s magistrați pe lume: să hotărască ce și cum,
când intră dreptul la-închisoare și legea se transferă-n fum.*

*La ei, e legea și cuțitul, deasupra lor, e voia lor,
adică totul și nimicul, de-aceea pot și fac și vor,
voiesc, în drept, păziți de lege, cam ce doresc și ce poftesc,
aleșii înșiși își dau seama că-n legea lor nelegiuiesc.*

*Dar toate sunt frățietate între real și virtual,
în drept să fie-îndreptățite, pe drept, prin dreptul ideal,
la care îngerii-s luceferi și toți luceferii-s argați,
căci magistrații și aleșii se ciondănesc, deși sunt frați.*

*Sunt frați de cruce la răscruce, iar eu sunt doar un călător,
mă simt străin la mine-n verbe, și nu vorbesc pe limba lor,
ar trebui să merg acasă, să caut un dicționar,
dar casa nu-mi mai e acasă, s-a cuibărit în alt cuibar.*

*Cuibarul ei din vremea asta e o capcană de tâlhari,
care-au lansat în văzul lumii un roi semantic de țăntări
și, sub pretextul artei sacre, au pus icoanele pe sfinți,
golind ideile de oameni și creierii buimaci, de minți.*

*În somnul meu de noapte albă, nu pot s-aud, nici să privesc,
dar pot să văd, în văzul vremii, luminile care-mi vorbesc.*

București, 16 octombrie 2021

CHEMARE RESETATĂ

*Noaptea gândurilor mele este plină de coșmaruri,
adunate, -n of-ul zilnic, din fantasmеle cu valuri,
și lăsate să apară, unde pot și când vor ele,
în fantome prăfuite și-n sinapse cu zăbrele.*

*Nu mă duc cu ea la muncă, nici n-o iau pe arătură,
o păstrez doar pentru mine, ca o mască pe măsură;
pe-întuneric, nu vezi hatul, poți să treci de el cu gândul,
și să-ți iei, în spate, vântul, valul, visul și cuvântul.*

*Gândul vorbei verbuiește între verbele răzlețe,
iar cuvântul te preface-n prefățar cu multe fețe,
căci esența viețuiește totdeauna-n suprafață,
ca un ghem care există doar înconjurat de ață...*

*Viețuiesc, în mine însumi, bandajate-n propoziții,
anaforice proptele cu port-cap și inchiziții,
lărvuite prin angoase și strivite-n rotativă,
ca să-mi facă-n gând o clonă pe-o idee constructivă.*

*Am să gem, cum geme valul, când, la țarm, se prăbușește,
ignorând ce-i spune-oceanul, când furtuna se-întețește;
dar, din spargere, rezultă mai nimic și cioburi multe,
care spun povestea vorbei cui mai știe s-o asculte...*

*Eu trăiesc, în viața asta, pe-o planetă vorbitoare,
cu întunecarea nopții din luminile solare,
iar când vreau, ajung acolo, unde nu există viață,
ci doar verbe infinite și un ghem uitat de ață.*

*De aceea, uit de mine, ca să-mi amintesc uitarea,
ghemul îl afund în ață și în val astâmpăr marea,
completivele-mi confirmă ce e-întreg din goliciune,
și în creiere plantează un puiet de-înțelepciune.*

*În uitarea neuitată, oportună și-înțeleaptă,
strâmbătatea redevine judecata mea cea dreaptă,
vorbele se duc cu vorba în limbaje complicate,
unde nu există țarmuri, ci doar valuri resetate.*

*Și, în facerea de bine, rău-și schimbă-înfățișarea,
muntele o ia la vale și la munte urcă marea.*

București, 17 octombrie 2021

NU MAI ȘTIU SĂ TE GĂSESC

*Nu mai pot să te privesc,
nu mai știu să te gădesc,
te-ai ascuns printre cuvinte,
ca păcatu-n lucruri sfinte.*

*Dar mereu aș vrea să vreau
înapoi să nu mai dau,
ci să merg, pe orice vreme,
prin convingeri și dileme.*

*Să mai trec pe unde-am fost,
fără scopuri, fără rost,
doar așa, ca să mai fiu
o prezență-într-un pustiu.*

*În pustiu să regăsesc
tot ce încă mai iubesc,
ce-a rămas nevătămat,
din efectul congelat.*

*Să stârnesc un alt potop,
printre frunzele de plop,
care încă-mi mai vestesc,
nelumescul meu lumesc.*

*Și, în locul inundat,
să pun timpul la iernat
c-un catren pe-o stea polară
și cu altu-n călimară.*

*Și, în contul lui, pe cer,
să-închid porțile de fier,
să opresc ce-i de oprit,
din eternul neoprit.*

*În posibilul absurd,
pe ecoul lui să zburd,
să mă joc c-un nor secăt,
ce-n cuvinte m-a plouat.*

*Din umilul meu potop,
să salvez un photoshop,
și să-l pun în gând la mine,
ca să-l pot vedea prin tine.*

*Tu, adăpostită-n vânt,
să faci liniște-n cuvânt
și s-aduni din risipiri,
dorul ultimei priviri.*

*Acolo, pe-un strop de gând,
s-ascuți vorbele, tăcând,
și, -ntr-un nod marinăresc,
să te-ascunzi, să te gălesc.*

*Și-n ce ești, să mai rămâi,
tot iubirea mea dintâi.*

București, 18 octombrie 2021

LOTRU

*Toată lumea-mi zice lotru, dar eu-n ochii mei sunt domn,
mi-am furat un gând din sine-mi și-am ajuns un om cinstit,
scos din vorba interlopă și cu cinste revopsit,
ca un vis ce-și doarme ceasul după orele de somn.*

*Somnul meu nu-i ca la alții: gol, adânc și-îngândurat,
e un somn ce ține șase unui gând alunecos,
care-așteaptă cotitura unui drum periculos,
să vireze-n altă gamă un vechi somn neterminat.*

*Evadarea mea din mine m-a închis, deliberat,
într-o nouă închisoare, fără nici un gardian,
cu celulele solare amplasate, pământean,
pe-o banchiză-înfierbântată din cuvântul congelat.*

*Gheața însăși ține-n brațe prova unui spărgător,
care duce-n lumea largă spiritul sudist din Nord,
unde gheața se dezgheață în sinapsele din fiord,
când luceafărul de ziuă face focul pe-un vapor.*

*Eu sunt îngerul de pază în infernul ideal,
unde gheața ghețuiește în cuptoarele de vânt,
prin cuvântul hipersonic, scris cu stele pe pământ,
ionosferic și oceanic, în realul ireal.*

*Mă mai duc și eu cu gândul, prin îndemnul cel nedemn,
la condiția de lotru din parcursul meu de-acum,
când îmi vine să sting focul din cuptoarele de fum
și să-închid oceanul lumii în cuvintele de lemn.*

*Lemnul bate apa-n piuă prin pădurile din noi,
nu ca lemnul autentic, ci ca lemn din lemn clonat,
care resetează sensul lemniferului versat
și aruncă lemnăritul din palate la gunoi.*

*Eu sunt lotrul din cuvinte, dar cuvinte n-am furat,
conjug doar vreo două verbe pentru-un verb neconjugat.*

București, 20 octombrie 2021

REVERBERAȚIA PIVEI

*Apa bate apa-n piuă, piua bate piua-n apă,
este liber cel ce moare, este mort cel dus la groapă.*

*Rânduiala asta oablă n-are încă explicații,
nici ponoare să se-ascundă, nici motiv de complicații.*

*Și-așa-i plină de tenebre, de-ascunzișuri complicate,
de idei sofisticate și de verbe expirate...*

*Toate astea-s adevăruri scrise, spuse sau uitate,
dar și vise împlinite-n alte visuri transferate.*

*Viața însăși este-o farsă, când trăiește-n altă viață
și la foc se încălzește printr-o inimă de gheață.*

*Inima ce bate-n tâmpă, n-are ochi și nici picioare,
nu plutește, nu aleargă, ci doar bate-ascultătoare.*

*Bate, zilnic, ceasul vieții, speriată sau cuminte,
pentru clipele prezente, pentru ce-și aduce-aminte.*

*Câteodată, -n of-ul sorții, suflă greu și obosește
și, bătând amar din valve, plânge și se îndoiește.*

*Îndoiala-i trecătoare, dar urmările-i-s de piatră,
pietruiesc nemărginirea și sting focul de pe vatră.*

*Nu încape îndoială, cât îi ea de-încăpătoare,
orice gând se îndoiește, inima nu-i gânditoare.*

*Inima trăiește clipa și din ochii ei clipește,
și când suferă-n tăcere, și când râde și iubește.*

*Chiar de inima-i de piatră, ea tot plânge și tot bate,
în bordeie insalubre, pe maidane și-n palate.*

*Și când piua bate apa, și când apa curge-n piuă,
orice noapte-întunecată-și pierde sensul când e ziuă.*

*Repetarea asta-i viață, anaforic optimistă,
se mai bate apa-n piuă, chiar când piua nu există.*

București, 22 octombrie 2021

TRECERE ÎN INFINIT...

Lui Guțu

*Era un băiețel care vedea lumea cu fața din dos
și nu știa că lumea avea și-o față cu susul în jos,
nici măcar nu credea că ar exista, undeva, așa ceva,
că ei, oamenii, ar putea fi nu ce sunt, ci altceva.*

*Lui îi plăcea filmul lumii și nimic nu-l putea opri,
nici casa, nici școala, nici chiar cuvântul „a muri”,
un verb ce n-are sens când ochii văd cu inima ce vor,
iar inima trăiește încorporată-n strălucirea lor.*

*Era ca un fonem ce genera un ton dintr-un cuvânt,
un fel de-a fi mereu la fel, în cer și pe pământ.
unora li se părea, poate, ceva comun, neimportant,
la urma urmei, și sublimul poate fi nerelevant.*

*El nu gonea, în goana lumii, după enorm și nefiresc,
nici în siaje multirol în care alții tropotesc;
el se bucura de vocea lumii, de ploaie și de nori,
de Dunărea informă și chiar de noaptea albă dinspre zori.*

*Era garantul milei la gând, la libertate, la cuvânt,
credea că fiecare e-n drept să viețuiască pe pământ,
cei dragi erau mereu, apoteotic, protejați de-un talisman
preexistent în fiecare, zi de zi și an de an.*

*Ochii lui erau plini de bucuria văzului văzut de el
în văzul lumii ce nu vede vederile de nici un fel;
lui nu-i păsa de orbul lumii și nici măcar de văzul lui,
ci doar de oamenii de-aproape, ai lui, ai lor, ai nimănui.*

*El era ca un trimis al unui undeva printre lumini,
ochii lui, chiar și când plângeau, erau totdeauna senini;
putea fi un cuvânt talentat, vertebrat, tăcut și modest,
ce-și scria în goana nopții versul pe-un fior de anapest.*

*Era ca o tăcere anostă, ne-însemnată-n vreun glosar,
ca ochiul mării liniștite care privește-n ochi de far,
el nu trăia-într-un vortex amplu, dintr-o idee de taifun,
ci în tăcerile din suflet din carta vieții de om bun.*

*Era atât de larg la suflet, ca un trimis de Dumnezeu,
el genera doar bunătate, chiar dacă lui îi era greu;
era comun și niciodată nu și-a cerut vocal vreun drept,
trăia modest și plin de oameni, ca orice suflet înțelept.*

*Dar, într-o zi, o făcătură pe patru roți l-a spulberat,
și bunătatea lui din suflet pe cerul morții s-a mutat,
era un ceas în care noaptea s-a-înstăpânit în plină zi
și-a conjugat cu mintea-i oarbă, intransitivul „a muri”.*

*El s-a sfârșit de bunătate pe-o trecere de pietoni,
în care îngerii-s sinapse și trecătorii-s neuroni.*

București, 26 octombrie 2021

AMFIBRAH

*Se lasă visarea pe miezul de noapte,
mireasa aşteaptă alt mire s-o fure,
copacul creează un hoţ cu secure
şi pruncul se muşcă cu dinţii-i de lapte.*

*Pe strada cu verbe, o voce dogită
a spart o vocală din limba vorbită
şi-a prins o tăcere din vorba citită,
ce poartă-n cuvinte o cioară vopsită.*

*Consoanele-s mute, când nu au vocale,
în limba vorbită, tăcerea-i sonoră,
şi când e matură, şi când e minoră
şi când se îmbracă în coapsele goale.*

*În muntele vorbei-s cuvinte de stâncă,
consoanele-s, astăzi, valori consonante,
lansate-n vocale cu rochii brizante,
prin nori ce cabrează-n tăcere adâncă.*

*E linişte-n verbe, în gând-s uragane,
un hoţ de icoane mai fură-o mireasă,
nuntaşii dansează cu hora pe masă
şi noaptea se mută-n tăceri suverane.*

*Onlainul adoarme la ora de mate,
o profă vorbește engleza-n română,
piciorul se ține de fustă c-o mână,
și-n horă începe un joc pe furate.*

*Diftongii se ceartă pe două silabe,
a treia-i covidă în ultima fază,
a patra își sapă o groapă-ntr-o frază,
a cincea își pune-înțelesul pe labe.*

*Silaba cea tare-i mereu la jumate,
treimea e legea de stat pe picioare,
trei puncte înseamnă să ai ancorare,
tăria-i efectul ce stă-n trinitate.*

*O pasăre merge pe jos cu piciorul,
ajunsă, ca omul, curat pământeană,
și vrea să se-ascundă ca popa-n sutană,
dar mersul de bază, la pasăre, -i zborul.*

*Și omul ajunge c-o casă să zboare
pe ceruri de verbe, pe aripi durale,
prin nori plini de sine, cu coatele goale,
ce scriu prin ziare pamflete solare.*

*O vorbă căzută adoarme pe-afară,
glosarul nu-i cere o nouă chirie,
din drepturi decade o voce pustie,
și iarna pe gânduri ca noaptea coboară.*

*Silaba din mijloc e stâlpul de casă
și ultima șansă, când vorba-i frumoasă.*

București, 06 noiembrie 2021

ÎN PARADOX

*De-acolo, din destinul tău cel păcătos,
privești cu ochii-închiși la nopțile de jos,
tenebrele-s efectul invers din lumini,
când soarele de noapte e scos din rădăcini.*

*Și chiar de nu e drept de ochi să te-îndoiești,
tăcerea lor îți amintește cine-ți ești
și cum te oglindești în strălucirea lor,
când te întorci, ca o poveste, la izvor.*

*Izvorul tău e-acolo unde l-ai lăsat,
când ai crescut destul și-n gânduri ai plecat.
dar, uneori, ai obosit și ți-a fost greu,
să-ți porți mereu, prin zi și noapte, of-ul tău.*

*L-ai onorat cândva, la fel ca la-început,
privind în viitor, cu gândul la trecut,
dar, uneori, târziu, și norii intră-n nor,
iar apa de izvor se-ntoarce-n alt izvor.*

*Și nu mai știi nimic din ce cândva știai,
când, pe-un pustiu de dor, acasă te-întorceai.
acum, ți se deschide-n visuri un alt vad
și-n noul tău desin ai devenit nomad.*

*Izvorul tău de azi se trece-n nomadism,
fictivu-și scrie sus, pe frunte: realism.
în ciberspațiu-și mută cuibul noul cuc
și-i doctor sacru în memorii un uituc.*

*Să-ți amintești parola, uitucule prosper,
când Dumnezeuul Cyber te va-înălța la cer.*

București, 15 noiembrie 2021

CU MULT MAI MULT DE CÂT DE MULT SE POATE

*Nici troscot nu mai crește-n bățătură,
costreia, pe tarla, nu mai răsare,
a pârlolit-o ultima frustrare
din noua noastră mare făcătură.*

*Iar șarpele de casă nu-i acasă,
a emigrat și el peste hotare,
cu gândul la o nouă promovare
ca târătoare mult mai arătoasă.*

*Și chiar de a rămas cu arătarea,
a învățat o limbă străinească,
pe care ar putea s-o folosească,
când șerpuiește ziua cu-înnoptarea.*

*Orice schimbare-i plină cu de toate:
cu nori de alegeri măsluite,
cu mii și mii de verbe chinuite,
cu mult mai mult de cât de mult se poate.*

*De-aceea, nu mai am nicio credință,
nici vreun răspuns la semnul de-întrebare,
pe care-l deformează fiecare,
când libertatea-i drept la neputință.*

*Căci fiecare nu-i ca fiecare,
e doar ca el, deosebit de alții;
chiar și când alții-i sunt, mai mult ca frații,
ne-încrederea devine crezătoare.*

*Măsura-i cum o plănuiește viața,
adică soarta, șansa și destinul,
cucuta, zăhărelul și pelinul
și-n cyber-ul endemic, interfața.*

*Lucrăm la astea toți și fiecare,
aproape tot mai mult de ce-i departe,
de-acel nimic ce-n buni și răi ne-împarte
prin vortexul din clipa următoare.*

*Dar clipa n-are-n sine-înțelepciune,
ci doar eternitate-n ce nu spune.*

București, 17 noiembrie 2021

LA MINTEA PROSTIEI

*Bat clopote sparte-n biserici păgâne,
lumea nu-i de piatră, viața-i trecătoare,
mintea de pe urmă moare în picioare,
ce e bun se duce, ce e prost rămâne.*

*Bunul se consumă, prostul se păstrează,
viața nu-i aceeași, e doar singulară,
aparența-i masca a ce vrea să pară,
numai prostuirea-n ochii ei contează.*

*Facerea de bine-i marea ei prostie,
făcătura-i astăzi implicată-n toate
și-n voința turmei, și-n ce nu se poate,
și-n inteligență, și-n prostocrație.*

*Nicio noapte albă n-are chef de soare,
noaptele sunt pline de lumini private,
care-aprind în visuri vise colorate
și cultivă-n viață nopți netrecătoare.*

*În prostocrație, somnu-i la vedere,
văzul n-are gratii, n-are nici obloane,
are doar prostie-n stradă și-n saloane,
fiindcă noaptea minții-i, astăzi, la putere.*

*Bat clopote tâmpe-n castele de gheață,
moartea rațiunii s-a trezit la viață.*

București, 14 noiembrie 2021

MĂSURĂ

*Seninătatea nu produce viață,
când e prea multă, pârjolește totul:
izvoarele, oceanul și omătul
și face, din căldură, sloi de gheață.*

*Iar gheața nu-i de viță pământească
și nici planeta noastră nu e moartă,
probabil c-a avut o altă soartă,
de ministeaa, prin foc, să viețuiască.*

*Se poate să fi fost din neam de soare,
ajunsă-n bezna nopții la lumină,
printr-un taifun de liniște senină,
când, sus, în Univers, era dogoare.*

*Și, poate, vreo cometă certăreață,
o amazoană rece, zburătoare,
o fi trecut la hărțuit de soare,
cu trena ei de scorpion de gheață.*

*Magnetosfera o fi fost mai tare,
o fi atras-o-n câteva capcane,
când soarele dormea pe trei maidane,
cu gândul la visarea următoare.*

*Și totuși apa a pătruns în piatră,
a-îndocrit în Eve tot pământul,
a-înlăcrimat luminile și vântul
și s-a-încuscrit cu focul de pe vatră.*

*A generat un nou concept pe Terra,
a-înnobilat arida atmosferă,
a animat planeta rociferă
și a creat, în sine, biosfera.*

*A înfrățit lumina cu pământul,
prin trena unui paradiesu de gheață
și, din efectul faptului de viață,
a generat, în Univers, Cuvântul.*

*Sau, poate, din Cuvânt sunt cele toate:
lumina, vorbăria și tăcerea,
războiul, disperarea și durerea
și dreptul de-a nega ce nu se poate...*

*În tot ce face omu-i o măsură,
din teancul de măsuri nemăsurate,
create, adaptate sau furate
dintr-un parcurs de ape de uzură.*

*Dar și măsura-i astăzi, schimbătoare,
ca vântul care bate când nu bate,
ca dreptul care crede-n nedreptate,
ca pietrele din ape curgătoare.*

*Schimbarea-înseamnă, azi, statornicie,
sedentarism axat pe emigrare
sau nomadism cu aripi sedentare
și soare exilat din veșnicie.*

*Când soarele va fi un sloi de gheață,
n-ai să mai vezi, pe Terra noastră, viață!*

București, 18 noiembrie 2021

SEMANTICA ROȚII

*Mijește de ziuă în noaptea din mine,
se-aprind meteorii pe unde apucă,
prin focul ce-îngheață în mintea uitucă,
dar gheața-i o haină de zile senine.*

*Mă-îmbrac c-o cămașă de forță majoră,
îmi iau la purtare un nas dintr-un câine,
presimt în sinapse mirosul de mâine
și-mi joc șansa minții în ultima horă.*

*Dar mintea e, astăzi, o horă trecută,
o lume buclată cu flori și zorzoane,
cu prinți și prințese, boieri și cucoane,
ce sună-n prostie ca frunza căzută.*

*Prostia-i ca prostul mintos fără minte,
castel tras la zaruri c-o poartă în casă,
esență săracă din vorba făloasă,
sinteza prostiei în două cuvinte.*

*Mă simt ca o haină pe-un bronz de statuie,
prin lacrima toamnei ce plânge, din vară,
când frunza căzută-i un capăt de țară,
și apa de ploaie-i bătută în cuie.*

*În cuiele minții-i atâta rugină,
încât niciun clește nu-i apt să le scoată,
prostia-i efectul ce-învârte o roată,
pătrată, în formă și-n sine, cretină.*

*Dar nimeni nu vede-înțelesu-învârtirii,
căci roata prostiei nu-i roată de drumuri,
e doar făcătură de creier cu fumuri,
ce n-are idee de sensul rotirii.*

*Semantica roții în roată-i setată,
dar trece-n prostie când roata-i pătrată.*

București, 30 noiembrie 2021

AȘ VREA SĂ MĂ-ÎMPUȘTE UN GLONȚ DE FEMEIE

*Îmi trece, prin minte, o nouă idee:
aș vrea să mă-împuște un glonț de femeie.*

*Un glonț care arde ca spusa nespusă,
din spusa rănită de-o spusă sus-pusă.*

*În spusa din ochiul ce-n gând mă privește,
e-o spusă letală ce-n ochi mă ochește.*

*E spusa de sine prin sine vorbită,
la spusa vorbirii de-o spusă strivită...*

*Carnajul de spuse se trece-n nespuse,
nspusele spuse sunt doar presupuse...*

*Atâtea nespuse sunt spuse de-odată,
sub cerul angelic din ochiul de fată...*

*...Aș vrea să mă-împuște o vorbă cuminte
c-o armă de spuse, c-un glonț de cuvinte.*

*Să simt cum cuvântul cuvântă-n tăcere
amarul de viață din veacul de miere.*

*Să ardă ca focul din sloiul de gheață,
în care se scurge un glonte de viață.*

*Ideea să fie curat pistolară,
ca floarea de gheață din ultima vară.*

*Și frunză de toamnă căzută pe-o fustă,
un dinte de cobră mușcat de-o mangustă.*

*Să-i simt mușcătura-n povestea din mine,
ca răul endemic din starea de bine.*

*S-arunc după fluturi c-o piatră de moară,
pe strigătul toamnei din ochi de fecioară.*

*Să văd cum apare, c-o armă în mână,
un glonț tras pe dreapta de-o floare bătrână.*

*Iar eu, împușcatul, să mor în tăcere,
pe-un stol de cuvinte, c-o halbă de bere.*

București, 05 decembrie 2021

HABARNIST

*Mă-împovărez cu ultima uitare
și-ți pun tot habarnamul la picioare,
să calci pe el sau să ți-l prinzi pe fustă,
când duci venin de cobră-într-o mangustă.*

*Deși mangusta-i la venin imună,
tot se stârnește din senin furtună;
și sus, în nori, să urci din nou pietroiul
să ejectezi dintr-un buboi puroiul.*

*Și-acolo, sus, unde coboară vântul,
să te jeleşti că te-a-înrobit Pământul,
să chemi o parapantă să te ducă
la steaua ta frumoasă și uitucă.*

*Iar steaua ta cu inimă masculă
să-ți pună pe privire o branulă,
să-ți curgă-n sânge ultima robie,
de libertate-n stelo-terapie.*

*O libertate mare și-înțeleaptă,
dintr-o dreptate crudă și nedreaptă,
când clipa îți era eternitate,
iar dragostea, robie-n libertate,*

*Să-ți amintești cum se zburlea la tine,
când te vedea cum te cobori la mine,
iar eu, un habarnist de făcătură,
n-aveam în libertate vreo măsură.*

*Credeam că stelele-s boboci de noapte,
puștoaice prestelare, dar necoapte,
pe care să le lași un timp la soare,
să fie apte-n viață să coboare.*

*Dar tu erai doar stea într-o idee,
pe care eu am luat-o drept femeie.*

București, 09 decembrie 2021

ENTROPIE NULĂ

*Bat clopote surde-n timpane uzate,
e vremea prostiei din minți luminate.*

*În focuri de paie, din ghețuri, se-adună
idei geniale căzute din lună.*

*Se strâng diferenții-n grămezi omogene
și duc mai departe un gen fără gene.*

*E noapte cu ziua, tocmită de soare,
s-aducă-n lumină un val de răcoare.*

*Iar creatura minții creaturi creează,
mintea, -n noaptea minții, doar la somn visează.*

*Vorbele în gol sunt goale, dar sonore,
cu efecte proaste și prostii majore.*

*Niciodată totul nu va fi, vreodată,
mare făcătură, total terminată.*

*Pân-la urmă toate-s strânse-ntr-o capsulă,
cu valoare zero și-entropie nulă.*

București, 11 decembrie 2021

RISIPIRI ADUNATE

*Pământul pare, azi, căzut din lună,
în miez de noapte nu mai sună ceasul,
cocoșul și-a pierdut la poker glasul
și-n liniștea tăcerii e furtună.*

*Un drept prea drept a luat-o pe de-a dreptul,
drum-drept-ul este, azi, autostradă;
e greu să scoți esența din grămadă
și-n omul prost să cauți înțeleptul.*

*Dar și prostia-i, azi, înțelepciune,
iar mintea-și doarme somnul rațiunii
când noaptea înstelează cornul lunii
iar anotimpul soarelui apune...*

*Nu mai găsești o oază cenușie,
și nici vreo picătură de verdeață,
amurgul s-a trezit de dimineață,
iar soarele adoarme la chindie.*

*Găsirile pierdute sunt vacante,
așteaptă candidați la risipire,
cu ura însetată de iubire
și patima de liniștiri brizante.*

*Muțenia privirii dă din gură,
în legea vorbăriei încifrate;
sunt multe legături nedelegate
și valuri de măsuri fără măsură.*

*În gura lumii-i un canin ce latră
la alt canin, rămas pe dinafară,
în timp ce, sus, pe munte, se strecoară,
un nou Sisif ce-aruncă-n cer c-o piatră.*

*În spațiul cert, memoria uitucă,
zburlită, ca o noapte infernală,
supune adevărul la-îndoială
și dă plaivazul dorului de ducă.*

*Se-întoarce dusul ponosit acasă,
cu viața arvunită-n altă parte,
la vremea lui catapultat departe,
dar niciun dor demult nu-l mai apasă.*

*În viața lui, s-a activat robotul,
hrănit cu biți din altă galaxie,
și arondat la noua veșnicie,
la care-a pus, la patru ace, botul.*

*S-a nesimțit de noua lui setare,
cu ex-tristeți și ciber-bucurie
în care gândul lui n-o să-i mai fie,
nici dor de amintire, nici uitare.*

*Dar amintirea n-are amintire,
ci doar prezent trecut și risipire.*

București, 13 decembrie 2021

UITAȚI DE ZIUA LUI ISUS

*...În seara sfântă de Ajun,
ne așezam, tăcuți, la masă...
era plăcut și cald acasă,
în noaptea albă de Crăciun.*

*Și mama,-n vatra cu tăciuni,
trăgea sub pirostie focul,
scânteile duceau norocul
pe coșul casei cu minuni.*

*C-o stea din el, plecam și eu,
cum pleacă-n cer o rugăciune,
pe care omu-n gând o spune,
ca s-o audă Dumnezeu...*

*În zori de zi, o luam, de zor,
cu steaua mea din jar culeasă,
s-ajung, prin vis, din nou, acasă,
precum un mag pe-un drum în zbor.*

*Mă-închipuiam că vin de sus,
să spun că steaua-n zori răsare,
să duc prin case-o veste mare
că s-a născut în noi Isus...*

*Mergeam prin zori ca un Cuvânt
ce se năştea din casă-n casă,
cu steaua magică culeasă
din cer, cu focul din pământ...*

*...Priveam în jar, cu ochi de gând,
mă minunam la ce-o să fie,
când vom ieşi din veşnicie
şi ne-om întoarce pe pământ...*

*...Dar steaua mea era doar semn,
cules din vatra cu corlată,
din lumea noastră, aşezată
în case vechi şi porţi de lemn...*

*...S-a-întăpănit de-atunci un vânt
iar cerul n-a mai ars în stele,
azi, sunt cu toate vorbe grele
şi tot pământu-i la pământ...*

*...În noaptea sfântă de Crăciun,
ajung târziu la noi acasă,
m-aşez, bătrân, pe-un colţ de masă,
în ceasul rău, cu gândul bun.*

*...E iarăşi ziua lui Hristos,
dar vremea mea, demult s-a dus,
purtând icoana lui Isus,
pe drumul lung şi noroios...*

*...Am să pornesc din nou la drum,
cu crucea casei din răscruce
care s-a dus şi nu mai duce
ce-a fost mai ieri, prin ce-i acum...*

*...Mă pregătesc să plec din sat,
când voi zări, pe cer, lumină
și când cocoșul din mașină
va fi la primul plagiat...*

*...Aveam, în gând, pe cer, o stea,
cu mări de foc și flori de gheață,
și-am așteptat ca, -n dimineață,
s-apară iar în viața mea...*

*Această stea, demult, s-a dus,
dar eu mai cred c-o să răsară,
s-aducă-n noi o veste-amară,
că ne-a uitat, demult, Isus.*

București, 19 decembrie 2014

TROPOTITUL APEI

*Mi-e greu să-mi fac veacul din veacuri trecute,
prin verbe mascate-n tăceri prefăcute.*

*Prefer consonanța rebelă la verbe
și viața trăită-n mizerii superbe.*

*Revăd, câteodată, -n vederi nevăzute,
suișuri înalte -n căderi decăzute.*

*Și cad iar pe gânduri, cu gândul la toate,
un poate-i posibil, când tot nu se poate.*

*Puterea-i ca apa-n războiul cu viața,
fierbinte-n esență, dar rece ca gheața.*

*Și chiar dacă viața din apă provine,
puterea-i efectul puterii din sine.*

*Putere înseamnă resursă vitală,
cu sânge de piatră-într-o inimă goală.*

*Puterea-i în sine idee aleasă,
văzută de oameni c-o teamă frumoasă...*

*Angoasa-i frumoasa ce-n ochi implantează
o noapte sublimă cu vise de groază...*

*E-un vânt dus de vânturi pe-o stană de piatră
c-o lună de noapte și-un câine ce-o latră.*

*În veacul c-o vorbă făcută să taie,
se-ascunde în ape un foc plin de paie.*

*Ajunge-n sinapse, o umbră de bine,
iar gândul se-închide în casa din sine.*

*Și of-ul nostalgic recade pe gânduri,
în ordinea goală, exclusă din rânduri...*

*Bat clopote surde-n timpane majore,
și bântuie sfinții-n icoane minore.*

*E noapte adâncă în miez de lumină
și urme de soare pe-o noapte senină.*

*Se-aude un murmur de vânt în derivă,
și apa-și trimite ghețarii-n arhivă.*

*Iar valul își ține oceanul de mână,
când trece-n rezervă o apă bătrână.*

*În lumea de piatră, fluidu-i minune,
răsare-n izvoare și-n mare apune.*

*Dar toată minunea-i o apă de ploaie,
ce-n nori tropotește și curge șiroaie.*

București, 20 decembrie 2021

AȘTEPTĂRI

*Așteaptă-ți așteptarea până la Sfântu-Așteaptă,
e marea opțiune permisă și înțeleaptă.*

*În țara fără țară, prostia-i la putere,
iar vorba înțeleaptă-i redusă la tăcere.*

*Progresu-i precum racul: înoată înapoi,
de teamă, -înțelepciunea se-ascunde-n noroi.*

*Iar noi ne-am dus cu pluta în veacul revolut,
tot așteptând să vină un mâine ce-a trecut.*

*Din epoca trecută, aștepți un viitor,
uitând că doar trecutul mai e netrecător.*

*Te-ai învățat cu-învățul pierdut în amintiri,
dar au trecut și ele-n uitări și-n năluciri.*

*Uitățile sunt, astăzi, un antidot la gând,
iar gândul e cuvântul care-a vorbit tăcând.*

*Și, prin tăcerea vorbei, atâtea sunt de spus,
încât și profunzimea le-ar asculta de sus.*

*Iar tu, biped cu verbe, te-ai erija în toți,
în farsori de cuvinte, în cămătări și hoți.*

*Și ți-ai fura căciula să-ți faci din ea tramvai,
un iad în trei cuvinte și-n alte trei un rai.*

*Un rai cu verbe goale și c-un nonsens perfect,
ce-aduce rostul vieții într-un slogan inept.*

*Că asta mai există, cu drept la a mai fi:
să fii dator la altul, argat până-oi muri,*

*S-aștepți să vină Domnul, cu nimbul lui cel sfânt,
să-ți dea o carte verde spre morile de vânt.*

*Să-ți vântuiești necazul de rob robit de hoți,
din jarul lor, castane cu anii tăi să scoți.*

*Și să plătești cu viața-îndrăzneala c-ai crezut
c-ai să devii vreodată stăpân la ce-ai avut.*

*Așa că lasă vorba și treci la recoltat
un cântecel de greier din tot ce-ai semănat.*

*Ai vrut s-aduci la cârmă pe-acea ce te fură,
și-acum plătești chirie la tine-n bățatură.*

*Te-au alungat viclenii din casa ta afară,
și-au devenit stăpâni pe tine și pe țară.*

*Au câștigat războiul pe care tu l-ai dus,
crezând c-o să te vadă vreodată Cel de Sus.*

*Poate că nu sunt oameni, ci diavoli, hoți și zei,
dar tu, gonit de-acasă, ești slugă, azi, la ei.*

*Ești slugă – și știi asta – dar speri că, într-o zi,
vei fi la tine-acasă, doar pentru a muri.*

București, 06 ianuarie 2022

POVARA-NDATORATĂ ADUCERII AMINTE

*E mult de atunci, nici timpul nu mai ține minte,
curgeau, prin vorbe seci, vocabule blazate,
cădeau, în zori, pe vis, amurguri amânate,
iar mintea-și amintea de-aducerile-aminte...*

*Mergeam la braț c-un gând prin magica uitare,
plecasem la-întâmplare în căutări de fum,
ardeau în mine pașii dintr-un pustiu de drum
și focul din cuvânt se scutura pe-o floare.*

*Iar floarea-l înfloreă în jarul de pe vatră,
când tremurau, de frigul ei, târziu, tăciunii;
se cumișteau, pe rug, la balamuc, nebunii
și-n pieptul meu ardea o inimă de piatră.*

*Am stins-o c-un cuvânt dintr-un glosar de verbe,
prin ochii tăi deschiși pe-o-închizătoare
care bloca intrarea-n clipa următoare
și deschidea lumina în viziuni superbe.*

*Tu te uitai adânc, eu te vedeam frumoasă,
veneai, în zbor căzut, pe-o frunză-îndepărtată,
într-un târziu uituc, cu lacrima uscată
de vântul de demult ce te-aducea acasă.*

*Erai din nou aici, în rânduirea sorții,
o stea din cer cu strălucire pământească,
o undă de cuvinte din lumea omenească,
coloană înfinită-n mărginirea porții.*

*Dar mai era ceva, rămas în gând la mine,
un orizont uitat, visare sau chemare,
aproapele din noi pierdut în depărtare,
sau depărtarea înflorită-n ochi la tine...*

*E mult de-atunci, dar timpul tot mai ține minte
povara-îndatorată aducerii aminte.*

București, 13 ianuarie 2022

CUVINTE PE CUVÂNT

*Găsesc, în labirint, o scurtătură:
cuvânt tăcut, dar foarte bun de gură.*

*Ar fi în drept, de drept, la promovare,
dar n-are notă bună la purtare.*

*Se poartă vorba că n-ar fi ce este,
ci doar o făcătură de poveste.*

*Chiar și atunci când pare-a fi tăcere,
e greu să aibă-n verbe vreo părere.*

*Căci vorbele-s făcute să vorbească,
tăcerea-i destinată să dosească.*

*Tăcerea se ascunde-n vorbărie,
esențele-și fac veacu-n sihăstrie.*

*Prea des, cuvântul tace, când vorbește,
și spune mult, când vorba-l dezgolește...*

*Când câinele tot latră, nu prea mușcă,
iar când nu latră, doarme în vreo cușcă.*

*De n-are cușcă, doarme prin grădină,
și latră-n gol, la luna-i din retină...*

*Cuvântu-i ca o apă vorbitoare:
fardată, când devine zburătoare,*

*limbută, când se-întoarce la izvoare,
profundă, când ajunge gânditoare...*

*Cuvântul e tăcere, când nu zboară,
și vorbă multă când e dat afară.*

*Se-ascunde vorbăria-n ce nu știe,
ca lenevia -n rol hărnicie.*

*Dar, câteodată, tace când vorbește;
atunci, el cuvântează, nu gândește.*

*L-aș programa la verbo-terapie,
să fac din el patron de vorbărie.*

*L-aș promova mai sus, ca președinte
al unui DEX format din necuvinte.*

*Pentru că vreau să-l fac pe el să facă
un nou cuvânt care-n cuvânt să tacă.*

*E însă greu să glăsuiești zăbrele,
când te-ai născut în ham de vorbe grele.*

*Dar, uneori, când vorbele-s vorbite,
cuvintele-s tăceri neprețuite.*

*Tăcerea din cuvânt e aur pur,
când vorbele fac liniște-împrejur.*

*La vremea când cuvintele gândesc,
visările din gând se izbândesc.*

*Toți ochii în tăcere se privesc,
și verbele în liniște-și vorbesc...*

*Când toată vorbăria-i vorbă-n vânt,
Cuvântul și-amintește că-i Cuvânt.*

București, 14 ianuarie 2022

FAȚA DIN DOS

*Pe-câmpul arăturii fără minte,
se iau în coarne coarnele de plug,
benzina-și ia permisul ignifug,
tăcerea-și ia licența în cuvinte.*

*Cuvintele cuvântă-n necuvinte,
ca omul care tace când vorbește,
ca vorba care-n vorbe amuțește,
ca mintea care nu-și aduce-amine.*

*Se zbate ceasul morții pentru viață,
dar moartea n-are vreme de murire,
esența ei trăiește-n nemurire,
dar viața ei e-un infinit în ceață.*

*Căci moartea-i orizont de așteptare,
pe care-l vezi, dar nu-l scoți la vedere,
cuvintele-și iau dreptul la tăcere,
tăcerea-și face veacu-n gura mare.*

*Tot ce există merită să piară,
nimic pe lume nu-i eternitate,
cetatea-i un concept de libertate,
iar libertatea-i ultima povară.*

*Nu vreau s-aud nimic din ce se-aude,
auzul meu e doctor în surzire,
drăcoaițele s-au dus la mânăstire,
sirenele-și fac vile în Bermude.*

*Tot ce-i dosit, nu-și dezvelește fața,
o față de din dos e-n fiecare,
între atâtea fețe trecătoare,
precum un ghem ce-și ghemuiește ața.*

*Dar ața-i de esență legătoare,
un fir care există și unește
tot ce se naște, umblă și trăiește,
iar când dispare ața vieții, moare.*

*Murirea nu-i final de viațuire,
nu-i nici sfârșit umil de făcătură,
nici lacăt ferecat pe dat din gură,
ci doar permis de-acces la nemurire.*

*Sperând că, după moarte, sunt de toate,
repunem sensul vieții înainte,
refacem înțelesul din cuvinte
și tot ce nu-i posibil, azi, se poate.*

*Dar moartea morții-n moarte n-are moarte,
nu poți să mori când ai murit odată,
când ai trecut acumu-n niciodată,
dincolo de-aproape și departe.*

*Căci viața morții n-are viațuire,
ci doar permis etern la nemurire.*

București, 24 ianuarie 2022

VĂZUL NEVĂZUT

*Bat popii toacele tocate-n văzul vremii,
o umbră cu ochi mari se uită-n gând la mine,
mă uit și eu la ea, cu ochi tăcuți de câine,
ca repetentul clasei la cei aleși cu premii.*

*Dar eu, văzut în mine, sunt premiant și eu,
ca focul din adânc, pe care-l vrea pământul,
un mort înflăcărat care renaște vântul,
ce bate-n fiecare, -n același fel, mereu.*

*Și, totuși, îmi văd văzul ce-i încă la vedere,
dar umbra nu mai e, s-a însorit la altul,
pe loc, a mai rămas, indiferent, asfaltul
și văzul ce privește la mine în tăcere.*

*Mă resetez și eu, în spectrul cognoscibil,
monadă-n ochi de văz, sau doar mulțime vidă
din ochiul ce-a uitat în sine să se-închidă,
sau văz reinventat în văzul invizibil.*

*Mă uit din nou la gând, printr-o lentilă rece,
pe soare, o retină s-a vremuit c-o pată
în minte-i, la butoane, o vorbă răsturnată
și văzul nevederii într-un alt văz se trece.*

*Mă trec și eu în văz, vremelnic, ca o apă,
atunci când, ispășită, se-întoarce la izvor,
și-și arde, prin cascade, durerile ce-o dor,
când focul din adânc, la focul ei, se-adapă.*

*M-adăp și eu în mine la văzul meu văzut,
un văz ca un surâs de floare reculeasă,
din ochii cei uitați în clipa luminoasă,
când văzul meu, în ochii săi, s-a revăzut.*

*Dar lasă-mă, uitare, să-mi aduc aminte
de ce-am văzut atunci în ochii din cuvinte...*

București, 27 ianuarie 2022

ANTINOMII PE JAR

*Ard ruguri de gheață, pe vremuri nebune,
se sting în luminile beznei tăciunii,
se bat pentru stele, ca orbii, nebunii,
și soarele nopții, la ziuă, apune.*

*Există în verbe o nouă măsură,
și-o falsă idee în datul din coate,
de ziua luminii, o noapte se zbate,
în noua minciună, și cinstea se fură.*

*Se bat paciștiții pe starea de-alarmă,
covidul își schimbă din nou strategia,
pe munte coboară, smerită, câmpia
și suie oceanul pe deal, la cazarmă.*

*Cazarma-i ruina din armie ruptă,
soldații fac coadă la starea de pace,
războiul de astăzi cu drone se face,
și zboară țânțarii-n formații de luptă.*

*Azi, lupta se duce, tăcut, prin cuvinte,
prin vorbe de gheață și verbe limbute,
prin faceri făcute și-n jar refăcute,
adânc formatate de mintea ce minte.*

*Războaiele păcii bat toba-n cazarmă,
se-aruncă cu pietre în piatra de moară,
târâșul din oameni în zbor se coboară,
iar zborul adoarme-n celula de-alarmă.*

*E multă căldură în sloiul de gheață
și arde lumina în noaptea din viață.*

București, 5 februarie 2022

DREPTUL LIBERTĂȚII DE-A MURI

*Te uiți la mine, eule nătâng,
când eu, cu tine, mă învelesc și plâng.*

*Mă îngrozesc de ce aud și văd
în simfonia marelui prăpăd.*

*A nins prea mult pe mintea ta din pom,
iar tu ai devenit ghețar din om.*

*Ghețar care visează la dezgheț,
ca drumul care-și caută drumetș.*

*Căci văzu-i ca un gând cu ochi uitați,
în viziunea celor deportați.*

*...Un eu adesea uită că e Eu,
între Infern și bunul Dumnezeu.*

*Se crede prea stăpân pe casa sa,
nu știe că-n curând o va preda.*

*În casa sa cu aer de izvor,
pătrunde un ghețar reformat.*

*Se-așteaptă ca, din cer senin, să cadă,
o ploaie arogantă și nomadă.*

*Un avanpost de facto și de jure,
acreditat în drept cinstit să fure.*

*O vreme elegantă și sumară,
îți spune că, la iarnă, va fi vară.*

*O vară cu solarii înghețate
va face plajă-n mările secate.*

*Un rug ce-îngheață-n crăpătul de soare
va condamna o vară la... ninsoare*

*și pe catargul marelui Eol,
va flutura același suflet gol...*

*...În malaxorul morilor de vânt,
va coboarî minunea pe pământ...*

*Dar eului de astea nu-i mai pasă
va fi doar chiriaș la el acasă.*

*Va înota, nomad, printre nămeți
cu nopțile pierdute-n dimineți.*

*Și-n dimineața nopții, vom vedea
cum negura pe viață va cădea.*

*Și astfel eul său va-înmuguri
în dreptul libertății de-a muri.*

București, 08 februarie 2022

VERBĂRIE

*Bate vântul pe umbra din soarele furtunii,
e negură-n lumină și-s mai nebuni nebunii.*

*Atâta lume crede că lumea-i ce se spune,
că oamenii există și soarele apune.*

*Dar astea sunt truisme, banalități banale,
ești fericit în viață, atunci când ai parale.*

*Dar, de te duce mintea, constăți că n-ai scăpare,
te duci mereu spre moarte ca apele spre mare.*

*Și te apucă iarăși parșiva ta demență,
ce-n scorbură se cheamă pe dos: inteligență.*

*Căci și inteligența e uneori vicleană,
ca frunza otrăvită pe care-o pui pe rană...*

*Nu te gândești la asta, finalul nu-i de tine,
conceptul tău de viață-i etern să-ți fie bine.*

*Nu vrei să cari la roabă, e-o mare silnicie,
nici să trudești cu ziua la altul pe moșie.*

*De vrei să scrii o carte, ți-o scrie scriitorul,
el este salahorul, iar tu ești autorul.*

*Îi faci și lui o cinste să vină la lansare,
să-ți laude lucrarea în Aula cea Mare.*

*Îl răsplătești c-un lumen dintr-un parcurs de soare,
iar timpul îl transferă-n benefica uitare.*

*Faci operă bogată, cu sute de volume,
te știe-o lume-întreagă cu nume și prenume.*

*De nu le ai cu cartea, adormi buștean, ca visul,
și vezi în văzul nopții ce n-a văzut Parisul.*

*Devii un om politic, cu vervă de lăcustă,
ce devorează totul de-i pantalon sau fustă.*

*Dar fustele-s vetuste și blugii-s la cârpeală,
mai bună-i șmecheria și brava-ți golăneală.*

*Ucizi în munți pădurea și pământești deșertul,
și-n parlamentul țării faci iarăși pe deșteptul.*

*Echipă faci c-o țăță, tu, vulpe și ea, cioară,
și bateți apa-n piuă cu pietrele de moară.*

*Un val de pierde-vară din lenea ta te scoate
și-n neputința lumii, tronezi în nu se poate.*

*Ai urâțit frumosul, ai validat urâtul,
și-n viața națiunii ai scormonit cu râțul*

*Îți place starea asta, trândav viclean pe verbe,
în vorba națiunii ai vorbării superbe.*

*Filosoferi ideea și pământești cuvântul,
ironizezi oceanul și-înveninezi pământul.*

*Ești sigur că, în viață, se naște și se moare,
chiar și eternitatea la tine-i trecătoare.*

*În lumea morții, viața înseamnă moarte vie
și-n viața morții, moartea înseamnă veșnicie.*

*Iubirea-i totdeauna un antidot la ură,
iar cinstea-i noaptea albă a celui care fură.*

*Tu ai furat lumina din viețuirea vieții,
și-ai pus călcâiul morții în poarta dimineții.*

*Esența tagmei tale-i prostia și trădarea,
blestemul vieții noastre-i durerea și răbdarea.*

*Acum, când la hotare, a început războiul,
te dai eroul păcii și-acoperi iar gunoiul.*

*Înveninezi veninul, stârnești harababură,
și faci ce știi mai bine: să dai mereu din gură.*

*Când bate tunul morții la altul în ogradă,
tu te ascunzi de viață în vorbe de paradă.*

*Oprește-te odată, limbut fără hotare,
și lasă-ți verbăria să meargă la culcare!*

București, 17 martie 2022

UN PORUMBEL BLINDAT A BOMBARDAT CAZARMA

*Războiul bate toaca-n era morții,
s-a plictisit de verbe-întortocheate,
se vrea să fie iar realitate,
și nu sperietoare-n voia sorții.*

*A fost mereu doar ce s-a vrut să fie:
călău, pândar, pirat, amenințare,
bau-bau cu dinți de lapte la hotare,
avertisment fixat pe-o panoplie.*

*A fost și hoț, și criminal și rege,
sau prea-ciumat exclus din omenire;
l-au ars pe rug soldații, din iubire,
și toți l-au declarat fără de lege.*

*Dar el s-a cuibărit în fiecare,
pe post de luptă pentru ce-i mai bine,
și-a devenit simbol în orișicine,
cu spirit de esență învingătoare.*

*Și-a luat licența-n drept și-economie,
s-a îmbrăcat cu togă socială,
a devenit expert în vorba goală
și-n lupta pentru pace cu simbrie.*

*Războiul endogen e în tot omul,
război al sinelui mereu cu sine,
al răului cu halca lui de bine,
al omului cu omul și neomul.*

*Dar asta e, de fapt, o făcătură,
zis modelare multilaterală,
în cheie integral conflictuală,
între iubire ură și... măsură...*

*Așa-i războiul nostru contra noastră,
gâlcevărie oarbă între faceri,
hoție în finanțe și-n afaceri,
potlogărie pe planeta-albastră.*

*Dar și războiul uneori se fură,
sau se confiscă de mai marii gliei,
cu libertatea turnului sclaviei,
ce face spume-n fiecare gură.*

*Și, câteodată, forța super-brută
își ia cu tancul nasul la purtare
și calcă libertatea în picioare,
pentru c-ar fi, prea mult, contrafăcută.*

*Și-atunci, o lume-întreagă sună-alarma:
un porumbel blindat a bombardat cazarma.*

București, SMC, 22 martie 2022

LA FEL, TOTDEAUNA, CA ULTIMA OARĂ

*În era aceasta cu nopți în lumină,
prostia-i deșteaptă, iar mintea-i cretină,
războiul de-a pacea în oameni e lege,
iar legea-n războaie e doar ce se-alege.*

*Când naște copilul, o mamă-l deplânge:
ce soartă-l așteaptă și ce va ajunge...;
ea știe că viața-i continuu o luptă
și orice trăire din viață e ruptă.*

*Deși încă-i viață pe această planetă,
trăirea concretă e-aceeași ruletă,
ruletă rusească sau alta mai nouă,
dar când bate vântul, ne facem că plouă.*

*O mamă și trăiește dramatic războiul
și cară pe suflet, sisific, pietroiul;
nu-i pace pe Terra, n-a fost vreodată,
ci doar războire ce n-are durată.*

*Războiul din oameni e-n spirit și-n genă,
eroică lume, curat patogenă;
când pruncul zărește, prin ochii, dimineața,
mămica îi spune să lupte cu viața.*

*Îi spune și gena, prin vocea sortirii,
că lupta e lege-n războiul iubirii,
să treacă prin gloanțe, să ajungă-n finală,
să scoată lumina din noaptea de smoală...*

*Războiul din oameni e zbucium și jale,
dar arca iubirii e ultima cale
de a fi în esență o clipă frumoasă,
când lupta cu viața ajunge acasă.*

*Acasă la tine, ucis de iubire,
când moartea prin moarte-i pe rug nemurire,
războaiele vieții fac viața să pară
la fel, totdeauna, ca ultima oară.*

București, SMC, 21 martie 2022

PRIN DRONE, PRIN RACHETE, PRIN CUVINTE

*A început, în noi, din nou, războiul,
se bat două armate între ele,
cu arme, făcături și vorbe grele,
în semn că s-a răscopt prea mult buboiul.*

*Buboi ce sta ascuns la toți în tigvă,
precum un cancer într-un trup de divă,
ca un efect de pace relativă,
durată pe-o ruletă rotativă.*

*Și toată lumea a-început, de-odată,
să se uimească de atâta groază,
de cancerul ajuns în metastază,
a mia oară, pentru prima dată.*

*Și comentarii s-au stârnit cu carul,
o lume-întreagă a-început să vadă
rachete fulgerând ca la paradă,
hipersonism acționat cu parul.*

*Ce barbarism, ce crimă, ce oroare,
în secolul războaielor hibride
și-n universul verbelor acide
dintr-un glosar de moarte și teroare!*

*Cinism revoltător, irațiune,
plus tancuri, avioane și cuvinte
și un ocean de dezgropat morminte,
deshidratat cu aceeași loțiune.*

*Resentimente, ură, răzbunare,
nu-i greu de înțeles ce se întâmplă
într-un concept cu trei pistoale-n tâmplă,
în care nu există împăcare.*

*Dar lumea iar în buni și răi ne-împarte,
e drept să-și facă-n orice fel dreptate,
cu gândul la eterna-i libertate,
deși eternitate-înseamnă moarte.*

*Puterile de azi se înarmează,
e-n firea lor să fie la putere,
imperiul lor pe mapamond nu pierde
și, totdeauna, tot la tot visează.*

*Mai mult, își cer tot timpul garanție,
concept de cea mai mare importanță
în dreptul lor de drept la dominanță,
acum, aici, pe tot, pe veșnicie.*

*Și nu contează dacă mor soldații,
ei sunt făcuți să învingă sau să moară,
nici dacă-i miez de iarnă-n primăvară,
nici dacă, între ei, se luptă frații.*

*N-ai cum să nu ucizi, în foc fecioare,
chiar dacă ele-aprind lumina vieții,
războaiele sunt moartea dimineții,
în care numai noaptea mai răsare.*

*Dar și mai răi sunt câini care latră
la ei, la noi, la toți și la de toate,
la făceri și la verbe dezosate,
la țințe și la focul de pe vatră.*

*Războiul lumii merge înainte,
prin drone, prin rachete, prin cuvinte.*

București, SMC, 24 martie 2022

TĂCERE VORBITOARE

*Rămâi acasă să m-aștepți cu viața,
pe două orizonturi nesfârșite,
ca infinitu-n clipe irosite,
când noaptea-și luminează dimineța.*

*O clipă-i un atom de veșnicie,
monadă de-întuneric și lumină,
sau miez de noapte într-o zi senină,
tristețe-n drept, de drept, la bucurie.*

*Ne bucurăm de ultima povară -
și în dureri există bucurie -,
precum e bogăția-n sărăcie
și profunzimea-n vorba care zboară.*

*Te văd, din nou, cu ochii mei din tine,
e mult de când te știu, o viață întreagă,
și-o inimă făcută să înțeleagă
lumina ei din nopțile din mine.*

*Vei fi mereu aici, la noi, acasă,
planton la viața noastră delicată,
în casa sorții, simplă și curată,
ca o lumină-n noaptea-întunecoasă.*

*Tăcere, bucurie și răcoare,
candoare, armonie și căldură,
seninătate, vorbă și măsură
prin care pot privi, în ochi, o floare.*

*Chiar de-i târziu, la noi, e tot devreme,
sunt bucurii în clipe de durere,
cuvinte care-înseamnă mângâiere,
reverberații, verbe și poeme.*

*Poemul meu-i tăcere vorbitoare,
cu verbe scoase-n lanțuri la plimbare.*

București, SMC, 23 martie 2022

MINCIUNILE-S TOTAL ADEVĂRATE

*Minciunile-s total adevărate,
nimic nu-i, astăzi, mai cu moț ca ele,
când vremurile sunt atât de grele
și-atâtea interese-s resetate.*

*O lume întreaga crede în minciună,
de-i simplă naturală sau fardată,
dar și atunci când e sofisticată
și face cu hoția casă bună.*

*Când are gambe lungi și fustă scurtă
își face cartier în ochi, la tine,
sau îți plantează-n văz un câmp de mine,
te simți măreț, ca Gingis-han în iurtă.*

*Ai da pe ea amnarul și țigara,
onoarea și chenzina, și simbria,
nevasta, contu-n bancă și moșia,
planeta, cartierul, casa, țara.*

*Minciuna-i, pentru sine, adevărul,
un absolut mult mai frumos ca-n basme,
o lume de iluzii și fantasme,
ce-opune libertății temnicerul.*

*Un adevăr nu are comparații,
nu are nici sisteme de-înșelare,
nu face slalom printre porți bizare
și nu produce-n verb elucubrații.*

*Mai mult, minciuna-i, azi, convingătoare,
pe post de adevăr, vezi o poveste,
deși nu este, ești convins că este,
aici, acum și-n clipa următoare.*

*Arta de-a minți-i desăvârșită;
e studiată-n orice facultate,
la tine-acasă și-n străinătate,
devine tot mai mult neprețuită.*

*Se cheamă, mai pe scurt, comunicare
c-un ins, c-un univers, c-un public țintă,
c-un adevăr care a învățat să mintă,
în orice loc și-n orice împrejurare.*

*E drept că adevărul nu-i minciună,
deși minciuna este adevărată,
în sens de știre falsă, fabricată,
pe care cel țintit o ia de bună.*

*Dar, când și haina asta-i prea cârpită,
e clar că și minciuna ai preacurvită.*

București, SMC, 24 martie 2022

TRUISME

*Un ocean de vorbe goale ce se-îneacă-într-un ibric
valorează cât o ceapă care a înghețat de frig,
frigul din ograda casei ține câinele covrig,
iar mulțimea de nimicuri face, în total, nimic.*

*Omul fără vreo avere se numește sărăntoc,
ce fălos și fără creier are rang de dobitoc,
târguielile din vremuri se făceau la iarmaroc,
pietrele se tem de ape, apele se tem de foc.*

*Văzul nu e la vedere, e doar văz ce vede tot,
totul nu e tot niciunde, nici pe Terra, nici în cer,
soarele îngheață apa, când afară-i prea mult ger,
omul cu idei stupide se numește idiot.*

*Stupizenia-i o marcă-n paradoxul expirat,
paradoxul este vorba și pe față și pe dos,
savantlăcu-i vorbăria unui creier găunos
dintr-o minte foarte simplă ce gândește complicat.*

*Complicarea-i simplitatea-încercuită de-un pătrat,
iar pătratul este cercu-n patru colțuri integrat;
așa este și cu omul instruit și educat,
care face doar ce știe, ce-a-învățat și n-a uitat.*

*Mai greu este cu ideea din pătratu-încercuit,
care n-are nicio șansă să devină infinit,
nici să facă piruete-n țarcul ei predefinit,
nici s-o ia pe arătură, ca tractorul plictisit.*

*Haosul se ia în coarne cu alt haos mai cu moț,
hoțul e cinstit cu sine-n meseria lui de hoț.*

București, SMC, 24 martie 2022

LA ZIDUL DIN ZID

*Dincolo de zid e un alt zid
de libertăți vocale și cuvinte,
de nașteri compensate de morminte,
de plinuri decantate-n spațiu vid.*

*Dincolo de zid e un palat,
o casă, o idee, o minciună,
un infinit sau doar o faptă bună,
de care un gând rău a profitat.*

*Dincolo de gând e un alt gând,
ce se gândește-n sinea lui pe sine,
într-un trecut ce-n viitor revine,
ca un cuvânt care-a vorbit tăcând.*

*Dincolo de vorbe sunt tăceri,
și drumuri totdeauna nesfârșite,
la alte drumuri grele osândite,
ce duc mereu spre-același nicăieri.*

*Dincolo de om e un alt om,
un ins de rând sau doar o făcătură,
slujbaș sluțit al datului din gură,
încarcerat în ultimul atom.*

*Dincolo de eu e un alt eu,
ce-și strigă-n barbă eul lui tenace,
și când vorbește-într-una, și când tace
și când se crede altu-n locul său.*

*Dincolo de el e un alt el,
alt fel de el, mult mai cu moț ca altul,
ce zgârie bordeiul cu palatul
și-un vis de leu, cu somnul de cățel.*

*Dincolo de vis e un alt vis,
ce se visează-n visul lui pe sine,
pustiu de rău într-un taifun de bine,
un iad perfect cu brand de paradis.*

*Dincolo de zid e tot un zid,
un zid de zid între atâtea ziduri,
un vid de vid între atâtea viduri,
dincolo de vid e tot un vid.*

*Dincolo de noi suntem tot noi,
malefici, blestemați sau covidți,
în libertăți zidite priponiți,
furnici cu libertatea-n mușuroi.*

*Mereu, un zid, în noi, vom făuri,
la zidul libertății vom muri.*

București, 09 aprilie 2022

POVESTE

*Atâtea lumi se-ascund într-o poveste,
ca infinitu-n clipa următoare,
și-n limpezimea apei curgătoare
se plănuiește zborul, sus, pe creste.*

*La polul Nord, e un ocean de gheață,
la Polul Sud e-aceeași ghețuire,
același ger, aceeași pustiire,
exil în alb la margine de viață.*

*La Polul Nord, nu ninge niciodată,
dar geru-i gardian etern la post
și țărmurile-s zări de permafrost,
ce n-au simțit căldura vreodată.*

*În miezul Terrei, arde-un foc metalic,
oceanele încearcă să-l atingă
și, apoi, copleșindu-l, să-l învingă
și să adoarmă stinse pe jăritic.*

*Iar noi, inteligența sclipitoare
dintr-un atom cu creier și cravată,
produs cândva de-o apă-încarcerată,
să trecem la etapa viitoare.*

*Să ne negăm originea apoasă,
să pietruim în noi înfinitatea,
războiul, libertatea și cetatea
și soarele din noaptea-întunecoasă.*

*Și să zburăm ca vorba-încolțurată,
din piatra care tremură pe creste,
robiți de-aceeași veșnică poveste,
pe care n-am crezut-o niciodată.*

București, 12 aprilie 2022

RĂZBOIRI

*Ard verbe uscate pe focuri de paie,
în vechi clocitoare, mor puii de frig,
dau câinii din coada făcută covrig
și linia dreaptă în cerc se-încovoie.*

*Se bat pentru stele, frustrați, generalii,
soldații trag chiulul în ora de luptă,
cămașa de forță în coate e ruptă
și trec la butoane, vexați, papagalii.*

*Armura de vorbe blindează pietroiul,
războiul ia-n coarne tratatul de pace,
e iar hărmălaie-n cuvântul ce tace,
și-n inima lumii tronează noroiul.*

*Femeile-s toate plecate de-acasă,
s-au dus să culeagă permise port-armă
și-o poală de gloanțe, din vechea cazarmă,
să țese-n războaie o față de masă...*

*E multă spoială-n cocheta minciună,
ce trece cu dreptul de stânga-îndoială,
c-o voce prea-plină de-o vorbă prea goală,
ca verbul ce latră în nopte la lună.*

*Pe strada cu oase, un tanc sângerează,
o hiper-rachetă sfidează distanța,
o nouă ranchiună înclină balanța
și-n buncăr valeții cu popii dansează.*

*Un creier strategic reface tot planul
și scoate războiul din starea de pace,
e prea multă zarvă în tot ce se face
și tot neuronul așteaptă ciolanul...*

*Gândirea lucidă o face de oaie,
iar melcii se bat, ca berbecii, în coarne,
vor marea scofală la țarm s-o răstoarne,
și-n soarele minții să pună de-o ploaie.*

*Vreo două cuvinte pe valuri valsează,
din morți, iarăși viața, prin moarte se naște,
iar popii bat toaca în cheia de paște
și-n somn rațiunea la minte visează.*

*E minte cu carul în marea prostie,
dar nimeni n-o vede și nimeni n-o știe.*

,
București, 13 aprilie 2022

FĂCUTUL PROFETIC ÎN VECI NEFĂCUT

*La dracu cu norii ce nu vor să meargă pe jos,
la fel și cu josul ce suie într-una prea sus,
cu sus-ul ce-n sine nu-și este vreodată de-ajuns,
cu fața întoarsă, de vocea tăcerii, pe dos.*

*Puține sunt multe în lumea prostiei de spus,
pietroiul din creștet și-a luat doctoratu-n noroi,
iar noaptea uitării aprinde lumina în noi,
când soarele zilei în alt univers a apus.*

*Chindia se scoală, spre seară, cu noaptea în cap,
memoria lumii își află suportu-n uituci,
ograda-și păstrează esența formală-n uluci,
și carul de luptă își are valoarea-n proțap.*

*Prostirea-i legată organic de scosul din minți,
se-îmbracă-n fasoane și-n î-uri, când creieru-i prost,
tot rostul devine, organic, la prost, fără rost,
și orice idee-i, endemic, produsă de dinți.*

*Căci prostul, oriunde, în lume, tăcut sau limbut,
nu vede, n-aude, dar crede-n ce crede că-i crez,
la el hărnicia-i ermetic un verb fără miez,
ce arde-ntr-un vortex ca focu-n oceanul de lut.*

*Deșteptul e-opusul strategic la prostul fălos,
cu minte perversă și față umilă de fost,
ce-așteaptă momentul să pună lăbuța pe-un post,
în care să roadă, la umbra luminii, un os.*

*Cu dreapta la stânga, cu mersul ca racu-înapoi.
cu stânga la dreapta, cu josul eclectic în sus,
răsare lumina când soarele-n zori a apus,
și timpul se-ascunde în spațiul tăcerii din noi.*

*Dar strigătul lumii uituce, în omul tăcut,
rămâne făcutul profetic în veci nefăcut.*

București, 16 aprilie 2022

ESENȚA VESTIRII

*Ne prindem, adesea, cuvântu-ntr-un joc nevăzut,
în care, odată, de drept și de fapt, am crezut,
povestea aceea c-o veste prea bună s-a dus
și soarele nostru, vexat, în alt nor, s-a apus.*

*Iar buna vestire e, astăzi, o veste prea rea,
dar lumii surzite nu-i pasă de vocea din de ea;
rămân muritorii pe gânduri, la golul din ei,
nătângii sunt vulturi, iar falnicii vulturi sunt miei.*

*Vederea mai vede în lume doar ce-i de văzut,
prezentul nu-și are prezența la timpul trecut,
dar Buna Vestire înseamnă în oameni Iisus,
pe crucea spre zorii luminii din timpul apus.*

*E greu să vezi vântu-n conceptul integru de vânt,
să urci Everestul, prin gheața tăcerii, -n Cuvânt,
dar una-i suișul prin munți, prin câmpii și zăpezi,
și alta-i, în viață, ce-auzi, ce-nțelegi și ce vezi.*

*Vestirea-i o știre ce-ajunge la cel investit
să afle, să știe ce-i bun sau e bine venit;
de-i rea sau de-i bună, vestirea-i, eidetic, la fel,
real, o speranță ce-și are esența-ntr-un țel.*

*Un țel care încă mai crede formal în ce-o vrea,
cum crede scânteia din focul din vatră-ntr-o stea,
cum crede speranța de zbor într-o creastă de val
și valul, în marea ce-l poartă prin valuri la mal.*

*Dar timpul nu-și trage esența din timpul trecut,
nici văzut lumina din timpul de alții văzut,
vestirea-i în oameni mereu ce vor, sau nu vor,
s-audă, să vadă, să creadă, la ei, pe ogor.*

*Și chiar de ogorul e, astăzi, la altul donat,
iar casa de-acasă, formal și real, s-a schimbat,
tot omul rămâne în sine cuvânt pe cuvânt,
ca stâlpul din dorul de-acasă crescut din pământ.*

*De-aceea, esența vestirii e-un mare simbol
ce-aduce în oameni cuvântul ce umple un gol.*

București, 18 aprilie 2022

FLORI ÎNGEMĂNATE

Gemenelor de pe Iza

*Vă văd, de-atâția ani, frumoase-îngemănate,
cântând, în stilul vostru, poveștile din noi,
dar florile candorii se-nveșmăntează-n voi
și cresc în ochii noștri petale delicate.*

*Aveți mereu cu voi priviri cu chip de floare,
în pasul de fecioare, pe-un fain picior de vers,
în ochii voștri limpezi, privește-un univers
din nesfârșirea lumii, din infinitul mare.*

*Când voi dansați pe verbe, un nou limbaj apare,
la Cluj, sau la Oradea, la Săliștea de Sus;
din Iza izvorăște ce-n spuse nu s-a spus
și-n înnoptarea vieții, se face iarăși soare.*

*Acolo, sus, pe ape, sub munte, Iza cântă,
un nou Enuma Eliș se trece în Cuvânt,
în timp ce orice floare răsare din pământ
și orice vietate în limba ei cuvântă.*

*Voi nestemați iubirea în cântecul de-acasă,
înfiorați ideea, treziți în flori fiori,
iar vremea de-înnoptare o transformați în zori
și frumusețea lumii o faceți mai frumoasă.*

*V-ascult ca pe un gând din muzica gândirii,
în eidetismul formei din sensul lui sonor,
dar ştiu că tot ce curge se-întoarce la izvor
ca clipele frumoase din vremea fericirii.*

*Efectul de izvor e-n voi seninătate,
mesajul din genom e-n voi aceeaşi zare
ce arde-n viaţa voastră clipa următoare,
ca un pustiu de dor ce poartă-n el palate.*

*Tăcerile din noi, prin ochii lor, cuvântă,
iar verbele din voi, prin vocea voastră, cântă.*

Bucureşti, 20 aprilie 2022

FOCURI DE GHEAȚĂ

*Lumea nu mai are azi acoperișul ei străvechi de soare,
toate acoperișurile sunt colmatate de cuvinte
unele vorbesc în gura mare c-o voce fără minte,
altele caută-n verbe ponosite efecte secundare.*

*Oamenii acoperă cu semantici și urdori cuvântul
și cred că tăcerea e, în lacrima lor blazată, la fel,
la plâns, la râs, la nunți, la morți, pe stradă, în case și-n bordel,
pentru că e mult mai sus, ca orice fel de sus ajuns, pământul.*

*Unii își pun în gând, pe post de gânduri înțelepte, amăgiri,
si-acoperă vântul cu vânt din glosarele războiului rece,
dar cred că orice acoperire se descoperă și trece,
așa cum trec, pe șest, în nostalgii senile, marile iubiri.*

*Soarele-i prea dus cu pluta la marginea luminii uitate,
în uitătura lumii se cuibărește, orb, buna vedere,
vederile-s toate cusute cu sârme ghimpate-n durere
și arde lumina speranței zadarnic în nopți mutilate.*

*Nimeni nu știe de ce există de ce-uri în orice-întrebare,
prezentul se minte cu verbe uitate pe gânduri de ducă
și pleacă în stoluri de vorbe stinghere pe unde apucă,
sunt multe-întrebările lumii ce calcă răspunsu-n picioare.*

*Nici scrisul nu mai are căciuli de â pentru litera ă,
multi-sensul și-a trimis demult non-sensul lumii la ouat,
eul dogmatic s-a proțăpît în preajma soarelui plouat,
iar limbajul academic și-a însușit endemic interjecția fă!*

*Lumea nu mai are astăzi acoperișul ei de soare,
soarele s-a înhăitât cu zgura din cuptoarele-înghețate,
ard creierii lumii-n mințirile ei total adevărate
și rațiunea viețuirii în mintea de pe urmă moare.*

*Se bate focul lumii cu apa rece care-l împresoară,
e multă putere-n fluidul ce suie-ntr-un alb de zăpadă,
dar focul așteptă, profund, din adânc, stăvilarul să cadă
pe fruntea senină din piatra vremelnic spălată de-o moară.*

*Se zbate lumina în apa strivită de ploaie-n planeta albastră,
iar focul din vatră aruncă scânteii vestitoare de fumuri senine,
și-o ploaie de stele rebele plutește-n conștiința de sine,
când zorii de ziuă se spală cu rime pe ochiul deschis de-o fereastră.*

*Mă uit la uitarea de sine din sine și-mi caut găsirea-n ruine,
în sloiul de gheață lumina de seră din lume mai arde ca viața,
prin noaptea eternă, își află esența trezirii din somn dimineăța,
iar ziua se lasă purtată de noapte prin vocea tăcerii din mine.*

*Dar vorba tăcerii, adesea, prin noapte, înseamnă lumină,
sau focuri de gheață din vremea ce-n noi o să vină.*

București, 30 aprilie 2022

PROȘTII NOȘTRI FĂRĂ MINTE...

*Crapă mintea de prostie,
prostul totdeauna știe,
știința-n prost se buimăcește,
prostu-n știință se smintește.*

*Și își pune ecusoane
diplome și papioane
multe, grele și lucioase,
aurite și pompoase.*

*Ca să vadă gloata mare
mintea lui strălucitoare
și prestarea-i genială
din imensa-i vorbă goală.*

*Mintea-n prost e veselie,
ea nu știe că nu știe,
nici că dubla sa negare,
este doar o... confirmare*

*Îi promite morii sacul,
sacului îi fură acul,
păcii-i dă cadou războiul
și furnicii, mușuroiul.*

*Face și desface totul,
vede strategii cu botul
și promite ajutoare,
din resurse... zburătoare.*

*Prostul prost reinventează,
cum se fură și trădează,
cum se dau, la alții, glia,
țara, viața și moșia.*

*N-are minte și măsură,
știe doar să dea din gură,
agramat și plin de sine,
fără teamă și rușine.*

*Știm că-n minte-i și prostie,
c-așa e făcut să fie:
vorba goală să vorbească
și omul să se prostească.*

*Dar când prostul este rege
și prostia-i stâlp de lege
la palat și-n boierime,
tot așa e și-n prostime.*

*Genii proaste și uituce,
linii strâmbe la răscruce,
pitpalaci cu doctorate
și schelete dezosate.*

*Proștii noștri sunt ai noștri:
trădători, golani și monștri.*

București, 02 mai 2022

DURATĂ

*În văzul luminii, lumina-înflorește,
e-un sfânt Maramureș în starea de floare,
în oameni trăiește un clocot de soare
și-n sufletul pietrei căldura vorbește.*

*În gemene cântă iubirea-înfrățită,
Pietrosul creează, în el, avalanșe,
e-o sfântă lumină-n tenebre etanșe
și multă speranță-n răbdarea sfințită.*

*Grăiesc, din adâncuri, cuvinte tăcute,
Săpânța glumește cu viața din moarte,
aproapele pare-n lumină departe
și faceri de bine sunt iarăși făcute.*

*Tot omul sfințește un crez în lumină,
lumina din Soare e, totuși, săracă,
iar vorba adâncă preferă să tacă,
atunci când tăcerea de verbe-i prea-plină.*

*Negreștiu-înflorește o poartă de casă
Oaș-ul păstrează străvechi cămărzane,
trec care de luptă pe drumuri romane,
și floarea de stâncă devine mireasă...*

*Atingeți privirea din ochi de vioară,
ea cântă lumina din vorbele sfinte,
tăcerea profundă durată-n cuvinte
și mugurul vieții din trup de fecioară!*

*Cântați, fete sacre, iubirea cea sfântă,
ce-n inima voastră-înflorește și cântă!*

București, 05 mai 2022

RĂUL RĂU

*Răul rău e bun la rele,
răul bun e bun la toate,
pentru el, orice se poate
și-n tăceri și-n vorbe grele.*

*Rău-i partea-întunecată
dintr-un văz fără lumină,
dintr-un ochi fără retină
dintr-o viață blestemată.*

*Binele nu-i dat din gură,
e doar faptă cumpătată,
precum vorba așezată
și băutul cu măsură.*

*Viața face lucruri bune,
dar și lucruri foarte rele,
care pun pe ochi zăbrele
și coșmar pe-înțelepciune.*

*Căile sunt prea puține,
de la rău la bunătate,
dar se știe că se poate
să se facă răul bine.*

*Nu în sens de vindecare,
rău-i plin de rău în sine,
în dreptate și-n rușine,
ci în sens de validare.*

*Răul rău e rău-n lume,
și în rele și în bune,
și în vorba ce se spune,
și în nume și renume.*

*Rareori e la vedere,
totdeauna se ascunde,
stă la pândă și pătrunde
în cuvinte și-n tăcere.*

*E ca vorba prefăcută,
n-are frați, n-are surori,
pare-a fi cuvânt din flori,
și din zeamă de cucută.*

*Rău-n haina lui frumoasă
pune mine în cuvinte
și pătrunde-n orice minte,
c-o iluzie și-o coasă.*

*Coasa nu-i pentru cosire,
mintea nu-i pentru gândire.*

București, 07 mai 2022

BOALA NOASTRĂ TRIUMFALĂ

*Punem iar de-o resetare,
de o-înalță profunzime,
în elite și-n prostime,
într-o lume care moare.*

*Freceție simandicoasă
la un brav copac uscat,
demnă de un cap pătrat,
într-o cheie pătrătoasă.*

*Făcătură de tot râsul
printre faceri prefăcute,
în limbaje surdo-mute
care fac să râdă plânsul.*

*Plânsul verbelor nătânge,
dintr-o vorbă răzăreață,
care tremură și-îngheață
când rămâne fără sânge.*

*Sângele ce nu mai curge,
fiindcă face alergie,
la o inimă pustie,
care râde doar când plânge.*

*Plânsul-râsu-s toată fala
unui timp ce-și are rostul
într-un ev când perma-prostul
vindecă în doctori boala.*

*Boala-n brava ei prostie,
doctorat în vorba goală,
din înalta ei școală,
ce nu știe că nu știe.*

*Boala noastră ancestrală
de prostie triumfală.*

București, 10 mai 2022

DREPT LA LIBERTATE

*Pe infinita timpului cărare,
se luminează-o noapte-întunecoasă,
ce poartă-n ea un suflet de angoasă
și-un gând de temelie salvatoare.*

*Acolo-n vis, unde o duce vântul,
o ia la vale-n valea dintre dealuri,
gonită de aceleași idealuri
care-au făcut, din nepământ, pământul.*

*Pământul care nu mai e de piatră,
ci de nămol slinos, furtuni și apă.
la care soarele-însetat se-adapă,
și scânteiază-n focul care latră.*

*Dar chiar și focul uneori se stinge
și lasă fumul vremii să-l jelească,
sau să-l aprindă c-un amnar și-o iască,
atunci când cerul, fără soare, ninge...*

*În tomuri de morminte arhivate,
dintr-un străfund de ere stivuite,
se răscolesc peceți pecetluite
de dreptul suveran la libertate.*

*Dar libertatea cere doar răbdare
și un permis pentru eternitate,
pe care-l are orice vietate
ce-i liberă de drept, atunci când moare.*

*Toți oamenii se bat pentru cetate
și doar când mor au drept la libertate.*

București, 11 mai 2022

ÎN VĂZUL LUMII, NU TE POȚI ASCUNDE

*În curtea lumii, nu mai crește iarbă,
o curte-i, astăzi, toată, pietruită,
chiar dacă Terra-i piatra adormită
și nu pământul care poartă barbă.*

*Dar, uneori, și piatra-i înierbată,
însemn al unei fermități corupte,
când lanțurile pietrei au fost rupte,
iar pietruirea apei, înghețată.*

*În fond, și apa-i tot o dansatoare,
cu iz de baiaderă și de șatră,
ce-aprinde focu-n fiecare piatră
și-o trece în nisipuri mișcătoare.*

*Când piatra arde-n jar de microunde,
cu porii dilatați, cu ochii-n soare,
și are chef de-o clipă de răcoare,
un verb de apă-n porii ei pătrunde.*

*Iar stânca dură și încolțurată,
se lasă-n voia vorbei languroase,
ce-o va preface-n verbe nisipoase,
pentru-un hamac de apă-învolburată...*

*Iar noi, copiii apei și-ai ideii,
orbiți, de mii de ani, de-aceeași vrajă,
ne vom simți ca aisbergul pe plajă,
robiți de ochiul sacru al... femeii.*

*De mii și mii de ani, ne batem capul,
să înțelegem mersul înainte
și sensurile vorbei din cuvinte,
având, ca mod de-înțelepciune, racul.*

*E bine să înaintezi cu coada,
acolo-i forța ta înotătoare,
iar capul să ți-l ții între picioare,
și, în final, să folosești... rocada.*

*Rocada dintre capul din picioare
și coada cea cu creierii la coadă,
pentru un colț de văz care să vadă,
aproapele văzut din depărtare.*

*Adâncuri de oceane colmatate,
și munți de piatră-n haină de paradă
ridică-n verbe oameni de zăpadă,
și-n oameni orizonturi complicate.*

*E greu de-ajuns când n-ai plecat niciunde
și-n văzul lumii nu te poți ascunde.*

București, 14 mai 2022

PIERDUȚI ÎN CĂUTARE

*Nu poți găsi în bătătura sorții
niciun moment util de regăsire,
căci uitătura nu-i reamintire
ci doar un click de ochi în fața porții.*

*Iar porțile-ți vor fi mereu închise,
de n-ai în văz un user și-o parolă,
sau un plaivaz, o hartă și-o busolă
din clasa făcătorilor de vise.*

*Dar poți visa efecte fabuloase,
din tagma înnoptărilor polare,
când soarele se duce la culcare
și-apar pe cer lumini miraculoase.*

*Poți descifra în ele ce-ți vrea visul,
când te cuprinde, din senin, visarea
și, sus, pe cerul nopții, cauți marea,
iar, în monada lumii, necuprinsul.*

*În oful ei, oftează regăsirea
și verbele ce vor eliberare
de sub teroarea vorbei umblătoare,
ce nu-și găsește încă rostuirea.*

*Și rostul rostuirii se transformă,
cum se transformă apa-n nori de ploaie
și munții omenirii-n mușuroaie,
ca un divers în forma uniformă.*

*Nu mai contează epoca trecută,
nici retrăirea-n sens de regăsire,
trăirea nu-i efect de amintire,
și nici prezent de viață refăcută.*

*Căci, astăzi, omul caută, în sine,
prezentul, într-o formă viitoare,
un fel de văz cu ochii din visare,
din ce-i acum spre-un orizont de mâine.*

*Nu-l fascinează-n niciun fel trecutul,
istoria-i o lume de poveste,
a fost atunci ce astăzi nu mai este
și nu-n trecut îți afli începutul.*

*E drept că în trecut îți afli gena,
dar și aceasta-i astăzi înnoită,
pe-un alt concept de viață rostuită
de-un ADN ce-și leagăna catena.*

*Nu mai contează, azi, ce-a fost odată,
trecutu-i totdeauna de poveste,
a fost ce-a fost, dar astăzi nu mai este,
trăim aici doar pentru prima dată.*

*Nu suntem, azi, copacii din poveste,
ci un produs cu rădăcini uitate,
ce-și duce viața-n vântul care bate,
și este doar acolo unde este.*

*Istoria e doar o povestire,
spun unii din culise orbitoare.
rescrisă de condeie-învingătoare,
de care omenirea să se mire.*

*De-aceea, lumea asta trecătoare
se-întoarce la esența-i migratoare.*

București, 16 mai 2022

SINTAGMĂ NUDĂ

*Lenea nu-și ia doctoratul pentru cartea ei de muncă
și nici munca nu așteaptă de la carte-i vreo poruncă.*

*Poruncirea este dreptul dreptului la poruncire,
nu-i o caznă a gândirii, nici dovadă de iubire.*

*Nimeni nu iubește munca, chiar de-i trudă pământescă
și, se spune în doctrină, calitate omenească.*

*N-o iubește nici iubirea, dar o cere și o face,
toată viața, o cultivă, prin cuvântul ei tenace.*

*Făcătorii fac făcutul, facerea-i făcutu-n toate,
toți făcuții sunt în zgardă pentru un blazon: se poate!*

*Dincolo de orice lene-i un concept de carieră,
omul crede-n făcătură și trăiește-n cognosferă.*

*Știe totul despre toate, chiar când totul nu există,
existența-i consistența care-n lipsa ei consistă.*

*Face planuri și visează la cai verzi și foc de gheață,
visul său de muncă-n sine-i cere totul de la viață.*

*Nu contează ce vor alții, vrerea lui e ideală,
călcătura pe tot restu-i rațiunea lui reală.*

*Devenirea singulară n-are şansă în cetate,
ca s-ajungi pe tronul lumii, trebuie să dai din coate.*

*Ca să dai din coate goale-i musai să fii plin de tine,
să te îndoiești de toate și să crezi în goluri pline.*

*Lenea lumii nu-i o farsă, e doar o mulțime multă,
unde însăși rațiunea stă pe gânduri și-o ascultă.*

*Dar când vocea leneviei cere dreptul ei la trudă.
însăși rațiunea muncii trece-ntr-o sintagmă nudă.*

București, 24 mai 2022

NESOMN

*Se lasă noaptea peste-o zi senină,
și doarme-n post un paznic de cetate,
într-un spital faimos, o inimă se zbate
și-un ceas privește-n ochii un an-lumină.*

*Mă văd și eu prin gândul care-mi vine,
venirile de-acum n-o să-mi mai plece,
mă voi opri în timpul care trece
și voi visa la nopțile din mine.*

*Voi naviga pe-o mare-înfurtună,
la bordul unui val din galaxie,
într-un ciclon de liniște pustie,
pe care n-am să-l tulbur niciodată.*

*Dar voi aduce liniște-n cuvinte,
prin nesfârșita lumii vorbărie,
în care fiecaree vrea să-și fie
uitare-ntr-o aducere aminte.*

*Și-n malaxorul zilelor trecute,
cu-îndemânarea pietrelor de moară,
voi sfărâma limbuta mea povară,
în contul unor faceri nefăcute.*

*Și îmi voi face astfel datoria,
de brav soldat într-un război cu sine,
ce luptă zi și noapte-n gând la mine,
ca să repună-n dreptul ei robia.*

*Robia, azi, înseamnă libertate
a unui verb închis într-o cetate.*

București, 25 mai 2022

POVESTE DEMODATĂ

*Revăd vederile uitate-n văzul sorșii,
percep uitările pierdute-n amintiri,
mă ard durerile trecute-n amăgiri,
m-aud tăcerile vorbite-n șoapta nopții*

*M-ajung blestemele iubirilor pierdute,
din zilele de ieri, bogate-n risipiri,
când visele erau, de fapt, închipuiri
sau verbe consumate-n vorbării tăcute.*

*Și totuși văd și-acum iubiri adevărate,
prin spiritul de azi al celor ce-au fost ieri,
când vocile de-atunci au devenit tăceri,
iar neuitările au fost demult uitate.*

*...Era cândva, era frumos, a fost odată...,
nici gândul nu gândește ce-a gândit demult,
iar eu nu cred că știu acum să mai ascult,
în vocea lui de azi, povestea-i demodată.*

*Adesea, vezi, în miez de noapte, zi-lumină
și poți trăi, aici și-acum, din amintiri,
cu izul congelat al marilor iubiri,
care s-au nins demult și-au devenit ruină.*

*Eternitatea-n lumea noastră-i trecătoare,
iar piatra nu mai seamănă, în timp, cu ea,
căldura nu e avanpost de vreme rea
însingurarea nu-i deloc fermecătoare.*

*Tot ce există-n lume merită se piară,
ne farmecă-n lumina zilei ce-i frumos,
dar adevărul e adesea-întunecos,
și-înțelepciunea-n vremea noastră-i o povară.*

*Poverile sunt, toate, -n verbe transformate,
și se conjugă-n voci-suport de nicăieri,
ne detașăm mereu de vechile poveri
și de tăceri târzii din gânduri expirate.*

*Din ce a fost cândva, nimic nu mai contează,
iar visele visate nu se re-visează.*

București, 26 mai 2022

NETRECĂTOARE

*Își țin de șase proștii și deștepții
și-aduc prostia drept suport de viață,
clamând democrațiile de piață,
în care scriu istorii târgoveții.*

*Că târgoveții scriu de drept romane
de piață cu tot dreptul la vânzare,
e dreptul lor de ființe creatoare
de verbe și concepte suverane.*

*Doctrina n-o să-i dea în judecată,
ar fi, în dreptul liber, o prostie,
să faci din lătrătură simfonie
și, din lumină, noapte-întunecată.*

*De e deștept, un prost produce valuri,
iar cel deștept o face des pe prostul,
doar prin prostie mintea-și află rostul
într-un ocean ieșit demult din valuri.*

*Dar unde-i minte multă-i și prostie,
ne spune-o vorbă încă în vigoare,
deșteptăciunea-i partea profitoare
din ceea ce se cheamă, azi, hoție.*

*Deșteptăciune-înseamnă înșelare,
prostia-i multul din puținătate,
căci mintea, când nu știe, dă din coate
și strigă-n vorba lumii cel mai tare.*

*Deșteptul e docent în strategie,
expert viclean la dat discret din coate,
la el, orice, oricând, oricum se poate,
iar demos e, de fapt, prostocrație.*

*Și-n goliciuni de verbe suprapline,
navigă spre-o planetă vorbitoare,
cu libertatea lui cotropitoare,
farsorul libertăților depline.*

*Și nu știu dacă ei și noi știm rostul,
prin noi înțelegând cască-guriștii,
în ei certificând oportuniștii,
sau arta de a face-n drept pe prostul.*

*Dar știu precis că-n lumea asta mare,
prostia și hoția n-au hotare.*

București, 28 mai 2022

CULOAREA DE MIREASĂ

*Mă uit la tine, ultima-mi uitare,
și-mi amintesc de zilele senine,
când pașii-mi coborau adânc în tine
și-mi pritoceau plecarea pe cărare.*

*Îmi aminteam de prima amintire,
din lanțul amintirilor trecute,
în care nu există senectute,
ci doar seninătate și iubire.*

*Seninul nu-i nici el eternitate,
iar universul nu e alb, ci negru,
un negru unic, rece și integru,
lipsit complet de verbe colorate.*

*În universul negru-n tot și-n toate,
fără concepte, temnicher și cheie,
a apărut, probabil, o femeie,
care-a născut o inimă ce bate.*

*O inimă cu flacără senină,
ce aprinde focu-n fiecare floare,
și-aduce pe pământ un strop de soare,
și curcubeie-n raza de lumină.*

*Iar curcubeul luat din cer acasă,
și pus să facă-n miez de noapte soare,
s-a așezat tăcut pe-o rotitoare
și a creat culoarea de mireasă.*

*Căci albul nu-i decât o combinaire,
un joc de mii de jocuri integrate,
prin vortex de petale colorate
ce-n ochiul lumii în alb pur apare.*

*În negru, nu există vreo trăire,
trăirea-i o furtună colorată,
de focul mistuirii generată,
și denumită c-un cuvânt: iubire.*

*În nemișcarea negrului endemic,
și-n strălucirea stelelor aprinse,
trăiesc în noi efecte necuprinse
din sorii universului polemic.*

*Prin foc se naște jarul din idee,
dar focul bun se-aprinde de-o femeie.*

București, 30 mai 2022

CUVINTELE TĂCERILOR DIN NOI

*Tăcerile-s esența din cuvinte,
când își vorbesc în gânduri și prin gând
și spun atât de mult și de profund
din lumea lor ascunsă-n necuvinte.*

*Există voci ce tac, vorbind prin verbe
în cheia necuvintelor din noi,
care ne-întorc cu veacuri înapoi
la epoca tăcerilor superbe.*

*Erau tăceri limbute și frumoase,
vorbeau prin ochi și lăcrimau prin flori,
râdeau ca roua recoltată în zori
din razele luminii somnuroase.*

*Le luam cu noi, prin munți, în cățărare,
le pietruiam pe creste și prin vânt
și le-aprindeam cu focul din cuvânt,
să lumineze razele de soare.*

*Ne luminăm și azi, ca totdeauna,
în universul nostru luminat,
de-un foc din infinitu-întunecat,
ce-înlocuiește soarele cu luna.*

*E focul care-n noi se cuibărește
și arde în cuvintele ce tac,
precum pădurea-n ultimul copac,
prin frunza care-n toamnă ruginește.*

*În balamucul verbelor clonate,
ce seamănă discordie-n Cuvânt,
se lasă noaptea morilor de vânt
și râd spumos minciuni adevărate.*

*În vorbăria lor gălăgioasă,
ne-întreținăm c-o haină de tăceri,
reocupăm un loc de nicăieri
și ne mințim că viața e frumoasă.*

*Tăcerile n-au sens fără cuvinte,
cuvintele fac cărțile de joc,
culorile-s din apă și din foc,
tăcerile-s cuvinte-n necuvinte.*

*În lanul de trifoi cu patru foi,
cuvintele-s tăcerile din noi.*

București, 2 iunie 2022

DESPOVĂRAT DE ULTIMA-MI POVARĂ

*Îmi iau la rost memoria-mi uitucă,
în amintirea mea de-odinioară,
despovărat de ultima-mi povară
din universul dorului de ducă.*

*Am fost mereu unde m-a dus chemarea,
plutind târâș pe coji târzii de verbe,
prin somnul amintirilor superbe,
cu care mă trezește-n zori uitarea.*

*M-am uns patron pe noaptea din cuvinte,
mi-am luat permis să scriu pe gând o carte,
privind îndeaproape ce-i departe,
când somnul minții-n somn și-aduce-aminte.*

*Dar mintea-mi de pe urmă nu-i acasă,
s-a dus cu sine-n verbe paralele,
să-și joace șansa-n rostul dintre ele
și de tăcerea vorbei nu-i mai pasă.*

*Blazonul ei e-o pată de cerneală,
un gând, cu gândul său, în gând, vorbește,
cuvântul cu cuvinte se hrănește,
iar verbele-și fac plinu-n vorba goală.*

*Amurgul nu-i o haină la vedere,
nu-i nici umbrelă-n ploaie pentru soare,
e doar ce mai trăiește din ce moare,
când vorbele-s reduse la tăcere.*

*Tăcerea nu ascultă când vorbește,
ci doar orbecăiește-n necuvinte,
când mintea își aduce-n sine-aminte,
iar spusele nu-s vocea ce gândește.*

*Sunt vorbe din glosarul vorbăriei,
ce cresc în nulițăți sofisticate,
în care goliciunea-i plinătate
și moartea-i rațiunea veșniciei.*

*Dar, pentru mine, astea nu contează,
sunt, toate, consonanțe trecătoare,
ce-ajung pe rug în clipa următoare,
când rațiunea-n somnul ei visează.*

*Tot ce mai este merită să piară
și tot ce piere n-are rost s-apară.*

București, 18 iunie 2022

NOAPTE FĂRĂ SOARE

*Îmi iau înfinitatea la purtare,
în viața asta încă suverană
și mă îmbarc pe-o arcă pământeană,
s-ajung birjar de lux în Carul Mare.*

*Acolo, sus, pe cerul dintre stele,
orbit de ochiul focului din soare,
cu toată-întunecimea la picioare,
voi da eternitate clipei mele.*

*Dar nesfârșirea nu e lumina,
lumina lumii-i caldă și finită,
eternitatea-i noaptea infinită,
iar infinitul n-are felinare.*

*Mă voi privi în marea-întunecime,
în care tot ce-i negru strălucește,
căci focul doar vremelnic păstorește
scânteile ce urcă-n profunzime.*

*În infinita cerului stelare,
în care echilibrul e furtună,
luminile fac soarele s-apună,
iar infinit înseamnă-întunecare.*

*Dar nu vreo-întunecare care trece,
ce crește și descrește ca scânteia,
din ochiul ce privește-n ochi femeia,
ci doar nimic într-un cărbune rece.*

*E vorba de o lume-întunecată,
în care nu există ochi de soare,
nici oameni și nici stele căzătoare,
ci doar o existență nemișcată.*

*O existență simplă și abstractă,
în gând, în univers, în ecuații,
dar fără timpi, lumini și explicații,
ci doar întunecată și compactă.*

*Luminile sunt focuri trecătoare,
eternitatea-i noapte fără soare.*

București, 20 iunie 2022

MĂGAR DE RÂND ÎN MĂGĂRIE

*Există versiuni interesante
de gânduri de-alte gânduri răzgândite,
de vise-n alte vise izbândite,
de importanțe și mai importante.*

*Deșteptul plănuiește-o șmecherie,
un prof de mate doarme-n ecuații,
toți hoțomanii lumii sunt ca frații,
iar prostănacul pune de-o prostie.*

*Inteligența-n toate scormonește,
dar ea, în sine, n-are vreo morală,
morală, -n capul ei, e-o vorbă goală,
de-aceea, când vrea ea, se pervertește.*

*Era, la loc de cinste, caracterul,
dar cinstea lumii a ajuns hoție,
a fi cinstit e, astăzi, o prostie,
iar caracterul și-a trădat misterul.*

*Creația-i o vorbă inventată,
ce-și cere dreptul ei la ce nu este
nici ca efect de gând, nici ca poveste
și nici măcar ca treabă așteptată.*

*Atâția oameni bat cu toba-n verbe,
și asurzesc memoria-n timpane,
din șoapte, inventează uragane
și, din mizerii, armonii superbe.*

*Și, totuși, lumea noastră-i armonie,
frumosul și urâtul fac pereche,
războaiele sunt floare la ureche,
iar porcăia-i mare măgărie.*

*Măgaru-și ia samarul la purtare,
oricum e-n gena lui să măgărească
măgarii din ograda omenească
și din oftat să facă nechezare.*

*În sine-i monument pentru răbdare,
el nu-i catâr să-și pună, când vrea, frână
și-acolo, -n drum, ca stânca, să rămână,
până-o bătea vreo frunză din picioare.*

*Nu e nici campion la călărie,
e doar un urecheat bun cu căratul,
nu-i nici vitezoman, ca Urecheatul,
ci doar măgar de rând în măgărie...*

*Dar măgăria nu-i măgăricească,
e doar o porcărie omenească.*

,

București, 01 iulie 2022

UMBRĂ ȘI DURERE

*În stat, poporul n-are vreo putere,
guvernul nu lucrează cu poporul,
iar țara n-o conduce-alegătorul,
ci toți ajunșii care au avere.*

*De sunt culori, nu-i nicio garanție,
în ROGVAIV, găsești când vrei vreo șapte,
culorile nu-s garanții la fapte,
nici faptele n-aduc vreo bogăție.*

*Aduc doar un bănuț pe datorie,
când vrei să ai o altfel desagă,
pe care o cari cu tine-o viață-întreagă,
ca pe-un concept de casă cu chirie.*

*De mai primești vreodată amânare,
la plata foarte grea și-înrobitoare,
dobândă la dobânda viitoare,
e clar că ești în drum spre-înmormântare.*

*Bogații sunt, se știe, stâlpi de țară,
pe fruntea lor e scris: noi suntem fala,
noi adunăm lozincile cu poala
chiar de trăim mai mult pe dinafară.*

*Le dăm la proști câte-un cânat și-o bere,
în nesilița lor să îi voteze,
la urne sau pe alte metereze,
pe cei ce ne păstrează la putere.*

*De fapt, puterea nu e în guverne,
guvernele sunt statele-majore,
ce pun pe hărți enormități sonore,
dictate din palate și taverne.*

*Vreo două sute de mintoși cu carul,
spun unii globaliști ce e cu planul,
vor păcăli mulțimile cu banul,
și vor lovi prostimile cu parul.*

*Un nou robot setat pe consumare,
va instala în noi o făcătură,
de indivizi, roboți de conjunctură,
cu ochii-n mâini și capul în picioare.*

*Justiția, când dreaptă, când nedreaptă,
cum poruncește marea ei putere,
codificat, semantic, în tăcere,
prin ocultarea-i rece și distantă,*

*nu știe doar ce ea nu vrea să știe,
dar fiind putere-n dreptul de putere,
mai scoate câte unul la vedere,
și bate toaca-n zona cenușie.*

*Războaiele sunt toate părți din unul,
chiar de războaie-n parte nu există,
ci doar un pumn de arme-ntr-o batistă,
ce trag din când în când în noi cu tunul.*

*De tunul nu mai bate prea departe,
au inventat un nou util: racheta,
ce-și face-n hipersonic toaleta.
lovind precis și sumbru, ca la carte.*

*Suntem prea mulți și facem gălăgie,
pădurile s-au dus cu lemnofagul
uncheșilor le-a mai rămas ciomagul,
să stea în el la altul pe moșie.*

*Fetițele-n fustițe fac trotuarul,
producția de carne-i virusată,
ograda casei noastre-a fost cedată,
iar noi purtăm, din moși-strămoși, samarul.*

*De teamă să nu-i ia la ochi șacalii,
ajunși cu forța-n lumea românească,
așteaptă rândul să se convertească,
la ce-i la alții, intelectualii.*

*Poporul a plecat demult de-acasă,
cu drept universal la emigrare,
e mai bănos la alții pe ogoare,
și de ogorul țării nu-i mai pasă.*

*Dacă-au venit ajunșii la putere,
e clar că țara-i umbră și durere.*

București, SMC, 3 ianuarie 2022

RĂSCRUCE

*Urc visu-n podul casei
și trec cu el limanul,
dar mă întorc la anul,
la istovirea șansei.*

*O las se se-odihnească,
pe-o frunză ruginită,
din lumea ostenită,
cu sufletul de iască.*

*Și scapăr iar amnarul,
pe cremenea din sânge,
c-o inimă ce strânge,
la pieptul ei, amarul...*

*O iau din nou la vale,
pe-aceeași necărare,
cu visul în spinare,
și dorul plin de jale.*

*S-au dus, în lumea mare,
și mersul și uitarea,
în care depărtarea
e ultima chemare.*

*Cetatea din poveste,
e iar asediată,
de-o hoardă motivată
de tot ce nu mai este.*

*A emigrat și podul,
în casa cu chirie,
din noua veșnicie,
ca să înnoade nodul.*

*Dar nodul nu se-înnoadă,
l-a deznodat uitarea,
când s-a sfârșit chemarea
din noua cruciadă.*

*Și drumul de pe cruce
o duce la răscruce.*

București, 05 iulie 2022

CONTRASENSUL PERFORMANȚEI

*În viața asta rea și convulsivă,
orice împăcare-i foarte relativă,
în schimb, războiul lumii pentru pace
e bine ascuns de legea-n care zace.*

*Orice copil învață de la soare
să stea la umbră când e prea dogoare,
să lupte pentru-a fi mereu în frunte,
să sară-un gard, să urce sus, pe munte.*

*Sau să coboare undeva-n urcare,
când a ajuns cu vântul la răscruce
și n-a-nțeles că noaptea nu-l va duce
decât spre-o altă pată de culoare.*

*Și mai învață, -n pragul dimineții,
să fie sus, pe cal, în lupta vieții,
nicicând, nimic de la nimic nu-ți vine,
ci doar ce-ai câștigat îți aparține.*

*Ce-ai apărat sau cucerit prin spadă,
e-n dreptul tău, la tine în ogradă,
nimic nu-ți vine gratis din afară,
nici casă, nici dreptate și nici țară.*

*Ba, dimpotrivă, -n fiece secundă,
sunt mii de săbii care stau la pândă
și-așteaptă-împrejurarea potrivită,
în care lumea ta să fie ciopârțită.
Motive de gâlceavă sunt destule,
și pentru regi și pentru minți credule,
există-n orice moft justificare,
iar poftele din oameni n-au hotare.*

*Omu-înțelege viața ca o luptă,
căci viața însăși din război e ruptă,
războiul omenirii-i este-n fire,
în lupta vieții, -n muncă, în iubire.*

*Orice izbândă-înseamnă cucerire.
iar cucerirea însăși e iubire,
iubire, ca victorie finală,
cu inima pe jar și punga goală.*

*ȘI, poate, -n săptămâna următoare,
iubita te trimite la plimbare,
să cauți iarăși un război cu alta
și-o altă spadă să-ți decidă soarta.*

*Desigur, cheia războirii e ratată,
dar lumea-n astă cheie e formată.
căci omul, toată viața, cât trăiește,
cu el și cu alt om se războiește.*

*Motive de război sunt infinite,
căci interesele sunt nesfârșite,
matricea este care contra care
și nu contează-acela care moare.*

*Iar performanța-n orice confruntare,
e doar atunci când iese-învingătoare,
iar vremea performanțelor în sine
nu are sens, nici astăzi și nici mâine.*

*În lumea asta rea și degradată,
performanța-n sine-i deturnată.*

București, 13 iulie 2022 .

PLANTON, PE CERCUL TREI, LA SOARE

*Din cauza-înstelărilor în floare,
se iau în coarne zilele cu soare
și se ciocnesc, ca norii în furtună,
în ziua neagră-a nopților cu lună.*

*Furtunile-s manevre furioase,
între explozii nude și angoase,
ce dau de furcă minților cu fumuri
și front de lucru țevelor de tunuri.*

*Sunt lupte dure între foc și apă,
în timp ce stelele la nori se-adapă
și Univesu-și bea-n balcon cafeaua,
iar Soarele-și încarcă narghileaua.*

*Acest ghețar cu focu-i singuratic
ar trebui să meargă la iernatic,
ca valu-n fiord când se îngheță marea
și ceru-și schimbă-n infinit culoarea.*

*Dar astrul zilei nu-i doar foc ce tace,
nici liniște penibilă și pace,
e doar război cu arme nucleare,
ce calcă toate legile-n picioare...*

*Chiar dacă patrulăm elipsoidic,
pe cercul trei, cu verbul apodictic,
primim, în dar, lumină și căldură
și-un pumn de radiații peste gură.*

*Iar Terra noastră, plină de culoare,
e doar planton, pe cercul trei, la Soare.
Mercur și Venus au întâietate,
sunt mingi de jar, complet deshidratate.*

*Și Marte, care-a transpirat prea tare,
a ruginit și s-a bronzat la soare;
dar nu s-a plâns și nici n-a dat cu ghiocul,
ci doar și-a scris, c-un nou noroc, norocul.*

*Se-așteaptă încă-o mare resetare,
cu Soarele trimis la hidratare.*

București, SMC, 13 august 2022

NEGRUL ȘI ETERNITATEA

*De ziua mea s-a stins, la orizont, profund, culoarea
și s-au aprins în somn doar amintirile uitării,
când nopțile se regroupau în zona înserării,
și ochiul decidea să treacă-n neculori culoarea.*

*Culoarea nu-i doar focul nostru sacru care arde,
în vatra lumii veche și frumoasă ca o casă,
la care oamenii și viața lumii stau la masă,
și nu-i nici ce se vede, azi, în noi, pe bulevarde.*

*Culoarea-i o sinteză caldă dintre foc și apă,
născută, cum s-ar spune, printr-o simplă întâmplare,
din colmatarea-n inter-spații a apelor stelare
c-un fluviu spațial la care soarele se-adapă.*

*Din ziua mea mi-a mai rămas o singură idee,
fantasmă integrală-n negru de nicio culoare,
opusă la mai tot, la verb, la sine și la soare,
la focul din adânc și chiar la ultima scânteie.*

*Căci ultima scânteie, -n noapte, dinspre Bing, se-arată,
e-o mega-stea non-foc ce ține-n dinți o-întunecare,
din care doar eterna noapte-n zori de zi răsare,
în negrul pur în care nu există nicio pată.*

*Doar eu mai țin, în spectrul meu, la gândul meu, de șase,
când niciun bit color din cyber-soare nu mai trece,
ci doar vreun vers repetitiv mascat în fulger rece,
ca-într-un pantum abstract din florile rămase.*

*Sunt multe de-înțeles în înfinituri colorate,
dar numai negru-înseamnă-n Univers, Eternitate.*

București, 23 august 2022

JOS PENTRU SUS

*Las visu-n cămașă de noapte
să-și doarmă în liniște somnul,
iar eu mă planific la Domnul,
să-mi ierte păcatele, toate.*

*Se poate să n-am nicio pată
și nici vreun păcat la vedere,
păcatu-i, adesea, avere
și-averea-i o cinste furată.*

*N-am casă, n-am masă, n-am viață,
avutul la mine-i negare,
negarea-i, în rem, afirmare
în vidul cu ochii de ceață.*

*În ceață, de-o vreme, sunt toate,
și noaptea, și ziua și omul,
și spațiul, și timpul și-atomul
și tot ce, normal, nu se poate.*

*Normal nu-i doar gândul de ducă,
nici dusul sortit să se-întoarcă,
normalul e cel care-încearcă,
să-și uite uitarea-i uitucă.*

*Uitarea-i privirea din tine,
în carul cu fân aruncată,
prin care se vede o roată
-n pătratul conștiinței de sine.*

*Nici roata, nici spațiul, nici timpul
n-aleargă, ca gândul, aiurea,
pădurea nu-și taie securea,
iar sfinții nu-și pieptănă nimbul.*

*Dar toate sunt, astăzi, dileme...,
meseni, fără locuri la masă,
întorși, fără față întoarsă
și vremuri din vremi fără vreme.*

*Mă trag de șiret cu uitarea,
ea-i, astăzi, mai tare ca mine,
și-mi spune că răul e bine,
când intră pe rol degradarea.*

*Există cădere-n urcare,
și-un jos pentru sus: degradare.*

București, 26 august 2022

MINTEA DIN VIPUȘCĂ

*Îmi vine să-mi pun minte la vipușcă,
atunci când încă fac pe generalul,
pe seama unui gând ce sare calul,
ieșind din zona prafului de pușcă.*

*Dar pușca, astăzi, este dezosată,
se-ascunde după colț și nu mai tună,
c-un strop de cyber face casă bună,
iar bitul nu-i un glonț de altădată.*

*Nu te rănește, nici nu te omoară,
ci doar te scoate temporar din minte,
precum te-alungă scrisul din cuvinte,
când nu mai ai cerneală-n călimară.*

*Dar când ai minte-n pîteni și-n vipușcă,
ești prea blindat să ți se taie capul,
și prea mintos să faci pe prostănaclul,
precum un bot de câine, când nu mușcă.*

*Vipuștile nu-s linii înghețate,
ce nu se-îndoaie când se-înclină capul,
ci paralele care țin proțapul,
când roțile la car devin pătrate...*

*C-un general port-cap într-o caschetă
și-o minte concentrată în vipușcă,
orice armată latră, dar nu mușcă,
având, sonor, efectul de flașnetă.*

*Cu flanșetistu-n frunte, la paradă,
și-un general cu mintea-învipușcată,
ai parte de-o port-cruce garantată,
pentru un ochi ce-aude-n loc să vadă.*

*Iar mintea din vipușca-i arătoasă
nu mai contează dacă-i creieroasă.*

București, 27 august 2022

ROTIREA ROȚII

*O nouă noutate-i înnoită,
că asta-înseamnă noua noutate,
să faci să meargă roata ca pe roate,
chiar și atunci când nu e-încercuită.*

*Și chiar de cercul este dus cu cercul
și-obezele-s cu capul în cutie,
e bine ca rotarul să nu știe
că orice roată poartă-n spițe melcul.*

*În lumea asta absolut cârpită,
nici roata nu rămâne veșnic roată,
e necesar să fie reciclată,
și, mai ales, fundamental, rotită.*

*Dar nici rotirea nu-i o simplitate,
e complicat să faci, din roată, roată,
e ca și cum ai face, dintr-odată,
palate din palate reciclate...*

*Ce muncă uriașă să schimbi starea,
să faci din roata asta tot o roată,
o alta, totalmente inventată,
din care să rezulte... inventarea!...*

*Colaj între eșecuri și dezastre,
ce-ți face neuronii să se-înhine
la crucile din mințile cretine,
plantate-n toate patimile noastre.*

*Sau corectura veșnic corectată,
din guvernarea noastră milenară,
că roata are-o formă circulară,
atunci și doar atunci când nu-i pătrată.*

*Iar, de-i pătrată, e c-așa-i și-n lege,
când e prea cerc, să fie resetată,
din starea de rotundă-n cea pătrată,
și să pocnească-n patru timpi, când merge.*

*Să facă zgomot, cum e la paradă,
să-i bubuie asfaltul sub picioare,
chiar de-i pătrată, roata-i rotitoare,
iar ochiul surd și prostănac s-o vadă.*

*Iar de n-o vede, roata să scrâșnească
și să îl tragă mintenaș în țepă,
ca Apa-Nova care ne dă apă
c-un preț francez, pe apa românească.*

*Să facă apoi slalom hipersonic,
într-un parcurs cu salturi de frecvență,
prin care se distruge-o inocență,
de roată din războiul ei endemic.*

*Roata, roată, de e încă roată,
nu se de-rotește niciodată.*

București, 29 august 2022

DOAR CÂINE

*Când tremură vara de frig,
și iarna-n cuptoare se stinge,
zăpada demult nu mai ninge,
iar câinele doarme covrig.*

*Nu latră, nu mușcă, nu tace,
se uită ca prostul la poartă,
și mârâie-n barbă la soartă,
dar n-are cu soarta de-a face.*

*E-un paznic de curte și casă,
de fapt, e stăpân de ulucă,
ce-i apără gândul de ducă
și-n rest, de nimic nu-i mai pasă.*

*Adoarme tăcut ca o vorbă
ce n-are suratei ce-i spune,
iar focul se face tăciune
și degeră frigul în sobă.*

*Stăpânul din ușă tușește,
și cască de-îngHITE ograda,
cocoșul își face parada
și câinele-n zori ațipește.*

*Visează că lupu-i la pândă,
dar el n-are vreme să-l vadă,
un os mălăios vrea să cadă
în gura-i de-aseară flămândă.*

*Țâșnește ca glonțul din pușcă,
dar, vai, a uitat unde-i osul,
îi face iar festa mirosul
ce sforăie groaznic în cușcă!*

*Se-întoarce la el și îl latră,
dar nasul, în zori, nu-l ascultă,
e rece, iar vara-i prea multă
și toată ograda-i de piatră.*

*De-aceea, nu-i caută rostul,
o fi cu cățelul prin casă,
să stea cu stăpâna la masă,
iar el s-o tot facă pe prostul.*

*Când el se visează covrig,
cățelu-i cu doamna de zgardă
și-ar vrea ca ghețarul să ardă
un foc din oceanu-i de frig.*

*Nu-i iese nici trucul cu coada,
aceea de vulpe șireată,
pe care a prins-o odată
smulgând-i cu dinții podoaba.*

*I-a dat-o stăpânei s-o poarte,
dar ea se juca cu cățelul,
iar el, dolofan, cât vițelul,
și-a spus c-ar fi bine s-o poarte.*

*Ar face de-acum pe vulpoiul,
și-ar duce cu vorba vreo coadă,
ca Domnul câinesc să-l mai vadă
cum cară pe munte pietroiul.*

*Pietroiul e-o coajă de pâine,
iar el nu-i Sisif, e doar câine.*

București, 5 septembrie 2022

ORBUL LUMINII-N STRĂLUCIREA EI

*Nu-mi place gravitația luminii,
aprinsă de-o-întâmplare-n miez de noapte,
când visurile vorbei trec la fapte
și-adorm în miezul focului tăciunii.*

*Lumina-n noapte-i un efect de floare,
atrage-n văz toți fluturii din minte,
îchide ochii vorbei prin cuvinte,
și-aprinde-n străluciri o-întunecare.*

*Dar creierul nu simte înserarea,
oricum, în cușca lui nu este soare,
iar neuronii n-au înviorare,
când sună trompetistul deșteptarea.*

*Da-n tigva lui e-o ordine severă,
când bate sec alarma în sinapse
și tremură dendritele din coapse
în frigul lor de genă austeră.*

*La toți ne vine, pân-la urmă, rândul
la-întunecat prin sfânta luminare,
când soarele se duce la culcare
și umilește negrul, luminându-l.*

*Lumina nopții nu-i defel solară,
esența nopții nu-i lumină vie,
e doar un clip profund de veșnicie
din veșnicia noastră sedentară.*

*Există-n noi o genă ce tot latră
la un fluid care se cheamă apă,
la care văzul ochilor se-adapă,
din frunzele unui femur de piatră.*

*Dar noaptea n-are-n viață zi cu soare,
căci soarele adoarme-n ziua nopții,
cu universul negru-n fața porții,
și-n casă c-o lumină vorbitoare.*

*Lumina lumii nu-i întunecată,
dar veșnicia-înseamnă-întunecare,
în care nu există luminare,
ci foc ce nu se stinge niciodată.*

*Atunci când o lumină strălucește,
nu luminează văzul, ci-l orbește.*

București, 18 septembrie 2022.

LUCIDITATEA EULUI TEMBEL

*Luciditatea eului tembel
nu-ți dă puteri să te salvezi de el,
nu-ți dă nimic din ce nu poți să-i dai
nici un alt eu, nici moară, nici mălai.*

*Nu-ți poate da nici ce nu știi să-i ceri,
nici gânduri pentru gânduri, nici dureri,
îți dă să ai ce nu e de avut,
un dat nedat pe care l-ai pierdut.*

*Nici eul tău tembel nu-i idiot,
ar vrea să aibă, totdeauna, tot,
chiar dacă totul e în tot nimic,
el vede uriași într-un pitic.*

*Dar eul tău e-al tău și nu al lui,
nu poartă neuronii nimănui
și nici nu știe sigur de-i un el,
că nici tembelii nu-s după model.*

*Sunt doar ce-n genă s-o fi nimerit,
dintr-un savant și-un creier prăpădit,
dintr-un mascul și-un factor femeiesc
sau dintr-un drac și-un har dumnezeiesc.*

*Al tău e poate hâtru și amar,
ca țiuca lăcomiei din șistar,
ar vrea să fie multă din nimic,
da-i trebuie cazan și nu ibric.*

*Sunt mulți tembeli în fiecare eu,
așa va fi, probabil, mai mereu,
nu toți tembelii lumii sunt la fel,
în fiecare minte-i alt tembel.*

*Vor fi tembeli de facultăți titrați
cu diplome de docți și agramăți,
dar când tembelu-i idiot votat,
se mută tembelismul la palat.*

*Dar și tembelul este-n fond lucid,
ca vidul ce nu știe că e vid,
ca gândul care n-are niciun har
decât gânditu-n marele zadar.*

*Luciditatea eului tembel
e totdeauna tot la fel ca el.*

București, 26 septembrie 2022

FOCUL TRIST ȘI NECĂJIT

*Când ești prea trist, bolnav și necăjit,
te simți mai rău ca vântul priponit
și nu-ți mai vine niciun fel de gând,
decât acela de-a vorbi tăcând.*

*Și tot vorbești, cuvânt după cuvânt,
iar vorbele se duc tăcute-n vânt,
dar nu primesc nici ele vreun răspuns,
din vortexul în care s-au ascuns.*

*Așa-i și focul înecat de-alt foc
în nicio vatră nu-și mai are loc,
e doar chibritul de la început,
când fiu născut de soare s-a crezut.*

*Și nu știa că-i doar un biet chibrit,
de care-un Prometeu s-a folosit,
că de vedea-n ce cloacă a intrat,
ar fi rămas și azi nescăpărat.*

*Și poate-ar fi ajuns un brad frumos,
cu vârful-n cer și crengile în jos,
cu coama-n vânt și gândul printre brazi,
nu un chibrit ca-n ziua cea de azi.*

*O coadă pentru foc la infinit,
din care un alt foc s-a zămislit,
dar și chibritul n-o mai fi aprins,
când lămpile luminilor s-au stins.*

*Și-au apărut noi sarcini pentru foc,
nu se mai stinge absolut deloc,
se-aprinde, ca tot focul, printr-un clic,
și viscolește apa din nimic.*

*Căci soarele atacă mai vârtos
oceanul ce pătrunde pân-la os
spre fiul lui, nucleul din pământ,
închis de-atâtea vreme în Cuvânt.*

*Dar și cuvântul arde ca un foc,
în care toate vorbele se coc
și când sunt coapte, de-alte vorbe, fug
ca focul ce devine ignifug.*

*Dar tot la focul lor se încălzesc,
când inimile-n vorbe se răcesc.*

București, 26 septembrie 2022

VIS DE IAD ÎN PARADIS

*Dormeam normal, dormeam ușor,
ca orice simplu muritor;
cu două tancuri la picior
și pe verandă c-un vapor.*

*Dormeam pe dos și nevăzut,
dormeam în somn, dormeam sub scut
și niciodată n-am crezut
că-n somnul sacru am căzut.*

*Dar n-am căzut, ci am zburat,
la manșă c-un matroz uscat
și c-un pilot automat,
pe care nu l-am programat.*

*Și, tot așa, dormind mereu,
am și uitat de somnul meu,
cum uit de toate, când vreau eu
și fac din ploaie curcubeu.*

*Revăd lumina-n ROGVAIV
și noaptea-n negrul ei nativ
ce-și doarme somnul intensiv,
pe-un uragan inofensiv.*

*Zăresc și negrul la pătrat,
în sensul lui necenzurat,
dormindu-și somnu-ntunecat
de-un soare doct și grizonat.*

*În cenușarul lui de-acum,
visez că merg pe-un zid de fum,
trecându-mi rimele de scrum
dintr-un pantum în alt pantum.*

*Si mă trezesc apoi din vis,
pe-un rug de iad în paradis.*

București, 27 septembrie 2022

UN STROP DE PIATRĂ-N PERMAFROST

*Când tot pământul va fi scrum
și gândul nostru nor de fum,
vom îngheța pe-un rug frumos,
cu tot oceanu-întors pe dios.*

*Și, totuși, n-am să fiu ghețar,
ci doar un alt produs solar,
poate vreun foc ce nu s-a stins,
când altul-n ape s-a aprins.*

*Și, tot așa, din foc în foc,
vom ține soarele pe loc,
vom face iar ce-am mai făcut,
când ne vedeam în nevăzut.*

*Dar nevederile de ieri
ne-au dus mereu spre nicăieri,
sau spre-o lumină ce s-a stins,
când alta-n noapte s-a aprins.*

*Se va aprinde și acum
același foc, pe noul drum,
în vatra apelor din nord,
ce sting cuptoarele din fiord.*

*Dar focul sacru din ghețar
se va aprinde iar și iar,
oceanul se va face scrum
și alpinist pe-un stâlp de fum.*

*Atunci vom fi ce n-am mai fost:
un strop de piatră-n permafrost.*

*Gheorghe Văduva,
București, SMC, 27 septembrie 2022*

CUPRINS

<i>De același autor•.....</i>	<i>2</i>
<i>Aripi sedentare•.....</i>	<i>5</i>
<i>Dualitatea Unicului•.....</i>	<i>7</i>
<i>Robia-n libertatea sa•.....</i>	<i>9</i>
<i>Nimic din ce apare nu este cum pare•.....</i>	<i>11</i>
<i>Ape zburătoare•.....</i>	<i>13</i>
<i>Gând de ocean•.....</i>	<i>15</i>
<i>Ruletă românească•.....</i>	<i>18</i>
<i>Focul meu•.....</i>	<i>20</i>
<i>Omul rău•.....</i>	<i>22</i>
<i>Marele pustiu•.....</i>	<i>24</i>
<i>Sunt eul tău din tine și tu ești eul meu•.....</i>	<i>26</i>
<i>Vorba vorbei•.....</i>	<i>28</i>
<i>Din infinita timpului uitare•.....</i>	<i>30</i>
<i>Dincolo de zid •.....</i>	<i>32</i>
<i>Dincolo de eu, dincoace de tu... •.....</i>	<i>35</i>
<i>Cinci canini •.....</i>	<i>37</i>
<i>Zile grele... •.....</i>	<i>39</i>
<i>Bogat și dezosat •.....</i>	<i>41</i>
<i>Drept flexionar... •.....</i>	<i>43</i>
<i>Mireasa unui lemnofag•.....</i>	<i>46</i>
<i>Pământuirea apei •.....</i>	<i>48</i>
<i>Destinul apei•.....</i>	<i>51</i>
<i>În viața asta, n-ai să vezi ce crezi•.....</i>	<i>53</i>
<i>Drept nedrept •.....</i>	<i>55</i>
<i>De-o fi așa, așa a fost să fie •.....</i>	<i>58</i>
<i>Nulitate-întortocheată•.....</i>	<i>60</i>
<i>Prin idealul ireal•.....</i>	<i>62</i>
<i>Contra-val•.....</i>	<i>64</i>
<i>Îndoială cu zvâc așezat •.....</i>	<i>66</i>

<i>Fața pe dos</i> •.....	68
<i>Dimineți bătrâne</i> •.....	70
<i>Prin ochii mei, în ochi tăi privesc</i> •.....	72
<i>Clipa ideii</i> •.....	74
<i>Inteligența prostiei</i> •.....	76
<i>Văzul văzului</i> ... •.....	78
<i>Ochiul gândului</i> •.....	80
<i>Același foc, același fum</i> ... •.....	82
<i>Contract cu vântul</i> •.....	84
<i>Palate din gunoi</i> •.....	86
<i>Hiper-hoț</i> •.....	89
<i>Floare ideală</i> •.....	91
<i>Ploaia seacă</i> •.....	93
<i>Povară și labirint</i> •.....	95
<i>Pustiiri</i> ... •.....	97
<i>Verbe-n vorbele de lemn</i> •.....	99
<i>Univers de fum</i> •.....	101
<i>Coasta vorbei</i> •.....	102
<i>Suportul libertății</i> •.....	104
<i>Văzul unui vis</i> •.....	106
<i>Nota de subsol</i> •.....	107
<i>Orbul din văz</i> •.....	109
<i>Complicare simplificată</i> •.....	111
<i>Iubire de țânțar</i> •.....	113
<i>Stea mea cu fustă</i> •.....	115
<i>Suporturi în căutarea unui sens</i> ... •.....	116
<i>Eseu rectificat</i> •.....	118
<i>Văz în văzul vremii</i> •.....	121
<i>Ghemare resetată</i> •.....	123
<i>Nu mai știu să te găsesc</i> •.....	125
<i>Lotru</i> •.....	127
<i>Reverberația pivei</i> •.....	129
<i>Trecere în infinit</i> ... •.....	131
<i>Amfibrah</i> •.....	133

<i>În paradox •.....</i>	<i>135</i>
<i>Cu mult mai mult de cât de mult se poate•.....</i>	<i>137</i>
<i>La mintea prostiei•.....</i>	<i>139</i>
<i>Măsură•.....</i>	<i>140</i>
<i>Semantica roșii•.....</i>	<i>143</i>
<i>Aș vrea să mă-împuște un glonț de femeie•.....</i>	<i>145</i>
<i>Habarnist•.....</i>	<i>147</i>
<i>Entropie nulă•.....</i>	<i>149</i>
<i>Risipiri adunate•.....</i>	<i>150</i>
<i>Uitați de ziua lui Isus•.....</i>	<i>152</i>
<i>Tropotitul apei•.....</i>	<i>155</i>
<i>Așteptări•.....</i>	<i>157</i>
<i>Povara-ndatorată aducerii aminte•.....</i>	<i>159</i>
<i>Cuvinte pe Cuvânt•.....</i>	<i>161</i>
<i>Fața din dos•.....</i>	<i>164</i>
<i>Văzul nevăzut•.....</i>	<i>166</i>
<i>Antinomii pe jar •.....</i>	<i>168</i>
<i>Dreptul libertății de-a muri •.....</i>	<i>170</i>
<i>Verbărie •.....</i>	<i>172</i>
<i>Un porumbel blindat a bombardat cazarma•.....</i>	<i>175</i>
<i>La fel, totdeauna, ca ultima oară•.....</i>	<i>177</i>
<i>Prin drone, prin rachete, prin cuvinte•.....</i>	<i>179</i>
<i>Tăcere vorbitoare •.....</i>	<i>182</i>
<i>Minciunile-s total adevărate•.....</i>	<i>184</i>
<i>Truisme•.....</i>	<i>186</i>
<i>La zidul din zid•.....</i>	<i>188</i>
<i>Poveste•.....</i>	<i>190</i>
<i>Războiri•.....</i>	<i>192</i>
<i>Făcutul profetic în veci nefăcut•.....</i>	<i>194</i>
<i>Esența vestirii•.....</i>	<i>196</i>
<i>Flori îngemănate•.....</i>	<i>198</i>
<i>Focuri de gheață•.....</i>	<i>200</i>
<i>Proștii noștri fără minte... •.....</i>	<i>202</i>
<i>Durată•.....</i>	<i>204</i>

<i>Răul rău</i> •.....	206
<i>Boala noastră triumfală</i> •.....	208
<i>Drept la libertate</i> •.....	210
<i>În văzul lumii, nu te poți ascunde</i> •.....	212
<i>Pierduți în căutare</i> •.....	214
<i>Sintagmă nudă</i> •.....	217
<i>Nesomn</i> •.....	219
<i>Poveste demodată</i> •.....	221
<i>Netrecătoare</i> •.....	223
<i>Culoarea de mireasă</i> •.....	225
<i>Cuvintele tăcerilor din noi</i> •.....	227
<i>Despovărat de ultima-mi povară</i> •.....	229
<i>Noapte fără soare</i> •.....	231
<i>Măgar de rând în măgărie</i> •.....	233
<i>Umbră și durere</i> •.....	235
<i>Răscruce</i> •.....	238
<i>Contrasensul performanței</i> •.....	240
<i>Planton, pe cercul trei, la Soare</i> •.....	243
<i>Negrul și eternitatea</i> •.....	245
<i>Jos pentru sus</i> •.....	247
<i>Mintea din vipușcă</i> •.....	249
<i>Rotirea roții</i> •.....	251
<i>Doar câine</i> •.....	253
<i>Orbul luminii-n strălucirea ei</i> •.....	256
<i>Luciditatea eului tembel</i> •.....	258
<i>Focul trist și necăjit</i> •.....	260
<i>Un strop de piatră-n permafrost</i> •.....	264

În tagma vremurilor trecute,
ne-am dus prea mult cu verbul, câteodată,
când încă mai credeam în altădată
și-n faceri totdeauna nefăcute.

Pluteam mereu pe unde vream cu vântul,
în mai nimic și-n infinitul mare,
eram mereu cu gândul la plecare,
având, la orizont, nemărginit, pământul.

